

உயர்ந்த மனிதர்

— சரோ வர்ணன்

Digitized by Noolandi Foundation
noolandi.org | aayanam.org

உயர்ந்த மனிதர்

சரீரா வர்ணன்

திரு. கனகசபாபதி அவர்களின்
வாழ்வும் பணியும் பற்றிய
ஆவணப் பதிப்பு

ஐப்பசி 2010

நூல் விபரம்

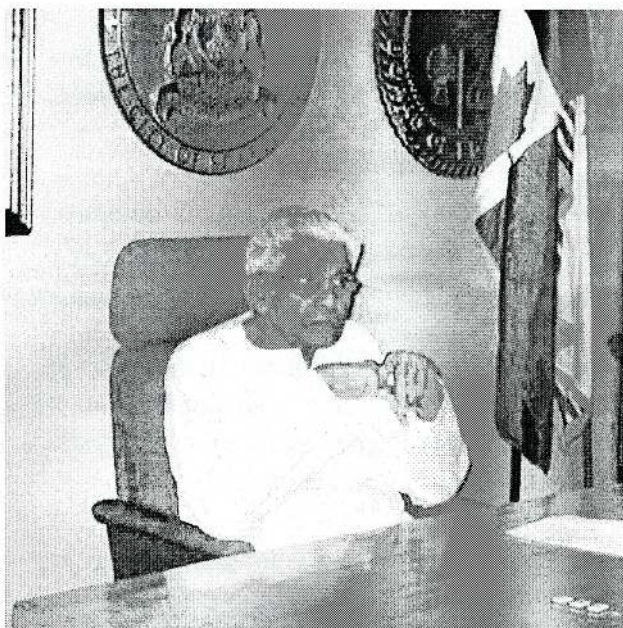
நூல்: உயர்ந்த மனிதர்
ஆசிரியர்: சரோ வர்ணன்
முதற்பதிப்பு: ஐப்பசி 2010
புதிப்புரிமை: நூலாசிரியருக்கே
அட்டைப்படம்: சுகன், நவீன்
அச்சகம்: விவேகா அச்சகம்
செல்வா கிராபிக்ஸ்

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Book Title: Uyar nthamanithar
Author: Saro Varnan (sarovarna@gmail.com)
First Edition: October 2010
Copyright: Author
Cover Design: Sukan & Naneen
Printed By: Viveka Printers
Selva Graphics

பவள விழாப் பரிசு

மதம், சாதி, இவற்றைக் கருத்தில் கொள்ளாது,
மனிதத்தை மதித்து உழைத்த மனிதருக்கு
வழங்கும் பரிசு
‘உயர்ந்த மனிதர்’

வாழ்த்துரை

வாழ வேண்டியவர்களுக்கு நல்லதொரு பாடமாக அமைபவர் உயர்ந்த மனிதர். அதனால் வாழ்த்துகின்றேன்.

எழுதும் விதமே படிப்பவர் மனதில் எழுத்துகள் யாவும் தங்குவதற்குக் காரணம் என்பதை வலியுறுத்துபவர் உயர்ந்த மனிதர். அதனால் வாழ்த்துகின்றேன்.

வாசகர்களை ஆச்சரியப்படுத்துவதற்கு ஏராளமான உள்ளீடுகளைக் கொண்டிருப்பவர் உயர்ந்த மனிதர். அதனால் வாழ்த்துகின்றேன்.

பெற்ற பிறவி - பயனாக அமைந்தது பிறவிப்பயன் என்பதை வரிக்குவரி காட்டுபவர் உயர்ந்த மனிதர். அதனால் வாழ்த்துகின்றேன்.

கவிதையா? சிறுகதையா? குறுநாவலா? விவரணமா? என்ற சுவாரஸியமான போராட்டத்தைப் பக்கத்துக்குப் பக்கம் ஏற்படுத்துபவர் உயர்ந்த மனிதர். அதனால் வாழ்த்துகின்றேன்.

விஞ்ஞானம், மெய்ஞ்ஞானம், அரசியல், புவியியல், இலக்கியம், இலக்கணம், சரித்திரம் என அனைத்தையும் ஒருமித்து ஒவ்வொரு கட்டுரைகளிலும் காட்டிடும் வித்தகர் உயர்ந்த மனிதர். அதனால் வாழ்த்துகின்றேன்.

விலங்கியலை விளங்கும் இயலாகியவர், பூ மரங்களை வளர்த்து பூ மனங்களில் மலர்ந்தவர், மகாஜனா கல்லூரியில் கற்றால் மருத்துவக் கல்லூரியில் கற்கலாம் என உணர்த்தியவர், படிக்காதவர் பார்வையும் சோமஸ்கந்தா கல்லூரிமீது படர காரணமானவர் போன்ற ஏராளமான சாதனைப் பக்கங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டிருப்பவர் உயர்ந்த மனிதர். அதனால் வாழ்த்துகின்றேன்.

ஆசிரியராக, அதிபராக, எழுத்தாளராக, பேச்சாளராக, கல்வி-
மானாக, அறிஞராக பற்பல பக்கங்களை மதிப்புற வரலாற்-
றில் பதிக்கும் நுண் மதியாளர் உயர்ந்தமனிதர். அதனால்
வாழ்த்துகின்றேன்.

தனது வரலாற்றுப் பக்கங்களை நேர்த்தியாக அச்சடித்து
ஒழுங்காக வடிவமைத்ததால் உயர்ந்த மனிதர் தன்னைப்
படைத்தவர்க்கும் பாராட்டைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் சான்றோன்
உயர்ந்த மனிதர். அதனால் வாழ்த்துகின்றேன்.

வாழ்க வளமுடன்.

பொதிகை எஸ். ஜெகதீசன்

விதந்துரை

வையகத்தில் வாழும் காலத்திலேயே வாழ்த்தப்படுவர்கள் வரம் பெற்றவர்கள்! கனகசபாபதி ஐயாவும் வரம் வாங்கி வந்த உயர்ந்த மனிதர். மகாஜனாக் கல்லூரி அதிபரென்ற அடையாளத்தைத் தாண்டி இந்த மண்ணில் தமிழுக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து, புலம்பெயர்ந்த மக்களின் தமிழ் மொழியின் பாதுகாவலர் கனகசபாபதி ஐயா என்றால் மிகைப் படுத்தப் பட்டதொன்றல்ல.

தனது தமிழ் அடுத்த தலைமுறைக்கும் அதனையும் தாண்டி அதற்கடுத்த தலைமுறைக்கும் தாவவேண்டுமென்ற தவிப்புள்ள தமிழ் கிழவர். தமிழ் இனி மெல்லச் சாகும் என்ற கூப்பாட்டை தன்னிரு காதுகளை இறுகமுடிக் கடுமையாக மறுதலிப்பவர். கனடாவில் உண்மையாக தமிழ் தவழ்ந்த மேடையில் கனக சபாபதி ஐயா உட்கார்ந்திருக்கவில்லையெனில் அந்த மேடையில் நம்பகத்தன்மை குறித்து நல்ல தமிழனின் மனதில் இயற்கையாகவே ஒரு கேள்வி தோன்றும் இவ்வளவு வியாக்கியானங்களுக்கும் பாத்திரமானவரின் பவள விழாவுக்கு சரோ வர்ணனின் புத்தகம் மோதிரத்தில் வைத்த முத்துப் போல. சபாஷ் வாழ்த்துக்கள். நம்மைச் சூழ்ந்து நடக்கும் நிகழ்வுகளை மிகைப்படுத்தாமலும் அதேவேளை குறைத்து மதிப்படாமலும் பதிவு செய்வதென்பது கயிற்றின் மேல் கொல் தூக்கி சமநிலை தளராமல் நடக்கும் ஒரு வித்தை. இந்த வித்தையில் குறிப்பிடத்தக்களவு விவேகம் காட்டி முன்னிலைக்கு வந்து கொண்டிருக்கும் சமகால எழுத்தாளர் ஸ்ரீமதி சரோ வர்ணன் என்பது எனது அபிப்பிராயம். எழுதுகிறேன் பேர்வழி என்று நடுநிலை பிறழ்ந்து மாற்றி மாற்றி முதுகு சொறிந்து கொண்டு தமது முட்டாள் தனங்களைத் தாமே முனைந்து நின்று முச்சந்தியில் விற்றுப் பிழைக்கும் புலம் பெயர்ந்த தமிழ் ஞானகுருடுகள் நிறைந்த ஊரில் சரோ வர்ணன் தெளிவான பார்வையுள்ள தனித்துவமானவர்.

இவரை நான் முதலில் விமர்சகராக அறிமுகப்படுத்தியத னாலோ என்னவோ இவரது எழுத்தில் ஊடோடி நிற்கும்

பக்கச் சார்பில்லாத விமர்சனக் கண்ணோட்டம் எனக்கு மிகவும் பிடித்தமான விடயமென்றாகி விட்டது. சி.டி.பி.சி. வானொலியின் விமர்சகர் விருப்பம் நிகழ்ச்சியில் ஒலிபரப்பான சரோ வர்ணனின் விமர்சனங்களைக் கேட்டவர்களுக்கும் இவரது சி.டி.பி.சி வானொலி நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிய 'ஒலி யலைகளின் சங்கமம்' என்ற நூலை வாசிப்பவருக்கும் நான் என்ன சொல்கிறேன் என்பது புரியுமென நினைக்கிறேன். திறமையுள்ள, நடு நிலை பேணும் மனச்சாட்சிக்கு மாறாக நடக்காத எழுத்தாளர் சரோ வர்ணன்.

அதுசரி ஒரு உயர்ந்த மனிதனைப் பற்றி ஒரு திறமையுள்ள எழுத்தாளர் நூல் எழுதுகிறார். இங்கே எனக்கென்ன வேலை என்பது எனக்கு இன்னும் தெளிவாகப் புரியவில்லை. ஆனாலும் சரோ வர்ணனும் விடுவதாக இல்லை. இந்த ஒருபக்க வாழ்த்துரையை என்னிடம் இருந்து எழுதி வாங்குவதற்குள் அவர் இன்னும் நான்கு நல்ல நூல்களை எழுதி முடித்திருக்கலாம். இதற்கு நான் எழுத விருப்பமில்லை என அர்த்தம் கொள்ளலாகாது. வாழ்த்துரை எழுத எனக்குத் தகுதியுள்ளதா எனக் குழம்பிக் கொஞ்சம் ஒதுங்கிப்போக எண்ணினேன் என்பதுதான் உண்மை. காத்திரமான ஆக்கங்களை வாழ்த்த கலாநிதிப் பட்டமொன்றும் வேண்டியதில்லை என்று என்னை நானே சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு எழுதுகிறேன், வாழ்த்துகிறேன். அன்பின் சகோதரி, நீங்கள் எழுத வேண்டும்.. இன்னும் நிறையப் பதிவு செய்ய வேண்டும். இங்கே நல்லது நிறைய கெட்டவைக்குப் பக்கத்திலே நடக்கின்றன. நீங்கள் நல்லவற்றைப் பற்றிப் போற்றியும் கெட்டவையைப் பற்றி விமர்சித்தும் நிறையப் பதிவு செய்ய வேண்டும்! உயர்ந்த மனிதர் கனகசபாபதி ஐயாவைப் போல இன்னும் பல விஷயங்கள் உங்கள் எழுத்துக்குள் சிக்கட்டும். வாழ்த்துக்கள்!

என்றென்றும்

அன்புடன்

சத்யநாராயணா (எம்.பி.ஏ ,பி.ஏ)

முன்னாள் அறிவிப்பாளர் சி.டி.பி.சி.

நட்புரை

எனது ஆசிரியரும் கடந்த 53வருட நண்பருமான அதிபர் திரு. பொ. கனகசபாபதி பற்றித் திருமதி சரோ வர்ணன் எழுதியிருக்கும் உயர்ந்த மனிதர் நூலுக்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் பெருமை அடைகிறேன்.

சரோ வர்ணன், தன்னையொரு வலுவான வானொலி விமர்சகராகத் தாயகத்திலே இனங்காட்டி வளர்ந்தவர். இங்கும் கனேடியத் தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தைப்பற்றி “ஒலியலைகளின் சங்கமம்” என்ற நூலையே வெளியிட்ட சாதனையாளர். கனடாவில் விமர்சனக் கலை வளர்வதற்கு இவர் ஆற்றிவரும் பங்கு காத்திரமானது. இந்த ஆற்றல் வாய்ந்த விமர்சகர், இன்று அதிபர் பற்றி எழுதியிருப்பது வானொலித் தளத்திலிருந்து பெரியார்கள் தளத்துக்கு கவனம் திரும்பியிருப்பதைக் காட்டுகிறது.

புலம்பெயர்ந்த தமிழர் மத்தியிலே பெரியோரை மதிக்கும் மனப்பான்மை அருகி வருவதை அவதானிக்க முடிகிறது. அதுவும் முதியோருக்கு முதன்மையளிக்கும் மேலைய நாடுகளிலே வாழும் தமிழ் மக்கள் தமது மத்தியிலே வாழும் முதியோருக்கு உரிய மதிப்பைக் கொடுக்காமல் புறக்கணிப்பதைப் பல பொது வைபவங்களில் காண்கிறோம். இந்தப் பின்னணியில் சரோவின் முயற்சி வரவேற்கப்பட வேண்டிய தொன்றே.

சரோ பெரியவர்களை மதிப்பவர். அவர்களைப் பற்றிய சிறப்புகள் மற்றும் பெரியவர்களின் பணிகள் பதிவாக வேண்டும் என்று நினைப்பவர். அதிபரின் ஆளுமைகள், சேவைகள் பற்றிய பதிவுகள் அவரது மணிவிழா மலரிலே மிகவும் சிறப்பாகப் பதிவாகி உள்ளதனால், சரோ நூலைச் சற்று வித்தியாசமாகப் படைத்திருக்கின்றார்.

இந்த நூலை இந்தக் காலகட்டத்தில் எழுத வேண்டுமென்று அவர் கருதியதும் அதிபரின் பவளவிழா ஆண்டில் வெளிவருவதும் மிகவும் பொருத்தமானதே. இந்த நல்ல முயற்சி சிறப்பாக அமைய வாழ்த்துவதோடு, அதிபரும் நோய் நொடியின்றிப் பல்லாண்டு வாழ வாழ்த்துகிறேன்.

- டாக்டர். கதிர் துரைசிங்கம்

என் இதய வாசல் திறக்கிறது

எனது வாழ்க்கையில் கனகசபாபதி மாஸ்டரின் பின்புலனைப் பற்றி அறியாமலே அவரின் தோற்றத்தைப் பார்த்து எனக்குள் மதிப்பை வளர்த்துக் கொண்டதன் பிரதிபலிப்போ என்னவோ, மாஸ்டரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுத வேண்டுமென்ற ஆசை மட்டும் மனதின் அடித்தளத்தில் சதா நச்சரித்துக் கொண்டிருந்தது. வாழ்க்கையில் எங்கோ எதையோ தேடித் தேடிச்செல்லும் வழியில், வேறேதோ தட்டுப்பட்டு தற்செயலாக நிகழ்ந்த சந்திப்பு ஒன்று ஆழமான பாதிப்புகளை ஏற்படுத்தி விடுவதைப் போலத்தான் எனது திடீர் முடிவும் முயற்சியும்.

கடந்த மூன்று ஆண்டுகளாகத்தான் எனக்கும் எனது கணவருக்கும் மாஸ்டருடன் பழக வாய்ப்புக் கிடைத்தது. ஒரு பள்ளி அதிபராக, கல்வித்துறையில் பாண்டித்தியம் பெற்ற வராக, சமூகப் பேராளியாக, உளவியல் அறிஞராக, மாணவ சமுதாயத்தை ஒரு அமைப்பின் கீழ் அணிதிரட்டும் மாபெரும் ஆற்றல் மிக்கவராகவும், புதிய நாட்டின் காலச் சூழலுக்கேற்ப பெற்றோர் - மாணவர் உறவைச் செழுமைப் படுத்தும் ஆசானாக, சந்தர்ப்ப சூழ்நிலையில் தனது குடும்ப உறுப்பினரை அடுத்தடுத்துப் பறிகொடுத்த போதிலும் கலங்காத வலிமை படைத்தவராக வாழ்வை நம்பிக்கையோடு எதிர் கொண்டவர். அவரிடம் உள்ள துணிச்சல்தான் இந்த சமுதாயத்தில் உயர்த்திப் பிடித்த பதாதையாக இருக்கின்றது. சுயமரியாதையை ஒரு போதும் விட்டுக் கொடுக்காது போற்று தலுக்குரிய ஒரு மேதையின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தை எழுதுவது எளிதான காரியமல்ல. ஒரு நாவலாசிரியரோ அல்லது எழுத்தாளரோ தமது நோக்கங்களை, விருப்பங்களைப் படைப்புகளில் வலியுறுத்த முடியும். ஆனால் ஒரு வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுபவனால் இதனைச் செய்ய முடியாது.

மாஸ்டர் எம் கண்முன் வாழ்பவர். இங்குள்ள மூன்று தலை முறையினர் அவரை முழுமையாக அறிந்தவர்கள். எனவே எனக்குக் கிடைத்த தகவல்களைத் திரட்டி மாஸ்டரின்

உண்மையான குணநலன்களை வெளியிடும்போது எதனையும் கூட்டிக்குறைத்துக் கூறாமல், மாஸ்டரின் பண்புகளை அப்படியே எனக்குச் சரியென்று தோன்றியவற்றில் எனது கருத்துக்களைத் திணித்திடாமல் ஒரு சுயமரியாதைக் காரனைப்பற்றி எழுதுகிறேன் என்பதை மட்டும் மறக்காமல் எழுதத் தொடங்கினேன். அவர் வாழும் காலத்தில் நானும் வாழ்ந்து, அவரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுவதில் நான் பெருமையடைகிறேன். மாஸ்டர் கூறுவதுபோல இதில் தேடல், சேகரித்தல், தொகுத்தல், விளக்கல், வழங்கல் என்ற பணிகள் உள்ளடக்கப் படுகின்றன.

கலங்காத மனவலிமை படைத்த பல அற்புத மனிதர்கள் பொதுப்பணி இலட்சியத்திற்காகத் தங்கள் வாழ்வை அர்ப்பணித்தவர்கள். அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாற்று நூல்கள் பல வந்துள்ளன. அந்த வரிசையில் உங்கள் கைகளில் தவழும் கனகசபாபதி மாஸ்டரின் வாழ்க்கை வரலாறு, மாஸ்டரின் படைப்புகளாகப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளில் ஏற்கனவே சிறுசிறு குறிப்புகளாக வாழ்க்கைச் சம்பவங்கள் சில வெளிவந்துள்ளன. ஆனால் ஒரு முழுமையான வாழ்க்கை வரலாறு இதுவரை வெளிவராமலேயே இருந்துள்ளது. அவரை நேசிப்பவர்கள் கூட இப்படி ஒரு முயற்சியில் ஈடுபட வில்லையே என்ற எண்ணமும் எனக்குள் அடிக்கடி நச்சரித்துக் கொண்டே இருந்தது. உடல், வானம், பூமி கறுத்துப் போனாலும், பேனா மூலம் வரும் சிந்தனைகள் என்றும் கறுப்பதில்லை என்ற எண்ணம் கொண்டவள் நான்.

மாஸ்டர் அறிவால், அனுபவத்தால், உயரத்தால் கைக் கெட்டாத தூரத்திலுள்ள வானத்தில் பிரகாசிக்கும் நட்சத் திரத்தைப் போன்றவர். ஆனால் நானோ அதை அண்ணார்ந்து பார்க்கும் சின்னஞ் சிறியவள். மாஸ்டரின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுவதென்பது பெரிய முயற்சி ஆயிற்றே. இதை என்னால் செய்ய முடியுமா என்ற பயமும், அச்சமும், தயக்கமும் பிறந்தபோது பல நல்லெண்ண இதயங்கள் விடயத்தைக் கேள்விப்பட்டு எனக்கு உற்சாகத்தையும், ஊக்கத்தையும் வழங்கியதுடன். பல அனுபவசாலிகள்

சொல்லாகவும், எழுத்தாகவும் தகவல்களைத் தந்துதவிய துடன், அவ்வப்போது ஏற்ற யோசனைகளையும் அளித்தார்கள்.

ஆனால் இப்புத்தகத்தை எழுதும்பணியைத் தொடருமுன் எனக்கு சவாலாகத் திகழ்ந்தவர் வேறு யாருமல்ல. இதே கனகசபாபதி மாஸ்டர்தான். புத்தகம் எழுத அனுமதி கேட்ட போது, “எனக்கு என்ன தகுதி இருக்கிறது புத்தகமாக எழுத?” என்ற கேள்வியுடன் புத்தகம் எழுத அனுமதி தரமுடியாத நிலையில் என்னிடம் ஏதோ கடன் வாங்கியவரைப் போலவும் என் கண்களில் படாமல் ஒளிந்து திரிந்ததுடன், எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் மூலம் முயற்சியைக் கைவிடும்படி அறிவுரை கூறும் முயற்சியிலும் ஈடுபட்டார். ஆனால் எனது பிடிவாதத்தின் முன் மாஸ்டரின் முயற்சிகள் தோற்று விட்டன. புத்தக முயற்சியில் நான் ஜெயித்து விட்டாலும் வரலாற்றில் உண்மைக்குப் புறம்பான செய்திகள் என்னை மீறி வந்திருப்பினும், ஏதும் குற்றங்குறைகள், தவறுகள், பிழைகள் இருப்பினும் அதனை வாசகர்கள் சுட்டிக்காட்டினால் மனப் பூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்வதுடன், மன்னிப்புக் கேட்கவும் தயாராகவுள்ளேன். அதே வேளையில், நான் கூறாமல்விட்ட விடயங்களைத் தொகுத்து, இன்னுமொரு புத்தகமாக யாராவது வெளியிட்டால் அதை எனது வெற்றியாகவும் கருதுவேன்.

சுதந்திரமான எனது எழுத்துக்கு என்றும் குறுக்கே நிற்காத கணவருக்கு மானசீகமாக நன்றியைக் கூறிக் கொண்டு, என் வெற்றிப் பக்கங்களை தன் மார்பில் தரித்து பெருமிதப்படக் கனவுகண்ட என் அம்மாவின் ஆசியுடன், என் விரல்களின் வழியே இறங்கும் எழுத்துகள் வெற்றுத்தாள்களில் கருத் தரிக்க, பேனா முனையால் சிலரையாவது சந்தோசப்படுத்த லாம் என்ற நப்பாசையில் என் இலட்சியப் பாதைக்குள் நுழைகிறேன்.

சரோ வர்ணன்
டொறண்டோ, கனடா

நுழை வாயிலில்

நான் மாஸ்டரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் புத்தகமாக்கப் போவதாகக் கூறியபோது, பலர் என்னிடம் கேட்ட கேள்வி “எதற்காக இப்படி ஒரு எண்ணம் உங்களுக்கு உருவாகியது” என்று. இந்தப் புத்தகத்தை வாசிக்கும் உங்களுக்குக் கூட இதே கேள்வி எழுந்திருக்கலாம். ஒரு கோபுரத்தைப் பார்த்து வியக்கிறோம். ஆனால் அதுவோ பல சின்னஞ்சிறு கற்களின் கலவைகளைச் சேர்ந்தே உருவாக்கப்பட்டது அதைக் கட்டிடம் என்பதைச் சிந்திக்கச் சில விநாடிகள் செல்வதைப் போல மாஸ்டரின் சிறு அசைவுகளும் எனக்குள் புகுந்து ஏற்படுத்திய எண்ணலைகளை நுழைவாயிலில் தொகுத்துள்ளேன். எதற்காக? உங்கள் சந்தேகத்தைப் போக்கத்தான்.

நாடு மாறலாம், நதிகள் மாறலாம், கலை கலாச்சாரம் மாறலாம், மொழி மாறலாம், முகம் மாறலாம், முகவரி மாறலாம் ஆனால் டொறன்டோவில் காலநிலை மட்டும் மாறாது என்பதை உணர்த்த வரும் பனிக்காலம். பனிபடர்ந்த தேசத்தில் வசிக்கும் எமக்குக் குளிரும், வெண்பனி பொழி தலும் புதிய விடயமில்லை. ஆனால் வழமைக்கு மாறாகச் சில நேரங்களில் காலநிலையின் வருகை எம்மை திக்கு முக்காடச் செய்து விடுகிறது. அப்படி ஒரு நிலைதான் 2007ம் ஆண்டு டொறன்டோவில் ஏற்பட்டது. கொட்டும் பனியை எங்கே அள்ளிப் போடுவது என இடமில்லாது தடுமாறிய சமயத்தில்தான் அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து நண்பர், எழுத்தாளர் முருகபூபதி கனடாவுக்கு வருகை தந்து இரு வாரங்கள் எமது வீட்டில் தங்கியிருந்தார். கிறிஸ்மஸ் தீபங்கள் வண்ண வண்ண நிறங்களில் வனப்புக் காட்ட, நண்பர்களும், உறவினரும் சந்தித்து விருந்துண்டு மகிழ்வதுடன், தேவமைந்தனை ஆராதிக்கத் தேவாலயங்கள் அனைத்தும் நிரம்பி வழிவதைப்போல, எமது வீடும் இரு வாரங்களாகத் திருவிழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது. இலக்கியவாதிகள், எழுத்தாளர்கள் பூபதி அண்ணாவைச் சந்திக்க வருவதும், போவதுமாகவும், தொலை

பேசிகள் அடிக்கடி சிணுங்கியபடியும், இதனை விடச் சில ஊடகங்கள் அவரைப் பேட்டிகாண அழைத்த வண்ணமும் இருந்தன. கனேடிய தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் ஒரு சந்திப்பு நிகழ்ச்சிக்கு மறுநாள் ஞாயிற்றுக் கிழமை காலை ஒன்பது மணிக்கு ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்ததால், பூபதியை வானொலி நிலையத்திற்கு அழைத்துச் செல்ல ஸ்ரீரஞ்சினி வருவதாகக் கூறியிருந்தார். குறித்த நேரத்திற்கு ஸ்ரீரஞ்சினியும் வர, வாசலில் நின்ற அவரை உள்ளே வரும்படி அழைத்தேன். கனகசபாபதி மாஸ்டர் காரிலிருப்பதாகக் கூறினார்.

மனதில் படபடப்பு. மாஸ்டரின் கல்வியறிவையும் பண்பையும் பற்றிப் பலர் கூறக் கேட்டிருந்த போதிலும், இதுவரை நேரில் சந்தித்துக் கதைக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. உயர்ந்த உருவம், அதில் உயர்ந்த உள்ளம், அதில் உயர்ந்த உயர்வு, அதில் உயர்ந்த உற்சாகம், அதில் உயர்ந்த உவகை, அதில் உண்மையான உறுதி... என்றோ ஒரு நாள் திரு. ஜெகதீசன் சொன்ன வரிகளை மெய்ப்பிக்கும் வண்ணம் காரில் அமர்ந்திருக்கும் மாஸ்டரை வீட்டுக்கு வரும்படி அழைத்தேன் எனக் கூறுவதைவிட, வற்புறுத்தினேன் என்று கூறுவதுதான் பொருத்தமாகும்.

கால்களைச் சில நிமிடங்கள் வெளியில் வைத்தால் உறைந்துபோகும் அளவுக்கு இருந்த குளிரில் எந்த மறுப்பும் கூறாது, சிரித்த முகத்துடன் மாஸ்டர் வீட்டுக்குள் வந்தார். 'உ குடித்து விட்டுப் போகலாமே மாஸ்டர்' என்றேன். 'இன்று நேரம் போதாது நீங்கள் அழைத்ததால் கட்டாயம் இன்னும் ஒரு நாள் வருகிறேன்' என விடை பெற்றுச் சென்றார். அன்று முழுவதும் மனதில் இனம் புரியாத குதூகலம். இதனைத் தொடர்ந்து இலக்கியக் கூட்டங்கள், புத்தக வெளியீடுகளில் மாஸ்டரைக் காணத் தவறுவதுமில்லை, கதைக்காமல் விடுவதுமில்லை. வெறும் சுகம் விசாரித்த மாஸ்டரிடம் பலதும்பத்தும் கதைக்கலாம் என்ற எண்ணம் உருவாகுமளவுக்கு ஒரு தந்தையாக, நண்பனாக என்னிலைக்குத் தன்னை மாற்றிக் கதைக்கும் போக்கை எல்லோரிடமும் காண்பதரிது.

மாஸ்டரிடம் கதைக்கும்போது வள்ளுவரின்

‘மனத்துக்கண் மாசிலன் ஆதல் அனைத்தறன்

ஆகுல நீர் பிற’

என்ற பொன் வரி ஒன்றுதான் ஞாபகத்திற்கு வரும். தம்மைக் காண வருவோரிடம் தாயிடம் மகன் உரையாடுவது போல இனிமையாக உரையாடுவார். எக்கருத்தையும் பிறர் மனம் கொள்ளத்தக்கவகையில் எடுத்துரைப்பதில் வல்லவர். அத்துடன் நகைச்சுவையாகக் கதைப்பது மாஸ்டரின் வாடிக்கையான குணமாகும். ஒரு முறை தொலைபேசியில் “எப்படி ஐயா இருக்கிறீர்கள்?” எனக் கேட்க, “ஐயா கோவிலில் அல்லவா இருப்பார்” எனப் பதில் வந்த நாள் தொடக்கம் “ஐயா” எனக் கூப்பிடுவதைத் தவிர்த்து, ‘மாஸ்டர்’ எனக் கூப்பிடத் தொடங்கினேன். அதைப்போல் ஒரு விழா முடிந்து மண்டபத்தை விட்டு வெளியேறும் போது பல படிகள் இருக்க “மாஸ்டர் படி, கவனம்” எனக் கூற உடனே மாஸ்டர் “நான் மாணவர்களுக்கு அடிக்கடி சொல்லும் வார்த்தை இதுதான்” என்றார்.

காலம் இரண்டு வருடங்களை விழுங்கி விட்டது. வாழ்க்கையில் இவர் சந்தித்த சோதனைகளைப் பற்றி அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சில்லறை சில்லறையாக நான் சேகரித்த விடயங்கள், அவரை ஒரு உயர்ந்த மனிதனாக எனக்குள் தரம் உயர்த்தியது.

இந்த நிலையில் “ஒலியலைகளின் சங்கமம்” என்ற புத்தகத்தை எழுதும் முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த எனக்குள் ஒரு நப்பாசை. அப்புத்தகத்திற்காக வாழ்த்துரையை எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தனிடம் பெறவேண்டும் என்று. பூபதி அண்ணா கனடாவுக்கு வரும்போது அவருடன் சேர்ந்து ஜெயகாந்தனும் வருவதாக இருந்தது. ஆனால் சுகவீனம் காரணமாக அவரின் கனடா விஜயம் ரத்துச் செய்யப்பட்டது. எனவேதான் எனது ஆசையை முருகபூபதியிடம் கூறினேன். எனது விருப்பத்தை அறிந்த பூபதி, “பிரபலமான ஒருவரிடம் ஆசி வாங்குவதை விட நல்ல மனம் படைத்த கனகசபாபதி மாஸ்டரிடம் வாழ்த்து வாங்கலாம் தானே” என்றார். பாவம் பூபதி அண்ணாவுக்குத்

தெரிந்திருக்க நியாயமில்லைத்தான். மூன்று புத்தகங்களை வெளியிடும் முயற்சியில் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்த மாஸ்டருக்கு, எனக்கு உதவிக்கரம் நீட்ட முடியாத நிலையில் இருப்பது. பூபதி அண்ணாவுடன் நடந்த உரையாடலை நான் இங்கு எழுதியதற்குக் காரணம் மாஸ்டர்மீது மற்றவர்கள் எவ்வளவு அபிப்பிராயம் வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் காட்டவே, எனது புத்தக வெளியீட்டுக்கு மாஸ்டர் தான் தலைமை வகிக்க வேண்டுமென்று அன்று தீர்க்கமாகத் தீர்மானித்து விட்டேன்.

கடிகார சுழச்சியில் நாட்காட்டி கண் சிமிட்ட, மீண்டும் குளிர் தேவதை பூமிக்கு இறங்கிவர தன்னை ஆயத்தப்படுத்த, பூத்துப் பூரித்து நின்ற மரம் செடி கொடிகளும் சரிந்து வீழ்ந்து கிடக்க, பச்சைப் பச்செலெனப் படர்ந்த இலைகள் நொந்து உதிர்ந்து வாடிய கோலத்தைக் காட்டும் நவம்பர் மாத காலப் பகுதியில் நானும் எனது கணவரும் காரில் சென்று கொண்டிருக்கிறோம். வெளியில் இருக்கும் காட்சிகள் எதனையும் ரசிக்க மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. சதா மனதுக்குள் எப்படி அந்தப் புத்தகத்தை வெளியிடப் போகிறேன் என்ற அங்கலாய்ப்பு. என் எண்ணோட்டத்தைத் தடை செய்வது போலப் பூட்டிய கார் கதவுக்குள்ளே இருந்து வரும் பருப்பு வடையின் வாசம். 'அதிகம் நீ யோசிப்பதால் என்னைக் காருக்கள் விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிடாதே' என நச்சரிப்பதைப் போல மணம் மூக்கைத் துளைக்க, காரும் நிற்க, இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டது என்பதை சூழல் நினைவு படுத்தியது, வீட்டின் வாசல் மணியை அழுத்துகிறேன்.

“வாங்கோ” என வாய் நிறையச் சிரிப்புடன் கனிவான பார்வையுடன் மாஸ்டர் வரவேற்ற விதத்தைக் கண்ட போது நற்றிணையில் படித்த பாடல் ஒன்று என் நினைவில் அலைமோதியது.

‘தாமரைத் தண்தாது ஊதி மீமிசைச் சாந்தின் தொடுத்த தீந்தேன் போலப் புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை.’

தாமரைப் பூவின் தேனை எடுத்து மலை மீதுள்ள சந்தன மரத்தில் கூடு கட்டியுள்ள தேனின் இனிமை போல அறிவிற்

சிறந்த பெரியோர் நட்பு இனிமை பயக்கும் என்பதே பாடலின் பொருளாகும்.

அவரின் உபசரிக்கும் தன்மை மேலும் அவர் மீது மதிப்பைக் கூட்டுகிறது. சிறு பிள்ளைகள் இருக்கும் வீடுகளில் விளையாட்டுச் சாமான்கள் எங்கும் இருப்பதைப் போல, மாஸ்டரின் வீட்டில் காணுமிடமெல்லாம் குவிந்து கிடக்கும் புத்தங்கள் அவரின் வாசிப்புக்கு அளவு கோலாகும். முதல் நாள் மாஸ்டர் சாதாரண வைத்திய பரிசோதனைக்குச் சென்றதை மூக்கு, வாய், கண் வைத்து மாஸ்டருக்கு வருத்தம் என வதந்தியை ஒருவர் பரப்ப, அவரது நண்பர்கள், மாணவர்கள் கூட்டம் என அடிக்கடி விருந்தினர் வருகை தர, நாமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு வீட்டுக்கு வர, எமது தொலைபேசி அலறியது. மறு முனையில் மாஸ்டரின் குரல் “நான் வடை சாப்பிடுவது குறைவு. ஆனால் உங்கள் வடை அற்புதம்” எனப் பாராட்ட எனக்கு உள்ளம் குளிரந்தது, இனி வடை செய்தால் மாஸ்டரைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டேன். அதற்குரிய சந்தர்ப்பமும் இரு வாரத்தில் கிடைத்தது.

கிறிஸ்மஸ் பண்டிக்கை விருந்துக்கு நண்பர் ஒருவரின் வீட்டுக்குச் செல்லும் போது மாஸ்டருக்கும் கொஞ்சம் வடை கொடுத்து விட்டுச் செல்லலாம் என மாஸ்டரின் வீட்டுக் கதவைத் தட்ட, கணனியில் வேலையாக இருந்த மாஸ்டருக்கு அது கேட்கவில்லை. அப்போது கதவைத் திறந்த சின்ன மகளிடம் வடையைக் கொடுத்து விட்டு அவசரமாக திரும்பி விட்டோம். மூன்று தினங்களுக்குப் பின் மாஸ்டரிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது. அவர் வாயிலிருந்து வந்த முதல் வார்த்தை என்ன தெரியுமா? “மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். அன்று நீங்கள் வீட்டுக்கு வந்த போது உள்ளே அழைக்க முடியாமல் போய் விட்டது, வடைக்கு நன்றி கூற கடந்த மூன்று நாட்களாகத் தொலைபேசி எடுத்தேன் மணியடித்தது ஆனால் பதிலில்லை. இன்று தான் உண்மை தெரிந்தது தவறான வீட்டுக்குத் தொலைபேசியை எடுத்து விட்டேன் என்று. இப்போது நன்றி கூறத்தான்

எடுத்தேன்” என்று மாஸ்டர் கூறிய போது எனக்குள் ஏற்பட்ட வியப்பைச் சொல்லில் அடக்க முடியாது. இந்த உலகில் எவ்வளவு பெரிய உதவியையெல்லாம் பெற்று விட்டுப் பாராமுகமாகச் செல்லும் மனிதர்கள் மத்தியில் கொடுத்த அற்ப வடைக்கு நன்றி கூற மீண்டும் மீண்டும் தொலை பேசியை எடுத்த மாஸ்டரின் செய்கையை என்னவென்று கூறுவது?

2009ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் நடைபெற்ற எனது புத்தக வெளியீட்டை மிகச் சிறப்பாக, குறித்த நேரத்தில் செய்து முடித்ததுடன், பொருளாதார ரீதியில் என்னிலையை மனம் திறந்து கேட்டு எமது இன்பதுன்பங்களில் ஒரு நண்பனாகப் பங்கு கொண்டார். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இவர் இயற்கையை நேசிப்பதும் எனக்கும், கணவருக்கும் மிகவும் பிடித்தமான விடயமாகும். இப்படியான செயல்தான் எனக்குள் அவர் மீது மதிப்பை உயர வைத்தது. தனது மனித நேயத்தைச் சிறுசிறு அசைவுகளில் புலப்படுத்தும் மாஸ்டரின் பண்புகளை எவ்வளவு காலத்துக்கு வாய் மூலம் கூறிக் கொண்டு இருக்க முடியும்? எத்தனையோ சுமைக்கும் மத்தியிலும், சிரித்த முகத்துடன் சமூகத்தை நேசிக்கும் இவருக்காக ஏன் என் பேனாவைப் பயன்படுத்தக் கூடாது என எனக்குள் எழுந்த கேள்வியின் அறுவடையே உங்கள் கைகளில் தவழும் இந்த ‘உயர்ந்த மனிதர்’.

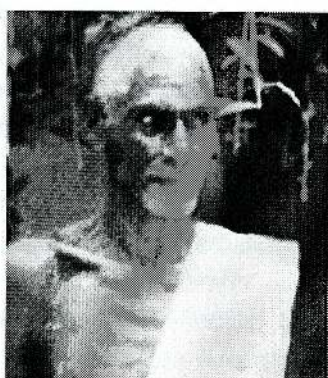
உயர்ந்த மனிதர்

சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கல்வளை என்ற குறிச்சியும் கல்வளைப் பிள்ளையார் கோவிலும் அக்கிராமத்துக்கு என்றும் புகழைத் தேடித் தரும் வண்ணம் 18ஆம் நூற்றாண்டின் கடைசிப் பகுதியில் வாழ்ந்த சின்னத்தம்பிப் புலவர் இக்கோயில் மீது கல்வளையந்தாதி பாடியுள்ளார்.

தென்னை, பனந்தோப்புகளும் எழில் காட்ட, பச்சைப்பசேல் எனப் பரந்து கிடக்கும் வயல்வெளிகளும் அந்த வயல் வெளிகளுக்கிடையே நீர்பாய்ச்ச உருவாக்கப்பட்ட கால் வாய்களும் அமைந்த அழகான சண்டிலிப்பாய் ஊர், மண்ணின் பெயருக்கு ஒரு சிறப்பு இருப்பதாக ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றார்கள். பண்டைய காலத்தில் சிறந்த நகராகத் திகழ்ந்த கந்தரோடையை இணைக்கும் பாதையாக இருந்த நெடுஞ்சாலையின் இருமருங்கும் சண்டி- இலுப்பை மரங்களும் செறிந்து காணப்பட்டதால் சண்டி - இலுப்பை என்ற இரு மரங்களின் பெயர் இணைப்பே சண்டிலிப்பாயாக மாறியதாகவும், அதே வேளையில் ஆய்வாளராக இருந்த பெ. செல்வரத்தினத்தின் கூற்று, சற்று வித்தியாசமாகவுள்ளது. டச்சுக்காரர் வாழ்ந்த காலத்தில் (கொம்பனித் துண்டு) என்ற குறிச்சிப்பெயர் இக்கிராமத்திற்குக் காணப்பட்டதாகவும் அது சண்டித்தனம் செய்யும் வீரர்களான டச்சுத் தளபதிகள், அவர்கள் தங்கியிருந்ததால் சண்டியர் - இருப்புடன் பாய் என்ற சொல் இணைந்து சண்டிலிப்பாய் என மருவி வந்திருக்கலாம் எனக்கூறப்படுகிறது.

இந்த சண்டிலிப்பாயிலுள்ள ஆலங்குழாய் ஏறக்குறைய ஐம்பது வீடுகளைக் கொண்ட குக்கிராமம். அக் கிராமத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர் திரு. பொன்னையா. இவருக்கு விசாலமான 12 பரப்புக் காணியுடன், வடக்கன் மாடுகள், நிறையப் பனை மரங்கள் சூழ ஒரு வீடு. ஒரு தலை வாசல், ஒரு அடுக்களை என மூன்று பகுதிகளை உள்ளடக்கிய கிராமப்புற வீடு. இந்த வீட்டின் படலைக்கு அருகே கமகம என வாசனையுடன் வந்தோரை வரவேற்கும் விளாம்பரம்.

ஆனால் இரவில் யாரும் வந்தால் கனமானபழம் மண்டையைப் பதம் பார்க்கத் தவறுவதில்லை.

திரு. கனகசபாபதி அவர்களின் பெற்றோர்

திரு. பொன்னையா கைகளை நம்பி வாழும் விவசாயி. மூச்சிலும், பேச்சிலும் கலந்திருப்பது உழைப்புத்தான். ஆறுடி உயரம், சதைப்பிடிப்பில்லாத திடகாத்திர உடம்பு. இவரின் உள்ளத்தை முதலில் கொள்ளை கொண்டவளால் அம்பல வாணர், முருகேசபிள்ளை பொன்னம்மா, இராசம்மா என நான்கு வாரிசுகளும், அந்த இடத்தை நிரப்ப இரண்டாம் தாரமான வந்த ஆச்சிமுத்துவுக்கு முதலில் கண்ணம்மா என்ற ஒரு பெண் குழந்தையும், அதனைத் தொடர்ந்து 4-10-1935ஆம் ஆண்டு தந்தை பொன்னையாவின் உயரத்தையும், அறிவையும், தாய் ஆச்சிமுத்துவின் கலையான முக வெட்டையும் கடன் வாங்கிப் பிறந்த அழகிய குழந்தைக்கு பிறப்புச் சாட்சிப் பத்திரத்தில் பதியப்பட்ட பெயரோ கனக சபாபதி. ஆனால் பலர் இவரை அன்பாகவும் செல்லமாகவும் அழைக்கும் பெயர்களோ 'கனெக்ஸ்', 'பொன் கனகசபாபதி.' மாஸ்டர் பிறந்தது வெள்ளிக்கிண்ணத்தில் பல்சுவை உணவுகளை உண்ணும் வசதி படைத்த குடும்பத்தில் அல்ல, வயலில் விளைந்த நெல்லையும், நிலம் கொடுத்த மரக்கறி களையும், வளர்த்த மாடு தந்த பாலையும் உடனுக்குடன் மண்சட்டியில் சமைத்துண்ணும் விவசாயக் குடும்பத்தில், இவர் தவழ்ந்தது தங்கப்பூணிட்ட தேக்கு மரத்தொட்டிலில் அல்ல. பழம்புடவையில் கட்டிய ஏணையில். அங்கு என்றும் பாசமும் பரிவும் பஞ்சமில்லாமல் கிடைத்தது.

அவரின் தந்தை எந்தப்பாடசாலைக்குச் சென்று கல்வி கற்றாரோ தெரியாது எதனையும் அறிவுபூர்வமாகப் பேசும் வல்லமை கொண்டவர். மூன்று நேரமும் சோறு உண்ணும் பழக்கத்தைத் தனக்குச் சாதகமாக்கிக் கொள்ள அடிக்கடி இப்படியும் கூறுவாராம். “கஞ்சி கடப்படி, கூழ் குடத்தடி, தோசை கிணற்றடி, புட்டுப் பட்டணம், சோறு சொன்ன இடம்” என்று.

வாழ்க்கையில் மாஸ்டரின் அப்பாவுக்கு சேட்டுப் போடும் பழக்கம் கிடையாது. சொந்த மாமாவின் மகளைத் திருமணம் செய்து மலேசியாவில் வசிக்கும் மகன் ஊருக்கு வந்தபோது தனது நண்பர்களுக்கு அப்பாவின் உருவத்தை காட்டப் படம் எடுக்கக் கேட்டப் போதே முதல் முதலில் சேட் போட்டார். படம் எடுத்த பிறகு அந்த சேட் கத்தரி வெருளியை அலங்கரித்தது. இவர் காலால் பிறந்ததால் கிராமத்து மக்கள் உளுக்கு எடுக்கவும், தொடர்ச்சியாக இருமலுள்ளவர்கள் கைமருந்துக்கும் இவரை நாடி வருவதுண்டு. அவ்வூர் மக்கள் எருது மாடுகளை விலைக்கு வாங்குவதற்கு இவரின் உதவியை நாடுவதுண்டு. மாட்டின் கடைவாய்ப் பற்களைக் கொண்டு அதன் வயதைக் கணித்துக் கூறும் ஆற்றல் இவரிடம் காணப்பட்டது. இரவு பகல் எனப் பாராது பல மணித்தியாலங்கள் உழைத்தாலும், நோய் அவரை அணுகாமல் இருப்பதற்கு அவர் செய்யும் வைத்தியம் விசித்திரமானது. மாதம் ஒருமுறை முழுகுவார். அன்றைய தினம் அவர் முற்றாக ஓய்வெடுக்கும் தினம். அது ஒரு வைபவம் போல வீட்டில் நடக்கும். காலை யுணவு உண்ணாமல், பத்து மணிக்கு உடல் முழுக்க எண்ணெய் பூசி மாசாஜ் செய்த பின்பு அரப்புடன் சேர்த்து அவிக்கப்பட்ட இரு எலுமிச்சைப் பழங்களைத் தலைக்கும், உடலுக்கும் பூசிய பின்பு, கிணற்றிலிருந்து அவசர அவசரமாகத் தண்ணீரை அள்ளித் தலையில் ஊற்றுவார். முழுகித் தலை துவட்டும் முன்பே கிணற்றடியில் மனைவிகையில் ஒரு கிண்ணம் நிறைய உள்ளியுடன், காய்ச்சிய மீன் துண்டுடன் கலந்த சரக்குத் தண்ணீருடன் நிற்பார். அதனைக் குடித்த பின்பு, சுட்ட பத்து உள்ளிப் பூடுகளைச் சாப்பிடுவார். சாப்பிடும்போது உணவில் எப்பொழுதும் இரு மேசைக் கரண்டி

நல்லெண்ணையைச் சேர்த்துக் கொள்வதுடன். வேப்பம் குச்சி யால் பல் துலக்குவதால் இறுதிவரை முப்பத்திரண்டு பற்களுடன், வைரம் பாய்ந்த உடம்புடன் வாழ்ந்தார்.

ஒருமுகப்பட்ட சிந்தனை, செயலாக்கம், மனஉறுதி ஆகிய நல்ல பண்புகள் மாஸ்டரைப் போல தந்தையிடமும் காணப் பட்டது. மாஸ்டருக்கு அப்போது பத்து வயதிருக்கும். அவரின் வீட்டின் முன்புறத்தில் பெரியதொரு புளியமரமிருந்தது. வருடப்பிறப்பு வந்தால் அவரின் தந்தை அந்தப் புளிய மரத்தில் பெரிய வடக் கயிற்றினால் அன்ன ஊஞ்சல் கட்டிக் கொடுப்பார். இது பலகையில் இரண்டு மூன்று பேர்கள் இருந்து ஆடும் ஊஞ்சல். இந்த ஊஞ்சல் உயரத்திற்குப் போகும்போது “ஆடுவோமா பள்ளுப் பாடுவோமா” என்றும், “பூமியில் மானிட ஜென்மமடைந்துமோர்” என்ற பட்டம்மாளின் இருபாடல்களை ஊஞ்சலில் ஆடுபவருடன் சேர்ந்து பாடல் பாடியவர் யாரெனத் தெரியாமலே மாஸ்டரும் பாடி மகிழ்வார். ஆனால் இன்று அவரின் இதயம் கவர்ந்த பாடல்கள், ‘புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் “துன்பம் நேர்கையில் யாழ் எடுத்து நீ” பாரதியாரின் “சின்னஞ்சிறு கிளியே கண்ணம்மா” தாமரையின் “வசீகரா” பாடல்களாகும்.

மாஸ்டரின் தாய் ஆச்சிமுத்து, கோழி கூவிய நேரம் எழுந்து ஊரடங்கிச் சனம் ஓய்வு எடுக்கும் வரை பம்பரமாகக் குடும்பத் திற்காக உழைப்பவர். இடையில் ஒரு ஐந்து நிமிடத்தை மட்டும் தனக்கு வெற்றிலை போட ஓய்வாக எடுத்துக் கொள்வார். பிள்ளைகள் மீது மிஞ்சும் பாசம் கொண்டவர். ஒரு கண்ணும், காதும் கடமையிலும், மறு கண்ணும், காதும் சதா பிள்ளைகளை அவதானிப்பதிலிருக்கும். ஒரு தடவை மாஸ்டர் 18 அடி ஆழமான கிணற்றில் குளிக்கும்போது கிணற்றுப் படியில் கால் வைக்க, கால் தவறிக் கிணற்றில் விழுந்து விட்டார். சமையலறையில் வேலையாக இருந்த அம்மாவுக்கு எப்படி அந்தச் சத்தம் கேட்டதோ தெரியாது ஓடோடி வந்து கயிற்றுடன் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மகனைப் பத்திரமாக மேலே இழுத்துக் காப்பாற்றி விட்டார். மழைக்குக் கூட பள்ளிக்கூடம் ஒதுங்காத அம்மா, பட்டறிவுமூலம்

விஞ்ஞானத்தைக் கூடக் கற்று வைத்திருந்தாள்.

மாஸ்டர் தனது புத்தகத்தின் விட்டுப்போன பக்கங்களை ஒட்ட, வேப்ப மரத்தின் முன்பக்கப்பட்டை முழுவதையும் கொத்தி, நிர்வாணமாக்கிவிட, அம்மரத்தைப் பார்த்து, கோபத்துடன் வந்த அப்பாவைச் சமாதானப் படுத்த அம்மா “மரத்தின் வேர் உறிஞ்சும் தண்ணீர் இந்தப் பட்டையூடாகத் தானே இலைகளுக்குப் போகும் இப்படி பட்டையை வெட்டினால் மரம் எப்படி வளரும்?” என மகனுக்கு அறிவு பூர்வமாகப் புத்தி கூறுமளவுக்கு பகுத்தறிவு காணப்பட்டது. விசேட உணவாக அம்மா கூழ் காய்ச்சினால் ஊர் முழுவதும் மணக்குமாம். திண்ணையில் உட்கார்ந்து அகப்பையால் அள்ளிப் பலா இலையில் அகப்பையால் ஊற்றி, உறிஞ்சி உறிஞ்சிக் குடிக்கையில் வாய்க்கு வாய் வரும் மீன் முள்ளை வீசி எறிய அருகே நாகை நீட்டியபடி நிற்கும் ‘குறாசோ’ கபக் என அதைப் பறித்தெடுத்துச் சுவைக்க, குடிக்கக் குடிக்க கூழ் தரும் இன்பம் சொர்க்கத்தின் வாசலுக்கே கொண்டு செல்லும்.

கணவனின் உழைப்பை மட்டும் நம்பாது சுய சம்பாத்தியமாக பால், முட்டை, அதன்மூலம் கிடைக்கும் பணத்தைச் சொந்தச் செலவுக்குப் பயன்படுத்துவார். அம்மாவைப் போல மாஸ்டரும் தென்னோலையில் கிடுகு பிண்ணி சந்தைப் படுத்துவதன் மூலம் வீட்டுக்கும், நாட்டுக்கும் நல்ல பயனுள்ள பிள்ளையாக இருந்தார். வீட்டில் கடைக்குட்டி என்பதால் வீட்டாருக்கு இவர் செல்லப்பிள்ளை. ஆனால் அந்தக் குழந்தை மீசை அரும்பிய நாளிலிருந்து அரை நூற்றாண்டுக்கு மேலாக கல்வித்துறை வரலாற்றில் ஈழத்துத் தமிழ் இனத்துக்கு பலதுறையில் இவரொரு வழிகாட்டும் கலங்கரை விளக்கு மட்டுமல்ல கனடா வாழும் தமிழருக்குக் கிடைத்த அதிமானின் நெல்லிக் கனியாவார்.

“தோன்றிற் புகழோடு தோன்றுக அ.திலார்

தோன்றலின் தோன்றாமை நன்று”

என்னும் வள்ளுவரின் வாய்மொழியை மெய்யாக்கும் வண்ணம் புகழோடு திகழுகிறார் மாஸ்டர்.

பிறந்த மண்ணிலும், புகுந்த மண்ணிலும் மட்டுமல்ல உலகெங்கும் வாழும் யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழர்களில் இவரைத் தெரியாதவர்களில்லை எனக் கூறுமளவுக்கு இவரிடம் கல்வி பயின்ற மாணவர்கள் பலதுறைகளில் மேன்மை அடைந்தவர்களாகப் பூமிப்பந்தெங்கும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். தற்போது எழுபத்தைந்து அகவையில் காலடி வைத்துள்ள திரு. கனகசபாபதி மாஸ்டரை தினக் குரல் பத்திரிகைக்காக எழுத்தாளர் திரு. குரு அரவிந்தன் ஆசிரியர், மாணவர் சம்பந்தமாக கேட்ட கேள்விக்கு இப்படிப் பதில் தருகிறார்.

கேள்வி: “விலங்கியல் ஆசிரியராக இருந்தபோது பல வைத்திய கலாநிதிகளை உருவாக்குவதில் உங்கள் பங்களிப்பும் கணிசமான அளவு இருந்திருக்கிறது. சென்ற இடமெல்லாம் உங்களிடம் பயின்ற மாணவ, மாணவிகளைச் சந்திக்கும்போது எப்படியான உணர்வு உங்களை ஆட்கொள்கிறது?”

பதில்: “எனது மாணவன் சண்முகலிங்கம், யாழ் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர். அவரை நான் தான் முதல் முதலாக நடிகனாக்கினேன். எனது இன்னொரு மாணவன் வைத்திய கலாநிதி சிவபாலன் யாழ் மருத்துவக் கல்லூரியின் மருத்துவ பீடத் தலைவர். எனது இன்னொரு மாணவன் வைத்திய கலாநிதி அருள்குமாருக்கு மகாராணியின் பிறந்த நாள் கௌரவமாக சேர் பட்டம் கிடைத்துள்ளது. போரசிரியர் சிவ யோகநாதன் என எத்தனையோ பேரைக் கூற முடியும். சொல்லவே வாய் இனிக்கிறதே. நேரில் காணும் போது எப்படி இருக்கும்? எனது மாணவர்களில் குறைந்தது 100 பேர்களாவது இங்கிலாந்தில் மாத்திரம் வைத்திய கலாநிதிகளாக உள்ளார்கள். ஸ்ரீலங்காவில் கோகிலா மகேந்திரன், அவுஸ்திரேலியாவில் ஆசிகந்தராசா ஜெர்மனியில் கருணாகரமூர்த்தி, கனடாவில் சேரன், சாந்திநாதன் என இலக்கியத்துறையில் புகழ் அடைந்து கொண்டிருக்கும் என் அபிமானத்துக்குரிய மாணவர்கள்.”

75 வயதையெட்டி பவளவிழாக் காணும் இவர், இன்னும் உள்ளத்தில் இளமைத் துடிப்புடனும் சுறுசுறுப்புடன் இயங்கிக்

கொண்டிருக்கிறார். குழந்தைகள் தொடக்கம் முதியவர்கள் வரை படித்தவர் தொடக்கம் பாமரன் வரை இனபேதம் மறந்து அனைத்து மனிதர்களிடமும், வயது ஏற்றத்தாழ்வு வித்தியாசமின்றி இனிய சுவாஸ்த்யுடன் பழகும் இயல்பு கொண்ட இவரின் எளிமையான தோற்றம், கருத்து வேற்றுமை இன்றிப் பழகும் பண்பால் இவர் செல்லும் இடமெங்கும் இவருக்கு வரவேற்பு காத்திருக்கிறது. தன்னை எதிர்ப்பவர்களைக் கூட அரவணைத்துச் செயலாற்றும் இயல்பு கொண்டவர். சமூகப்பணி, கல்விப்பணி என இவரது இருதுறை சார்ந்த பணியின் பரப்பு மிகவும் விரிந்தது. தான் வாழ்வதோடு, மற்றவர்களையும் வாழ வைக்கும் சமுதாய வழிகாட்டியாக வாழ்பவர். ஈழத்துக் கல்வி வரலாற்றில் தனித்துவத்துடன் வாழ்ந்தது மட்டுமல்லாது முற்போக்குச் சிந்தனையும் கொண்டவர்.

இந்து சமய முறைபடி நடக்கும் சடங்குகளுக்கு அதிக நேரம் எடுத்தல், வேதியர் பிரசங்கம் வைப்பது, வீடியோ, படப்பிடிப்பாளர் வருகைக்காகக் காத்திருத்தல் என்பவற்றைத் தவிர்த்தல் வேண்டுமெனக் கருதுபவர்.

கல்வி, விளையாட்டு, அரசியல், சட்டம், பொருளாதாரம், சினிமா, இசை, தோட்டக்கலை, புகைப்படம் எடுத்தல் எனப் பலதுறையில் நடமாடும் ஒரு பல்கலைச் செல்வராகத் திகழ்கிறார். எந்தக் கலையரங்குகளில் தலைமை ஏற்றாலும் அந்த மேடைகளில் கலகலப்புக்குப் பஞ்சமிருக்காது. எந்த விடயத்தையும் அறிந்து சுவாரசியம் குன்றாமல், தேடலின் விளைச்சலை இதயத்தில் தேக்கிவைத்துப் பேசுவார். அத்துடன் இவர் நடத்திய நிகழ்ச்சியை பட்டியல் போட முடியாதளவுக்கு ஒவ்வொரு வாரமும் இவரது வரவுக்காக ஏதாவது நிகழ்ச்சி காத்திருக்கும். ஈடு இணையற்ற எழுத்து வன்மை, உயர்ந்த குணம், தேன் போன்ற இனிய சொல்வளம், துன்பப்படும் நேரத்தில் ஓடி உதவும் உள்ளம், பிறரைப் புண் படுத்தாமல் பிறர் மனத்தை பண் படுத்தும் பேச்சு. இத்தனை நற்குணம் பெற்ற இவரை நாம் “மாஸ்டர்” என அழைப்பது இவரின் மாஸ்டர்மைண்ட் அறிவுக்கு அளவுகோலாகும்.

நீதி நெறி விளக்கத்தில் வரும் குமரகுருபரனின் பாடலின் சில வரிகள் திரு. கனகசபாபதிக்கு மிகவும் பொருத்தமாக இருக்கமென நம்புகிறேன். தமிழறிஞர்களில் பலர், கல்வியையே படகாகக் கொண்டு இருள் சூழ்ந்த தமது வாழ்க்கைக் கடலைக் கடந்து தாம் பெற்ற அறிவை அன்னைத் தமிழ் வளர்ச்சிக்காகப் பயன் படுத்துவர்.

**கற்றோர்க்குக் கல்வி நலனே கலனல்லால்
மற்றோ ரணிகலம் வேண்டாவர் - முற்ற
முழுமணிப் பூணுக்குப் பூண்வேண்டா யாரோ
அழகுக் கழகு செய்வார்.**

மாஸ்டர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை சண்டிலிப்பாய் வடக்கு கலவன் பாடசாலையில் ஆரம்பித்து, பின்னர் இடைக் கல்வியை சண்டிலிப்பாய் இந்து ஆங்கிலப் பாடசாலையில் கற்று பின்னர் எட்டாம் வகுப்பை சுண்ணாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் படித்தபோது அக்கல்லூரிக்கு அதிபராக இருந்தவர் ஒரேற்றர் திரு.சி. சுப்பிரமணியமாவார். இவர் மாணவர்களிடம் காட்டும் அன்பும், தனது பகைவராக இருந்தாலும் பாசம் காட்டி அரவணைக்கும் போக்கு என்பனவே மாஸ்டரின் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ளது. கனெக்ஸ் எச்.எஸ்.சி. வகுப்பில் படிக்கும் போது இரசாயன வியலிலும் விலங்கியலிலும் அதிக புள்ளிகள்பெற்ற போதிலும் பெளதிகம் பாடத்தில் அதிக புள்ளிகளைப் பெறமுடியாதபடி கடினமாக இருந்தது. அப்பாடத்தைப் படிப்பித்த ஆசிரியர், பாடத்திலுள்ள சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்ய உதவி செய்வதை விடுத்து, மட்டம் தட்டும் இயல்பு கொண்டவராக இருந்தார். கேட்கும் கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லத் தடுமாறும் போது “இன் தட் கேஸ் யு காண்ட் என்டர் யுனி-வசிட்டி” எனத் தினசரி அரிச்சனை நடக்கும். இது கனெக்ஸ் மனதில் பெரிய பாதிப்பை ஏற்படுத்தியது.

தமிழரசுக்கட்சி வாலிபர் முண்ணணியில் திரு. அமிர்தலிங்கத் திற்காக மாஸ்டர் தேர்தலில் பாடுபட்டதுடன் அரசியலில் இணையத் தானும் ஆசைப்பட்ட காலமது. அரசியலில் ஈடுபட ஆசிரியர் தொழில் மிகவும் சிறந்ததென எண்ணியதுடன் 1949இல் யாழ்ப்பாண பரமேஸ்வராக் கல்லூரியில் தமிழ்

வளர்ச்சிக் கழகத்தின் ஆதரவில் 4வது தமிழ் ஆராய்ச்சி மகாநாடு தொடர்ந்து மூன்று நாட்கள் இலக்கிய விழாவாக நடைபெற்றது. இந்த விழாவில் கலந்து கொள்ள தமிழ் நாட்டிலிருந்து சொல்லின் செல்வர். ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ. சிவஞான கிராமணியார், பன்மொழிப் புலவர், தே.பொ. மீனாட்சிசுந்தரப்பிள்ளை, பேராசிரியர் ஸ்ரீனிவாசராகவன், டாக்டர். மு. வரதராசனார், அ.ச. ஞான சம்பந்தம், சேர். கே. எஸ். கிருஷ்ணன், எழுத்தாளர் லக்ஷ்மி என அறிஞர் பட்டாளமே வந்து உரையாற்றினார்கள். இவர்களின் உரைகளால் கவரப்பட்ட மாஸ்டருக்கு இந்தியாமீது ஒரு ஈர்ப்பு ஏற்பட்டது. இந்தியாவுக்குப் போனால் அடிக்கடி இவர்களின் உரையைக் கேட்கலாமென மனம் அங்கலாய்த்தது.

உயர்கல்வியைத் தொடர இந்தியாவுக்கு மனுச்செய்ததன் விளைவாக, திருச்சி சென் ஜோசப்பில் இவருக்கு இடம் கிடைத்தது. இக்காலகட்டத்தில் மாஸ்டர் ஸ்கந்தவரோதயா பாடசாலையின் இல்லத் தலைவராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டதுடன், இவரின் தமிழ் பேச்சுத் திறன் கண்டு இலங்கை வானொலியில் மற்றொரு பாடசாலையுடன் நடந்த விவாதம் ஒன்றுக்கு அதிபரால் கொழும்புக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். சென்ற நான்கு மாணவர்களில் இவரே வயதில் குறைந்தவர். எண்ணும் எழுத்தும் கண்ணெனத்தகும் என்பது முதுமொழி. கனகசபாபதி அவர்கள் இளமையிலேயே கல்வியில் சிறந்து விளங்கியதுடன் மிகவும் அமைதியானவராகவும் அன்பானவராகவும் காணப்பட்டார்.

“விளையும் பயிரை முளையில் தெரியுமெனக் கூறுவார்கள்”. மாஸ்டரின் சமூகப்பணி கூட படிக்கும் பள்ளிப் பருவத்திலேயே தொடங்கி விட்டது. தனது நண்பர்களுடன் சேர்ந்து சண்டிலிப்பாய் இந்து வாலிப சங்கம், சனசமூக சேவாசங்கம், விளையாட்டுக் கழகம், கலை கலாச்சார மன்றம் ஆகிய வற்றை அமைத்ததுடன் இந்து வாலிப சங்கத்தின் செயலாளராக மிகவும் சிறப்பாகக் கடமையாற்றினார். அந்தச் சங்கத்தின் ஊடாகப் பல பேச்சுப் போட்டிகளும் கலைவிழாக்

களும் ஆண்டு தோறும் நடத்தப்பட்டன. விளையாட்டுத் துறையை ஊக்குவிக்கும் முகமாக பல விளையாட்டுப் போட்டிகளும் நடத்தப்பட்டன. விளையாட்டுத்துறையில் பாலிய வயதில் மாஸ்டருக்கு ஈடுபாடு இருந்தாலும் என்றுமே ஒரு சிறந்த விளையாட்டு வீரனாக இருந்ததில்லை. விளையாட்டுக் கள் பற்றிய தகவல்கள், மற்றும் விளையாட்டு வீரர்கள் பற்றிய செய்திகளை அறிவதில் அவருக்கு மிகவும் விருப்பம் இருந்தது. இலங்கையில் வாழும்போது தடகளம், உதை பந்தாட்டம், டென்னிஸ், கிறிக்கட் ஆகிய விளையாட்டுகளில் நிறையக் கரிசனை இருந்தது. ஆனால் எந்த ஒரு குழுவிலும் விளையாடுவதற்குரிய ஆற்றல் அன்று இருந்ததில்லை. ஆகவே உற்சாகப் படுத்தும் குழுவிலே தான் முதன்மையாக நிற்பார்.

ஊரிலே ஒரு இளைஞர் சங்கம் அமைத்து அதற்கு மாஸ்டர் தான் செயலாளராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். சங்கத்தில் ஆறு பேர்கள் கொண்ட கிளித்தட்டு குழு ஒன்று உருவாக்கப் பட்டது. அணியிலிருந்த மாஸ்டரின் வேலை அனேகமாக நாலாம் கோட்டிலே எதிராளிகளை அடக்குவதாகும். அவரின் நீண்ட கைளை நீட்டிக் கொண்டு மறித்தால் அதற்கூடாக எதிராளிகள் போக முடியாது. இதனால் சுதுமலை, வசா விளான், ஏழாலை எனப் பல இடங்களில் வெற்றிவாகை சூட முடிந்தது. மாஸ்டர் முதன் முதலில் விளையாடப் பந்து வாங்கிய சம்பவம் மிகவும் சுவையானது. அதனை மாஸ்டரே அவர் பாணியில் விளக்குகின்றார்.

“உதைபந்தாட்டக் குழுவொன்றை ஆரம்பித்தோம். உதைபந்து வாங்கக் குழுவிலுள்ள ஒவ்வொருவரும் பணம் கொடுத்தோம். அப்போ பந்து ஒன்றின் விலை பதினெட்டு ரூபாய். சின்னையா அண்ணா யாழ்ப்பாணத்தில் வேலை பார்த்ததால் அவரிடம் பணத்தைக் கொடுத்துப் பந்து வாங்கி வருமாறு கேட்டோம். அவர் பந்தினை வாங்கிக் காற்றும் அடித்து, வெள்ளிக்கிழமை இரவு கொண்டு வந்து தந்தார். புதுப் பந்து பளபள எனத் துலங்கியது. தோல் மணம் மூக்கைத் துளைத்தது. உள்ளம் பரவசப் பட்டது. எனது வீட்டுக்கு அருகே வசிக்கும் நண்பர்

கள் விசயம் அறிந்து படை எடுத்தனர். ஒவ்வொருவராகப் பந்தினைத் தடவிப் பார்த்தனர். முடிவில் மறுநாள் வருவதாகச் சொல்லிப் போயினர்.

எனக்கோ உல்லாசம். எப்படியோ நித்திரைக்குப் போக வேண்டும் என்பதால் அரைகுறை மனதுடன் பந்தினைத் தலைவாசல் மூலையில் வைத்து விட்டு, உறங்கச் சென்றேன். விடிந்தும் விடியாததுமாக நண்பர் படை வந்து விட்டது. “எங்கே பந்தினைப் பார்ப்போம்.” என்றது. தலை வாசல் மூலையில் மாத்திரமல்ல மூலை முடுக்கெல்லாம் தேடியாய் விட்டது. எனது அம்மா, அக்கா எல்லோரும் சேர்ந்து தேடினார்கள். பந்தினைக் காணவில்லை. என்ன நடந்தது. எனக்கோ அழுகை வந்தது. யாரோ திருடன் வந்திருக்க வேண்டுமென முடிவுகட்ட முடியவில்லை. மற்ற எல்லாப் பொருட்களும் அப்படி அப்படியே இருந்தன. “ஐயோ இங்கே பார்” என அக்கா சத்தம் போட்டார். அதனைக் கையில் தூக்கியபடி வந்தார். பந்தின் ஒரு பாதி மாத்திரம் எங்களைப் பார்த்துச் சிரித்தது. மறு பாதிக்கு என்ன நடந்தது என்பது பந்தினைப் பார்த்த உடனே வெளிச்சமாய் விட்டது. புதுப்பந்தின் மணம் எங்களைக் கவர்ந்திழுத்தது போன்று எங்கள் நாயினையும் கவர்ந்திழுத்து விட்டது. அந்தக்கால நாய். பந்து விளையாடுவது எப்படி எனத் தெரியாத நாய். தோல் மணம் கடி கடி என்று கூவி இழுத்திருக்க வேண்டும். எனவே பந்தினை ஒதுக்குப் புறமாக எடுத்துச் சென்று, கடித்துத் தின்னக் கூடிய அளவுக்குத் தின்று விட்டது.”

நேரத்திற்கு நேரம் அம்மாவின் கையால் சமைத்துத் தரும் உணவை உண்டு, கடைக்குட்டி என்பதால் பெற்றோரின் ஆதரவு தனக்குண்டு என்ற இறுமாப்பில் உடன்பிறப்புகளுடன் சின்னச்சின்ன விடயங்களுக்கெல்லாம் குறும்புச் சண்டையும். குடுமிச் சண்டையும் போட்ட ஒருவரை உயர்கல்வி கற்க தன்னந்தனியாக கடல் கடந்த இந்தியாவுக்கு அனுப்பினால் அந்த வாலிபனின் மனநிலை எப்படி இருந்திருக்கும்? கண்களைக் கட்டிக் காட்டில் விட்ட உணர்வுதான் ஏற்பட்டிருக்கும்.

பொதுவாக இலங்கையில் வாழும் யாழ்ப்பாணத் தமிழருக்கு ஒரு குணமுண்டு. எவ்வளவுதான் ஏழ்மை தம்மை வாட்டினாலும் தமது சொத்துக்களை விற்றோ அல்லது அடகு வைத்தோ பிள்ளைகளைப் படிக்க வைப்பதில் பின் நிற்பதில்லை. இப்படியான சமூகக்கட்டமைப்பு ஏற்படப் பல காரணங்கள் இருந்த போதிலும், சமுதாய ஏற்றத்தாழ்வைப் போக்கி குடும்பத்தின் கௌரவத்தை மேன்மையடையச் செய்யவும், கொளுத்த சீதனத்துடன் திருமணம் செய்து மானுடப் பெறுமானங்களைப் பெற கல்வியே பேராயுதமாகப் பயன் படுத்தப்பட்டது. ஆனால் மாஸ்டரைப் பொறுத்தவரை தனது குடும்பத்தில் பெண் சகோதரிகளைக் கரை சேர்க்க வேண்டிய தேவையிருக்கவில்லை.

1952ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் திருச்சி சென்ஜோசப்பில் மாஸ்டருக்கு இன்டர்மீடியம் கல்வி கற்க இடம் கிடைத்தது. இது இரண்டு வருட காலக் கல்வி. வெளியிடங்களிலிருந்து வந்து இந்தக் கல்லூரியில் பல மாணவர்கள் கல்வி கற்றார்கள். இவர்கள் தங்க மூன்று விடுதிகள் இருந்தன. அதில் புதிய ஹோஸ்டல் மிகப் பெரியது.

இந்த விடுதியில் 600 மாணவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். மாஸ்டருக்கும் இங்குதான் 204ஆம் அறையில் இடம் கிடைத்தது. ஏற்கனவே அந்த அறையில் குமரேசன் என்ற மாணவன் இருந்தார். இவர் நல்ல வாசகர். மு. வரதராஜாவின் பக்தர் என்று கூறலாம். மாஸ்டர் இங்கு தங்கியிருந்த போதே கள்ளோ காவியமோ, பெற்ற மனம் போன்ற நாவலுடன் அன்னைக்கு, தம்பிக்கு, தங்கைக்கு போன்ற கட்டுரைகளை வாசிக்கத் தொடங்கினார். விடுதியில் சாப்பாடு முடிந்த பிறகு தினமும் மாம்பழம் சாப்பிடுவது மாஸ்டரின் வழக்கமான பழக்கமாகும். சிறு வயதில் பள்ளியில் படிக்கும்போது புளி மாங்காயின் தோல் சீவி, சிறுசிறு துண்டுகளாக வெட்டி ஒரு கிண்ணத்தில் பழப்புளி கரைத்து, மிளகாய்த்தூளில் தோய்த்து நண்பர்களுடன் உண்பது வழக்கம். இன்று ஈழத்தமிழர்களில் அதிகமானவர்கள் விரும்பி உண்ணும் உணவாகவும் இலகுவாகக் கிடைக்கும் உணவாக இருக்கும் இடியப்பம் மாஸ்டர்

இந்தியாவில் படிக்கும் காலத்தில் இந்தியாவில் பிரபல உணவாக இருந்ததால், மாஸ்டர் இலங்கைக்கு விடுமுறையில் வரும் போது இடியப்பத்துடன் ஆட்டிறைச்சிக் கறியும் வாங்கி வரும்படி ஊரார் கேட்பார்கள்.

அப்போது கல்லூரி அதிபராகவிருந்தவர் வணக்கத்துக்குரிய ஏர் ஹார்ட் என்ற ஜேர்மனிய பாதிரியார். புதிய ஹோஸ்டலுக்கு வார்டனாக இருந்தவர் பாதர் செக்கிரா சுவாமிகள். இவர் மிகவும் கண்டிப்பானவர். வயதுவந்த வாலிபர்களுக்கு இப்படி ஒரு கட்டுப்பாடு தேவையா என ஆத்திரமடையச் செய்தாலும், பெற்றோர்கள் அருகிலில்லாத நிலையில் உண்மையில் அவரின் வழிகாட்டலிலே 18 வயதுகூட நிரம்பாத மாணவர்கள் தவறான வழியில் செல்லாமல் சீரான பாதையில் பயணிக்க வழிவகுத்தது எனக் கூறலாம்.

“கட்டுப்பாடு இல்லாமல் வாழ்பவன் கௌரவம் இல்லாமல் செத்துப் போவான்”. (ஐஸ்லாந்துப் பழமொழி)

புதிய ஹோஸ்டல் நான்கு உயர் மாடிக் கட்டிடங்களைக் கொண்டது. இரண்டு மூன்றடுக்கு இரண்டு நான்கடுக்குக் கட்டிடங்கள் நாற்புறமும் அமைந்திருக்க மத்தியிலே கூடைப் பந்தாட்ட, வலைப்பந்தாட்ட மைதானங்கள் இருக்கும். ஒழுங்கு, கட்டுப்பாட்டிற்கு மிகவும் பெயர் பெற்றது. இரவு வேளைகளிலே 7:00 மணி தொடக்கம் 8:00 மணி வரை இரவுப் போசனம் 8:45 மணிக்கு அமைதி மணி அடிக்கப்படும் அதனைத் தொடர்ந்து ஒவ்வொருத்தரும் தமது அறையில் இருந்து படிக்க வேண்டும். சனி, ஞாயிறுகளிலும் விடுமுறை நாட்களிலும் காலை 10:00 மணி தொடக்கம் 12:00 வரையும் மாலை 2:00 முதல் 4:00 வரையும் அமைதியான நேரம். மொத்தத்தில் முழு அக்கறையுடன் படிப்பதற்கு அதைப் போன்று இன்னோர் இடம் இல்லை. சுவாமி செக்குவேறா, சுவாமிமார்களுக்குரிய விடுதியில் வசிப்பவர். ஆனால் விடுதிச் சாலையில் அவரது உதவியாளரான சகோதரர் மரியகுசே நிரந்தரமாகத் தங்கியிருப்பார். இரவு 8:00க்கு மணியடித்ததும் சுவாமியைக் காண முடியும். அதே போன்று சனி, ஞாயிறுகளிலும் காலை 8:00 மணி தொடக்கம் 10:00 மணி வரை

அலுவலத்தில் இருப்பார். நேரம் தவறாமல் கடமை செய்வதற்கு மாஸ்டருக்கு முன்னோடியாக விளங்கியவர் சுவாமி அவர்களே. சுவாமி அவர்கள் இரவு வேளைகளில் 8:45 மணி தொடக்கம் 10:00 மணிவரை ஒவ்வொரு அறை அறையாக முறை வைத்து வருவார். ஒரு நாளைக்கு ஒரு மூன்று மாடிக் கட்டிடத்திற்கும், மற்றைய நான்கு மாடிக் கட்டிடத்திற்கும் செல்வார். மறுநாள் மற்றைய இரண்டும் விடுதிகளுக்குப் போவார். அநேகமாக இரவு 8:00 தொடக்கம் 9:30 வரை இது நடக்கும். ஒவ்வொரு அறைக்கும் செல்கையில், பரிவோடு ஒவ்வொரு மாணவனுடைய குறைகளையும் கேட்பார். பல சமயங்களில் மாஸ்டர் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே மேசையில் உறங்கி விடுவார். அவரை மெல்ல எழுப்பிப் படுக்க வைப்பார். சில மாணவர்கள் படிப்பில் குறைந்திருந்தால் காலை வேளைகளில் அவர்களை வந்து உறக்கத்தில் இருந்து எழுப்பிப் படிக்க வைப்பார். அன்புள்ளம் கொண்ட அற்புதமான பிறவி.

முதல் வருடத்தில் ஒரு அறையில் மூன்று மாணவர்களும், இரண்டாவது வருடம் படிக்கும் மாணவர்களுக்குத் தனி அறையும் கொடுக்கப்பட்டது. திருச்சியில் படித்த மாணவர்களில் அதிக புள்ளிகள் பெறும் மாணவர்களில் ஒருவராக மாஸ்டர் திகழ்ந்தார். இதனால் அப்போது சென்னையில் முதல் மந்திரியாக இருந்த ராஜாஜியிடம் பரிசு பெறும் அரும் வாய்ப்புக் கிட்டியது. திருச்சியில் இரண்டு வருடப்படிப்பு முடிந்த பிறகு, சிறப்புத் தேர்ச்சிக் கல்வியை திருச்சியில் தொடர வாய்ப்பு இருந்தும், உணவு, மலசல்கூடப் பிரச்சனைகள் இருந்ததால் சென்னைக்குப் போய் தாவரவியலில் 'ஹொனர்ஸ்' செய்ய மாஸ்டர் விரும்பினார்.

தாவரவியலில் சிறப்புத் தேர்ச்சிக் கல்வி பயில சென்னையில் பிரெசிடன்ஸி கொலிஜ் மாத்திரமே இருந்தது. ஆனால் மாஸ்டரின் நண்பர் சிவசிதம்பரம் ஆங்கில மொழியில் 'ஹொனர்ஸ்' செய்யச் சென்னை கிறிஸ்துவக் கல்லூரிக்கு விண்ணப்பித்திருந்தார். 1954ஆம் ஆண்டு இருவரும் முதலில் கிறிஸ்துவக் கல்லூரிக்குச் சென்று பார்த்தபோது மாஸ்டர்

ருக்கு விலங்கியலிலும், சிவசிதம்பரத்திற்கு ஆங்கிலத்தில் சிறப்புத் தேர்ச்சிக் கல்விக்கு இடம் கிடைத்தது. ஆனால் மாஸ்டருக்கு தாவரவியலில் படிக்க ஆசையிருந்தும், நண்பரின் அன்புக்கு அடிமையாகி விலங்கியலைக் கற்க ஒப்புக் கொண்டார். உண்மையில் மாஸ்டரிடம் விலங்கியல் கல்விபயின்ற மாணவர்கள் திரு. சிவசிதம்பரத்திற்கு நன்றிகூறக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள். ஏனெனின், ஒரு மிகச்சிறந்த விலங்கியல் ஆசிரியரைத் தந்தபெருமை அவரைச் சாரும்.

இந்தக் கல்லூரி இயற்கை எழில் கொஞ்சி விளையாடும் தாம்பரத்தில் பரந்த பரப்பளவில் அமைந்திருந்தது. கல்லூரி அதிகாரி வணக்கத்துக்குரிய டாக்டர் போயிட் என்ற ஆங்கிலேயர். ஆண்களுக்கு மூன்று விடுதிகளும், 20 கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் பெண்களுக்கென ஒரு விடுதியும் இருந்தது. பேராசிரியர்களே விடுதிக்கு வார்டனாகவும் கடமையாற்றினார்கள். மிகவும் கண்டிப்பானவர்கள். அப்படி இருந்தும் அவர்களின் கண்களில் மண்ணைத் தூவி விட்டு இரண்டாவது சினிமாக் காட்சி பார்க்க நண்பர்களுடன் கூட்டாக செல்வதுண்டு. படிக்கும் காலத்தில் மாஸ்டர் வெட்க சுபாவம் கொண்டிருந்ததால், தன்னுடன் கல்வி கற்ற பெண்களுடன் சாவகமாகக் கதைக்க இரண்டரை வருடங்கள் எடுத்ததால் இலவச காப்பி குடிக்க தனது வகுப்பு மாணவிகள் வேறு வகுப்பு மாணவர்களை நாட வேண்டியிருந்தது என நகைச்சுவையாகக் கூறியுள்ளார்.

அங்கு படிக்கும்போது தானும் ஒரு ஆசிரியராக வரவேண்டுமென இலட்சியம் மேலும் உறுதியானது. ஆசிரியர் ஒரு பகுத்தறிவாளன். ஒரு மனிதனை சமுதாயத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்க வைத்து, வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்த வழிகோலுவது அவன் பெறுகின்ற, சமூகம் வழங்குகின்ற கல்வியாகும். கல்வி ஒருவனை மொழி, இன, தேச வரம்புகளுக்கு அப்பால் அழைத்துச் சென்று, அறிவாளியாக மாற்றிவிடும். இவ்வாறு ஒருமனிதனை மாற்றும் இயல்பு ஆசிரியருக்குண்டு. இதனை மாஸ்டருக்கு உணர்த்தியவர் பேராசிரியர் டாக்டர். ஜே. சஞ்சீவராஜ் ஆவார். மாஸ்டர் வகுப்பறையில் படிப்பிக்கும்

போது கடைப்பிடித்த ஒழுங்கு முறைகளில் பல அவரிடம் கற்றவையாகும்.

பேராசிரியர் சஞ்சீவராஜ் எந்த வகுப்பிற்கும் பிந்தி வந்தது மில்லை பிந்திய மாணவர்களை வகுப்புக்குள் அனுமதிப்பது மில்லை. வகுப்புக்குள் நுழையும் போது எந்தவித குறிப்பும் இல்லாமல் வந்து தங்குதடையின்றிப் போதிப்பார். எத்தனை பெயர்கள் வரும், அதன் பாகுபாட்டில் கணம், வகுப்பு, வருணம், குடும்பம், வர்க்கம், இனம் என மூச்சு விடாமல் அடுக்குவார். அத்தனையும் அத்துபடி. முழுமையாக ஆயத்தம் செய்தே வருவார். நேரமானதும் எங்கு நிறுத்தினாரோ அதே இடத்திலிருந்து அடுத்த வகுப்பில் ஆரம்பிப்பார். இதே யுத்தியையே மாஸ்டரும் ஆசிரியர் தொழிலில் கையாண்டார். மணி அடித்ததும் உடனடியாக நிறுத்தி விடுவார். அது உரையாக இருக்கலாம் அல்லது குறிப்புச் சொல்வதாக இருக்கலாம். வசனத்தை முடிக்காமலே விட்டுவிடுவார். அடுத்த நாளோ. அல்லது அடுத்த வாரமோ அல்லது மாதமாக இருக்கலாம் மீண்டும் அந்த விட்ட இடத்திலிருந்து தொடங்குவார்.

ஆனால் மாஸ்டருக்குக் கற்பித்த பேராசிரியர் சி.ஏச். நாராயணன் டொக்டர். சஞ்சீவராஜுக்கு எதிர்மாறாக இருந்தார். குறிப்பு களைப் பார்த்துப் பார்த்துத்தான் படிப்பிப்பார். சில நாட்களில் “நீங்கள் நூலகம் சென்று படியுங்கள். நான் முக்கியமான வகுப்பெடுக்க ஆயத்தப்படுத்த வேண்டும்” எனக் கூறுவார். மாஸ்டர் போய் கல்லூரியில் சேர்ந்து மாதம் முடிவுற்றதும் மாதப் பரீட்சை நடைபெற்றது. இரண்டு பரீட்சைகளிலும் அவருக்குத்தான் அதிக புள்ளி. முதற்பரீட்சை என்ற படியால் பேராசிரியரே விடைத்தாள்களை எடுத்து வந்து எல்லோர் முன்னிலையிலும் பெற்ற புள்ளிகளையும் கூறிப் பாராட்டினார். மாஸ்டருக்கு உச்சியும் உள்ளமும் குளிர அதனைத் தக்க வைக்க வேண்டுமென்ற இலட்சியத்துடன் படித்ததால் இறுதி ஆண்டு வரை கல்லூரியில் முதல் மாணவனாகத் திகழ்ந்து ஆசிரியர் பீடத்திலுள்ள ஆசிரியர்களுக்கு இவர் செல்லப் பிள்ளையாக மாறினார்.

மாஸ்டர் படிப்பில் காட்டிய ஆர்வமளவுக்கு விளையாட்டில் அக்கறை காட்டவில்லை. பொதுவாக 'பட்மின்டன்' விளையாடுவார். 'காட்ஸ்' விளையாடுவார். ஆனால் படித்த காலத்தில் விடுதிச்சாம்பியன் கிண்ணத்தினைப் பெற்றுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. புத்தகம் வாசிக்கும் பழக்கம் நிறைய இருந்தது. சிறு வயதிலேயே, மிதிலா விலாஸ், நாயக்கர் மக்கள், அரக்குமாளிகை போன்ற மிகப்பெரிய தொடர் நாவல்களை ஆர்வத்துடன் வாசித்தவர். அறை முழுவதும் சினிமா, ஏனைய புத்தகங்கள், சஞ்சிகைகள் குவிந்து கிடக்கும். இதனால் பல நண்பர்கள் இவரது அறைக்கு வந்து புத்தகம் வாசிப்பது வாடிக்கையாகும்.

சென்னையிலிருந்தபோது மாஸ்டரும் கல்கி, அன்னை, அமுத சுரபி போன்ற புத்தகங்களைப் படிப்பதில் அதிக ஆர்வம் காட்டினார். ஆனால் மாஸ்டரின் நண்பர் சிவசிதம்பரம் குமுதம் வாசிக்கும் பழக்கம் கொண்டவர். நண்பனிடமிருந்து குமுதம் வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்ட மாஸ்டர், கண்ணன் எழுதும் முள்வேலி கதையால் ஈர்க்கப்பட்டு குமுதம் வாசகராக மாறினார். அவர் மட்டுமல்ல அவரது குடும்பமே வாசிப்பில் பைத்தியமானவர்கள் எனலாம். கனடாவில்கூட மகள்மார் ஆங்கில நூல்களைக் கொண்ட பெரிய நூல் நிலையமும், மகன் தமிழ் நூல்களைக் கொண்ட ஒரு நூல் நிலையமும் வைத்துள்ளார்கள். மாஸ்டர் இந்தியாவுக்குப் போனால் 50 நூல்களாவது வாங்காமல் வருவதற்கு மகன் விடமாட்டார். மாஸ்டருக்கு மிகவும் பிடித்தமான புத்தகங்கள் லக்ஷ்மியின் பெண்மனம், நா. பார்த்தசாரதியின் குறிஞ்சி மலர், வைரமுத்துவின் கள்ளிக்காட்டு இதிகாசம், கல்கியின் பொன்னியின் செல்வன், அகிலனின் வேங்கையின் மைந்தன். பிடித்த எழுத்தாளர்கள்: கல்கி, அகிலன், ஜெயகாந்தன், வைரமுத்து. வாசிக்கும் பழக்கத்தைப் பற்றி அறிஞர் எட்வர்ட் பிரேக்கர் இப்படிச் கூறுகிறார். "புத்தகம் மூலமாக நீங்கள் பிறரை அறியலாம். அது போல உங்களை நீங்களே அறியலாம்."

மாஸ்டர் சென்னையில் தங்கியிருந்த மூன்று வருடங்களில் பார்க்காத தமிழ் படங்களே இல்லையெனக் கூறலாம். மாஸ்டர்

சிவாஜியும், பத்மினியும் நடித்த படங்கள் வந்தால் அதனை முதல் நாளே பார்த்து விடுவார். சில நேரங்களில் டிக்கட் கிடைக்காவிட்டால் அதிக பணம் கொடுத்து பிளாக்கிலும் நுழைவுச் சீட்டு வாங்கிப் பார்ப்பதுடன், 'ராஜா ராணி' படத்தில் கடைசிக் கட்டத்தில் சிவாஜி கறுப்பு காற்சட்டையிலும், பத்மினி வெள்ளை உடையிலும் வந்த அழகைப் பார்த்து ரசிப்பதற்காகவே பலதடவைகள் இப்படத்தைப் பார்த்துள்ளார். அப்படத்தில் சேரன் செங்குட்டுவன் என்ற நாடகத்தில் தொடர்ச்சியாக 15 நிமிடங்கள் சிவாஜி பேசுவார். இது எப்படிச் சாத்தியமாகும் என மண்டையை உடைத்துக் கொண்டிருந்த மாஸ்டருக்கு அதை நேரில் பார்க்கும் சந்தர்ப்பம் புயலால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக புயல் நிவாரண நிதி ஒன்றினைத் திரட்டுவதற்காக நடந்த கலை நிகழ்ச்சியில் கிடைத்தது. இந்தக் கலை நிகழ்ச்சியை எம். ஜி. ஆர் தலமைமையில் இயங்கிய தென்னிந்திய நடிகர் சங்கம் நடத்தியது. இந்தக் கலை நிகழ்வில் எல்லா தமிழ் நடிக நடிகைகளும் பங்கு பற்றினார்கள். என்றும் மாஸ்டரின் மனதை விட்டு நீங்காத சில சினிமாப் படங்கள்: கப்பலோட்டிய தமிழன், முதல் மரியாதை அவற்றுடன் கலைஞரின் மணமகள், பராசக்தி, மந்திரிகுமாரி, அண்ணாவின் ஓரிரவு, நல்லதம்பி, ஆ.வி.பி. ஆசைத்தம்பியின் சர்வாதிகாரி போன்ற திரைப்படங்களின் வசனநடை இவரைக் கவர்ந்தவையாகும். பாடல் ஆசிரியர்கள்: வரைமுத்து, கண்ணதாசன், பட்டுக்கோட்டை கல்யாண சுந்தரம், உடுமலை நாராயணக்கவி போன்றோர் கொள்ளை கொண்டவராவர்.

மாஸ்டருக்கு சினிமாவில் இருந்த தணியாத மோகத்தைப் போல, அரசியலிலும் அதிக ஆர்வமிருந்தது. சுண்ணாகம் ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரியில் படிக்கும் போதே தமிழரசுக் கட்சி வாலிப முன்னணியில் சேர்ந்து திரு. அமிர்தலிங்கத்தின் தேர்தல் வெற்றிக்காக உழைத்ததுடன் அமிர்தலிங்கத்தினால் தம்பியாக மதிக்கப்பட்டவர். அமிர்தலிங்கத்தின் சிரார்த்த தினத்திற்காக கனடாவிலுள்ள ஆலயத்தில் பிரார்த்தனை நடத்தப்பட்டபோது ஆலயத்துக்கு வருகைதந்த மாஸ்டரைக் கண்டு பலர் வியந்தனர். வந்தவர்களின் சந்தேகத்தைப் போக்

கும் வகையிலும், மனிதநேயத்தை நேசிக்கும் அவரின் பண்பை விளக்கவும் கூறிய பதிலிதுதான். “எனக்கு கடவுள் மீது நம்பிக்கையிருக்கிறதோ இல்லையோ எங்கள் மண்ணில் விடுதலைக்காக, மக்கள் விடிவுக்காக 40 வருடங்கள் தன்னலம் கருதாது உழைத்த ஒரு தலைவனுடைய ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்திக்கும் போது அதில் நானும் கலந்து கொள்வதில் என்ன தவறு” எனக்கூறினார். இடதுசாரிப் போக்கைக் கொண்ட மாஸ்டர், இலங்கையின் சுதந்திரப் போராட்டக் காலத்திலே என்.எம். பெரேரா, எட்மண்ட் சமரக் கொடி, லெஸ்லி குணவர்தனா, எஸ்.எஸ். அந்தோனிப்பிள்ளை போன்றோர் அரசின் அடக்கு முறைக்குப் பயந்து சென்னைக்கு வந்து வாழ்ந்த வாழ்க்கை பற்றியும் சமசுமாயக் கட்சியின் கூட்டங்களில் டொக்டர் என். எம். பெரேரா, கொல்வின் ஆர். டி சில்வா, லெஸ்லி குணவர்தனாவின் பேச்சுக்களை ரசித்ததையும் தனது கட்டுரைகளில் எழுதியுள்ளார்.

இதனைவிட இந்திய அரசியலையும் மிக உன்னிப்பாக அறிந்து வைத்திருந்தார். தி. மு. கவின் தீவிர ஆதரவாளர். கலைஞரின் தமிழ் மற்றும் சாதாரியமான பதில்கள் மாஸ்டரைக் கவர்ந்தவை. இவரின் அண்ணர் ‘ஈயோவா’ வாசிப்பார். ஆகவே அவரது வழிகாட்டல் மாஸ்டருக்கு பெரிதும் உதவியது. அண்ணா சஞ்சிகைகள், நாவல்கள், கட்டுரைத் தொகுப்புகளை வாங்குவார். ஆகவே எட்டு ஒன்பது வயதிலேயே கலைஞரின் வாசகனாகி விட்டதுடன், கலைஞருடைய அடுக்குத் தமிழ் மொழி மாஸ்டருக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அவை இயல்பாக வருபவை. தமிழ் நாட்டில் இராஜேந்தரும் அடுக்கு மொழி பாவிப்பார். ஆனால் அதில் அழகு இருப்பதில்லை. காரணம்? அவை இயற்கையாக வருபவை அல்ல, வலிந்து பெறுபவை. எனவே செயற்கைத் தன்மை இராஜேந்தரின் வசன நடையில் காணப்படும்.

தனது அண்ணர் உதவியால் அண்ணாவின் தீ பரவட்டும், ரோமாபுரி இராணிகள், கம்பரசம் போன்ற நூல்கள் வாசிக்கக் கிடைத்தன. தில்லை வில்லாளன், நெடுஞ்செழியன், சிற்றரசு போன்றோரின் எழுத்துக்களை வாசிக்க முடிந்தது. அப்போது

திருச்சி தி.மு.க வின் கோட்டையாக இருந்து வந்தது. ஆகவே கலைஞர், அண்ணா, நெடுஞ்செழியின் போன்றோர் அதிகம் வருவார்கள். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் பராசக்தி திரைப்படம் வெளிவந்தது. கலைஞர், மாஸ்டரின் உள்ளத்தில் புகுந்து அமர்ந்துவிட்டார். கல்லக்குடி போராட்டம் கலைஞர் தலைமையில் நடந்தது. கலைஞர் திருச்சி தேவர் மண்டபத்தில் உரை நிகழ்த்தினார். பணம் செலுத்திப் பிரவேசச்சீட்டு எடுத்துப் போக வேண்டும். கலைஞரின் மொழி, பேச்சில் மாஸ்டர் ஈர்க்கப்பட்டது போல, கலைஞரும் மாஸ்டரின் தமிழ் அறிவை அடையாளம் கண்டுள்ளார் என்பதற்குச் சான்றாகக் கனடா விலிருந்து செம்மொழி மகாநாட்டுக்கு வரும்படி அழைப்பு விடுத்திருந்தார். மாஸ்டர் எழுதும் கட்டுரைகளில் இடை இடையே கலைஞரின் வாழ்வில் நடந்த சம்பவங்களைப் புகுத்திக் கொள்ளத் தவறுவதில்லை. சென்னை நகராட்சித் தேர்தலில் தி.மு.க அபார வெற்றி பெற்றமையால் அதற்குக் காரணமாக இருந்த கலைஞருக்கு அண்ணா பொதுக் கூட்டத்தில் தங்க மோதிரம் அணிவித்தார். இதைக் கண்டு கோபமடைந்த கண்ணதாசன், தான் கடுமையாக உழைத்தும் தனக்கில்லாமல் கலைஞருக்கு மட்டும் ஏன் பாராட்டு? எனக் கேட்க, “நீயும் வேணுமென்றால் வாங்கிக்கொடேன் நான் பொதுமேடையில் அதை உனக்கு அணிந்து விடுகிறேன்” என்றாராம். திருச்சிக்கு அண்மையிலே ஒரு சீமெந்துத் தொழிற்சாலை இருந்தது. அதன் உரிமையாளர் டால்மியா என்னும் வடநாட்டவராவார். அத்தொழிற்சாலைக்கு அருகே யுள்ள புகைவண்டித் தரிப்பு நிலையம் கல்லக்குடி என அழைக்கப்பட்டு வந்தது. சிமெந்துத் தொழிற்சாலை பெரிதாக வளர இத்தரிப்பு இடத்தினை ‘டால்மியாபுரம்’ எனப் பெயர் மாற்றி விட்டார். 1992இல் கல்லக்குடி பேராட்டம் தி.மு.க வினால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கலைஞர் தண்டவாளத்தில் படுத்து புகைவண்டி போவதைத் தடுத்தார். ஆனால் கலைஞர் தப்பி விட்டார். அவருக்கு வலது கையாக இயங்கிய கண்ணதாசன் கைதாக வேண்டியதாயிற்று. 1957இல் தி.மு.க சட்டசபையில் போட்டியிட்டு ஏழு பேர் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். அந்த வெற்றிக் கூட்டம் மெரீனா கடற்கரையில் நடந்த போது பெரும் மக்கள் கூட்டம். மாஸ்டரும் அந்தக் கூட்டத்

தில் முந்தியடித்து ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டார்.

இந்தக் கூட்டத்திற்கு மட்டுமல்ல தி.மு.க.வின் எந்தக் கூட்டத்தையும் மாஸ்டர் தவற விடுவதில்லை. அண்ணாவின் பேச்சில் அழகிருக்கும், நாவலர் பேச்சில் நளினமிருக்கும், கலைஞரின் பேச்சில் அனல் பறக்கும், நாஞ்சிலார், இ. வி. கே. சம்பத், மதியழகன், அன்பழகன் போன்றோரின் பேச்சில் சுவையிருக்கும். தந்தை பெரியார், அறிஞர் அண்ணாவின் பகுத்தறிவுக் கொள்கையில் ஈடுபாடு கொண்டதுடன் அதனைத் தனது வாழ்வில் இன்றும் கடைப் பிடித்து வருகிறார்.

பொதுவாகத் தமிழ் நாட்டில் பல தலைவர்கள் பதவி வகித்தாலும் தமிழக முதல்வர் காமராஜர் மீதும் அவரின் கொள்கை மீதும் எனக்கு நிறைய மரியாதை உண்டு. ஆனால் அவரை விட ஒரு சிறந்த மனிதனை மாஸ்டர் அவரின் எழுத்துக்களில் எனக்கு அடையாளம் காட்டியுள்ளார். அந்த மனிதர் வேறுயாருமல்ல, தாம்பரத் தொகுதி சட்டப்பேரவை உறுப்பினராகவிருந்த தோழர் ப. ஜீவானந்தனாவார். முதல்வர் காமராஜர் தான் பங்கு பற்றும் ஒரு கூட்டத்திற்கு ஜீவாவை அழைத்துச் செல்வதாகக் கூறி ஜீவாவின் வீட்டுக்குச் சென்ற போது அவர் கொல்லைப் புறத்தில் கோவணத்துடன் நின்று வேட்டியை உலர்த்திக் கொண்டிருந்தாராம். மாற்று உடைகூட தனக்கு இல்லாமல் மக்களுக்காக வாழ்ந்த சட்டப்பேரவை உறுப்பினர் இவர்.

மாஸ்டருக்கு இசையில் மிகவும் ஈர்ப்புண்டு. பொதுவாக டிசம்பரில்தான் கர்நாடக இசைக்கச்சேரிகள் சென்னையில் நடக்கும். இதில் டி.கே. பட்டம்மாள், எம்.எஸ். சுப்புலக்ஷ்மி, எம்.எல். வசந்தகுமாரி ஆகிய முப்பேரும் தேவிகள் கச்சேரி செய்வார்கள். டிசம்பர் மாதத்தில் வரும் விடுமுறையைக் கழிக்க மாஸ்டர் ஊருக்குப் போகாமல் கச்சேரி கேட்பதற்காக சென்னையில் தங்கி விடுவதுண்டு. அந்தளவுக்கு இசையில் அவருக்கு மயக்கமிருந்தது.

அது மட்டுமல்ல தாய்நாட்டிலும் தமிழ் மொழி மீதும் நிறைய

ஈடுபாடு இருந்தது என்பதற்கு ஒரு உதாரணத்தைக் கூறலாம். 1956ஆம் ஆண்டு சென்னைக் கிறித்துவக் கல்லூரி செலையூர் மண்டபத்தில் இலங்கை அரசாங்கம் கொண்டு வந்த சிங்களம் சட்டத்தை எதிர்த்து இலங்கைத் தமிழ் மாணவர் கூட்டம் ஒன்று ஒழுங்கு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்தக் கூட்டத்தில் பேசுவதற்கு மாஸ்டர் வந்தார். அவரின் கம்பீரமான தோற்றத்தைப் பார்த்த மாணவர்கள் அனைவரும் பேச்சைக் கேட்கும் ஆவலுடன் காதைக் கூர்மையாக்கி வைத்தார்கள். ஆனால் தி.மு.க கூட்டங்களுக்குப்போய் திரு. கருணாநிதியின் அடுக்கு மொழியால் கவரப்பட்டதால் தானும் அடுக்குச் சொல் பேச நினைத்து கடைசியில் “எண்பது சிங்கங்களின் மத்தியில் இருபது மான்கள் நிம்மதியாக வாழ முடியாது” எனத் தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

இந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்த கவிஞர் கந்தவனத்திற்கு இவரின் பேச்சு உணர்ச்சி வசப்பட வைக்க, அடுத்ததாக வந்து “சிங்களவர் சிங்கங்கள் என்றால் தமிழர் மான்கள் அல்லர்” என மாஸ்டர் பேசிய வார்த்தைக்கு மறுப்புத் தெரிவித்து பேச்சால் மாஸ்டரை மடக்கிய போது கவிஞருடன் இனிமேல் நட்பு வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது எனத் தீர்மானித்த மாஸ்டரோ இன்று ‘நானின்றி நீ இல்லை நீயின்றி நானில்லை’ எனக் கூறுமளவுக்கு நட்பின் இலக்கணத்திற்கு இருவரும் வரைவிலக்கணமாக இருப்பதற்குக் காரணமென்னவென்று கந்தவனம் ஐயாவிடம் நான் கேட்டதற்கு அவரிடமிருந்து வந்த பதிலிது. சொந்தத் தேவைகளுக்கு நட்பைப் பயன்படுத்த முயலும் போலி நண்பர்களுக்கு இது ஒரு சவுக்கடியாக இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக அவர் கூறியதை முழுமையாகத் தருகிறேன்.

“அதிபர் திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்கள் எனது நீண்டகால நண்பர். 1954ஆம் ஆண்டு முதலாக எமது நட்பு கங்கை போலப் பாய்ந்து வருகின்றது. கங்கை தாய்மையானது. எமது நட்பும் தாய்மையானது. கங்கை குறை குற்றங்களைப் பார்ப்பதில்லை. நாமும் குறை குற்றங்களைத் தூக்கிப் பிடிப்பதில்லை. அன்பு அவற்றையெல்லாம் பார்ப்பதில்லையன்றோ!

பலர் காரண காரியங்களுக்காக நட்புக் கொள்வர். அதற்கு முகநகும் நட்பு என்று பெயர். அதற்கு மாறானது அகம் நக நட்பது. ஆதனைச் சொல்லும் வள்ளுவர் பெருமான் குறள் இது:

“முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்து
அகநக நட்பது நட்பு”

எமது நட்பு சுயநலத்தையோ பிரதி பலன்களையோ எதிர் பார்த்து வளர்ந்ததன்று. அவரது வளர்ச்சிக்கு நான் உதவியது மில்லை, எனது முயற்சிகளுக்கு அவர் தோள் கொடுத்தது மில்லை. அவர் தனது சொந்த அலுவல் காரணமாக எந்த உதவியையும் இதுவரை என்னிடம் கேட்டதில்லை. நானும் எதற்கும் அவரை நாடியதில்லை. பொது விடயங்களில் இணைந்து அலுவல்கள் பார்த்திருக்கின்றோம். தனிப்பட்ட முறையில் இருவருமே ஒருவருடமிருந்து ஒருவர் உதவிகளை நாடியதில்லை.

இதற்குக் காரணம் தனது அலுவல்களைத் தானே தனித்து நின்று நிறைவேற்றும் தகைமையும் ஆற்றலும் படைத்தவர் அவர். நானும் எனது திறமையில் அதிகம் நம்பிக்கையுடையவன். இந்தத் தனித்துவப் போக்கு எமது நட்பின் மாசுமறுவற்ற தொடர்ச்சிக்கு அடிப்படைக் காரணம். கங்கை இப்பொழுது மாசடைந்து வருகின்றது. நாங்கள் கங்கையிலும் மேலானவர்கள்! உள்ளதைத்தான் சொல்லுகின்றேன். அதற்கேன் பொறாமைப்படுகின்றீர்கள்?

மற்றுமொரு முக்கிய காரணத்தைக் குறிப்பிடுதல் வேண்டும். பல நண்பர்கள் பிரிவதற்கும் சண்டை பிடிப்பதற்கும் பொறாமை அடிப்படையாகின்றது. பொறாமையும் அவசர புத்தியும் நண்பர்களை மட்டுமன்றிச் சொந்த பந்தங்களையும் பகைவர்களாக்கி வருகின்றன. எங்களிடம் பொறாமைக்குணம் அறவே இல்லை. நாம் இருவரும் தனித்துவமும் தன்னம்பிக்கையும் உள்ளவர்கள். எங்கள் அனுபவங்களைக் கொண்டு தன்னம்பிக்கை உள்ளவர் பிறர்மீது பொறாமை கொள்ள மாட்டார்கள் என்பது எனது முடிவு; தீர்ப்பு.

அவர் எனது வழியிற் குறுக்கிடுவதில்லை. நான் அவரது அலுவல்களில் தலையிடுவதில்லை. அவரது வழி தனி வழி. எனது வழி என் வழி. என்னைப்போல் நடக்க அவர் நினைப்பதுமில்லை; அவரைப்போல் நடக்க நான் விரும்புவதுமில்லை. ஒரு முக்கியமான சங்கதி என்னவென்றால், எங்கள் எங்கள் குறைபாடுகளை நாங்கள் இருவருமே நன்றாக உணர்ந்தவர்கள். அவருக்குச் சமய அறிவு குறைவு. எனக்கு விஞ்ஞான அறிவு குறைவு. அவர் கோயில் குளம் போவது குறைவு. நான் கோயிலிலேயே வளர்ந்தவன். எனக்குக் கவிதை எழுத வரும். அவருக்கு அது வராது. அவருக்கு துடுப்பாட்டம் என்றால் நித்திரையையும் துறந்து பார்ப்பார். நான் ரெனிஸ் ஆட்டம் என்றால் விரும்பிப் பார்ப்பேன். அவர் மண்ணுலகத்தவர். நான் கற்பனை உலகத்தவன். இப்படிப் பார்த்தால் இருவருமே இரு துருவங்கள் என்கூடச் சொல்லலாம். இருந்தும் நாங்கள் நண்பர்கள்; நெருங்கிய நண்பர்கள். அதுவும் நீண்ட காலமாக அவர் என்னை மதிக்கின்றார். நான் அவரது திறமைகளைப் போற்றுகின்றேன். ஊருக்கு உழைப்பதில் இருவருக்கும் இடையே ஒற்றுமை அதிகம். ஒருமுறை ஒருவர் “என்ன போன கூட்டத்தில் இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் எதிர்த்துப் பேசினார்கள். இப்பொழுது சிரித்துக்கொண்டு போகினம்” என்று டாக்டர் கதிர் துரைசிங்கத்தைக் கேட்டாராம். அதுதான் நாங்கள்! அவர் வெட்டுவதை நான் இரசித்துக் கொண்டு ஒட்டுகிறேன். நான் கிழிப்பதை அவர் சிரித்துக் கொண்டு தைக்கின்றார். நகைச்சுவை உணர்வு பகைமையை வளர்ப்பதில்லை. இருந்தாற்றானே வளர்ப்பதற்கு. நாங்கள் ஒருவர்மீது ஒருவர் அன்பாக இருக்கிறோம்.

அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ்?

மாஸ்டர் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தில் அதிக திறமைச் சித்தி பெற்று மாகாணத்திலேயே முதலாவது மாணவனாகத் தங்கப் பதக்கம் பெற்று வலம் வந்தபோது இவரின் புகழ் அப் பல்கலைக் கழகத்திலிருந்த ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் இடையே பரவத் தொடங்கியது. அந்தப் பெருமையைக் கடைசிவரை தக்க வைத்த பட்டதாரி மாணவனாக இலங்கைக்கு திரும்பினார்.

மகாஜனாக் கல்லூரி

தெல்லிப்பளை அமெரிக்கன் மிஷன் பாடசாலையில் தலைமை ஆசிரியராக கடமையாற்றிய திரு. பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை அவர்கள் பதவியை விட்டு விலகியபிறகு தனது இல்லத்தில் திண்ணைப் பள்ளி ஒன்றை 1910ல் ஆரம்பித்து மாணவர்களுக்கு கல்வி கற்பிக்கத் தொடங்கினார். ஆனால் பாவலர் எதிர்பார்த்ததை விட மாணவர்களின் வருகை கூடியதுடன் புதிதாக இரு ஆசிரியர்களும் கற்பிக்க விரும்பி திண்ணைப் பள்ளியில் சேர்ந்துகொள்ள, இடவசதி இல்லாத காரணத்தினால் பாவலர் அவர்கள் அம்பனையில் ஒரு சிறு கொட்டில் அமைத்து அங்கு பள்ளியை இடமாற்றம் செய்தார். இத்திண்ணைப் பள்ளியே பின்பு மகாஜனா வித்தியாலயமாக மாறியது. இப்பள்ளிக்குப் பல எதிர்ப்பு எழுந்த போதும் பாவலரின் பலன் கருதாத தியாக போக்கும், சேவை மனப் பான்மையும், மொழியுணர்வும், தாய்ப்பற்றும், சமூகப் பிரச்சனையும் அடுத்த தலைமுறைக்கும் வழங்க வேண்டிய கல்வியையும் கருத்தில் கொண்டு துணிச்சலுடன் இயங்கியதால் பள்ளியின் வளர்ச்சியில் துரித போக்கு காணப்பட்டது. ஆனால் அவரால் தொடர்ந்து சேவை செய்ய முடியாதபடி உடல் நலம் தடையாக இருக்க, அவர் விட்ட பணியைத் தொடர, பாவலரின் மகன் திரு. து. ஜெயரத்தினம் மகாஜனா வித்தியாலயத்தின் நிர்வாகப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். அவரின் விடாமுயற்சி, செயற்திறனில் வித்தியாலயம் பத்து வருடத்துக்குள் பெரிய மாற்றத்தை அடைந்தது. இந்த இரு தன்னலமற்ற உயர்ந்த இலட்சியவாதிகளின் அயராத உழைப்பில் உருவாகிய மகாஜனா பின்பு திரு. கனகசபாபாதி மாஸ்டர் அதிபராகப் பதவியேற்றபோது தரமுயர்ந்த கல்லூரிகளில் ஒன்றாக உயர்த்தப்பட்டதென்பது குறிப்பிடத்தக்க விடயம்.

இந்தியாவில் பட்டப்படிப்பினை முடித்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பும் போது அவருக்கு வயது 22. ஏற்கனவே ஆசிரியராக வரவேண்டுமென்ற இலட்சியத்துடன் இருந்த மாஸ்டருக்குக் கைகொடுக்க முன்வந்தவர் அவரின் அண்ணா முருகேசபிள்ளை. இவர் ஸ்கந்தவரோதயக்

கல்லூரியில் ஆசிரியர் தொழில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இவர் தொழில் செய்த அதே பாடசாலையில் ஆசிரியர் பதவி ஒன்றைக் கனகசபாபதி அவர்களுக்கு வழங்கும்படி அதிபராக இருந்த திரு. ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியத்திடம் கேட்க, அவருக்குத் தனது பாடசாலையில் மாஸ்டரை சேர்த்துக் கொள்ள விருப்பமிருந்தபோதிலும் அப்பாடசாலையில் ஆசிரியருக்கான வெற்றிடமில்லாத காரணத்தால், மகாஜனாக் கல்லூரி அதிபர் திரு. ஜெயரத்தினத்திடம் சிபாரிசு செய்தார். ஆனால் திரு. ஜெயரத்தினம் அவர்கள் தனது பாடசாலைக்கு இலங்கை அல்லது லண்டனில் படித்த பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு நியமனம் கொடுப்பதற்கு ஆர்வமுள்ளவராக இருந்தார். இந்தியாவில் கல்வி பயின்ற கனகசபாபதி மாஸ்டரைச் சேர்த்துக் கொள்வதில் தயக்கமிருந்தாலும், திரு. ஒரேற்றர் சுப்பிரமணியத்தின் சிபார்சை மறுக்க முடியாமல் தமது பாடசாலையில் தற்காலிக ஆசிரியராகச் சேர்த்துக் கொண்டார்.

1957ம் ஆண்டு மே மாதம் 10ம் திகதி மகாஜனாவில் பதவியேற்ற முதல் நாள் அவருக்குக் கிடைத்த அனுபவம் இது. காலையில் ஆசிரியர் அறைக்குள் மாஸ்டர் செல்கிறார். அவர்களில் ஒருவர் கூடப்பரிச்சயமில்லாத முகங்கள். தலை நிறையப் பூவுடன் ஒரு பெண்மணி தன்னைச் 'செல்வி முருகேச பிள்ளை' என அறிமுகம் செய்துகொள்கிறார். சென்னை கிறிஸ்துவ கல்லூரியில் பரீட்சை எடுக்க வந்தபோது, மாஸ்டருக்குப் பார்த்த ஞாபகம். 1954ஆம் ஆண்டினிலே சென்னை கிறிஸ்துவக் கல்லூரியில் தாவரவியல் பட்டதாரியாக முதல் தரத்தில் சித்தி பெற்ற அவர், மகாஜனாவில் உயர்தர மாணவர்களுக்கு தாவரவியலைக் கற்பிப்பதற்காக நியமித்த முதற்பெண்மணியாவார். எவரையும் சுண்டியிழுக்கும் புன்னகையுடன் காட்சியளிக்கும் இவரது சாயல் அந்தாண்டு வெளிவந்த மிஸியம்மா படத்தின் கதாநாயகியைப் பிரதிபலித்ததால் எல்லோரும் 'மிஸியம்மா' என அன்பாக அழைப்பதுண்டு. "வாருங்கள் ஆய்வுகூடத்தைக் காட்டுகிறேன்" என அழைத்துச்சென்று காட்டியதுடன், குறுகியநேரத்தில் பாடசாலை பற்றிய அத்தனை விடயங்களையும் பாங்காக

எடுத்துக் கூறினார். கடைசிவரை மாஸ்டருடன் உண்மையான நட்புடன் பழகியவராவார்.

“கற்றாரைக் கற்றாரே காமுறுவர்” என்பதற்கமைய கனக சபாபதி மாஸ்டரின் கற்பிக்கும் திறண், தொழிலின் நேர்மை என்பவற்றுடன் மாஸ்டர் கற்பித்த பாடங்களின் மாணவர்கள் பெற்ற பெறுபேறு என்பன திரு. ஜெயரத்தினத்திற்கு மாஸ்டர் மீது நன்மதிப்பை ஏற்படுத்தியதால்தான், அதிபர் ஒதேற்றர் தனது கல்லூரிக்கு கனகசபாபதி மாஸ்டரை திருப்பி அனுப்பும்படி கேட்டபோது அதிபர் ஜெயரத்தினம் மறுத்துவிட்டார். 1957ல் இருந்து 1971ம் ஆண்டுவரை கனகசபாபதி மாஸ்டர் மகாஜனாக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகக் கடமைபுரிந்தார். 1957ம் ஆண்டு மே மாதம் 22ம் திகதி மகாஜனாவில் விலங்கியல் மாஸ்டராகக் கற்பிக்கச் சென்ற அவரின் முதல் மாணவர் டாக்டர். கதிர் துரைசிங்கத்துடன் 53 வருடங்களாக அவர் தனது மாணவன் என்பதனை மறந்து, நண்பனாகப் பழகி வருவது வியப்பாக இல்லையா? மாஸ்டரிடம் கற்ற அனுபவத்தை டாக்டர். கதிர் இப்படிக் கூறுகிறார்.

“நாங்கள் அவரின் முதல் மாணவர்கள். ஆசிரியர்-மாணவர் இடைவெளி குறைகிறது. அவர் மாணவனாகிறார். எங்களுடன் சினிமாபற்றி விமர்சிக்க இன்னும் ஒரு மாணவன் தில்லையில் கூத்தாடிய கனகசபாபதி எங்களுக்குப் படமும் பாடமும், பகிட்யும், படிப்பும் கற்பிக்கிறார். கனகரின் ஒரு காதல் மிருகவியல், ஒரு மோகம் அவர் ஒரு தலை சிறந்த ஆசிரியர். அவரின் முதல் மாணாக்கர்களில் 60 வீதமாணவர்கள் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தெரிவானார்கள். எல்லோரும் விலங்கியல் பாடத்தில் சித்தி. சனி, ஞாயிறுகளில் விலங்கியல் விசேட வகுப்புகள் விஞ்ஞான தேர்வில் மகாஜனா முன்னணியில் திகழ்ந்ததுடன் வைத்தியத்துறை, மிருகவைத்தியத்துறை, பற்சிகிச்சைத்துறை என ஒவ்வொரு வருடமும் பல்கலைக்கழக அனுமதியின் எண்ணிக்கை கூடியது. 1960ம் ஆண்டு மகாஜனாக் கல்லூரியின் வைர விழா நடந்தபோது, வந்த அனைத்துப் பார்வையாளரையும் மாஸ்டரின் விஞ்ஞான விலங்கியல் ஆய்வுகூடம் கவர்ந்தது.”

புத்திசாலித்தனம் அரைப் பங்கு. அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளும் உழைப்பு அரைப் பங்கு. படிப்பில் வெற்றி பெறுவது என்பது ஓரளவுக்குத்தான் புத்திக் கூர்மையாகும். அதனைச் சரியான வழிகாட்டி மூலம் கொண்டு செல்லும் போது மாணவர்கள் நிச்சயமாக வெற்றிபெற முடியும். ஒரு மாணவன் நன்றாகப் படித்தாலும் அதற்குரிய பலனை எதிர்பார்ப்பது நல்ல புள்ளிகளைப் பரீட்சையிலும், நேர்முகத் தேர்விலும் பெறுவதைப் பொறுத்துத்தான் அமைகிறது. பரீட்சையில் நல்ல மதிப்பெண்களைப் பெறுவது என்பது ஓரளவுக்குப் புத்திக் கூர்மையின் அடிப்படையில் இருந்தாலும், பெருமளவிற்கு கடினமான உழைப்பையும், நல்ல பயிற்சியையும் பொறுத்தே அமைகிறது. மகாஜனாக் கல்லூரியின் பரீட்சைப் பெறுபேறுகளின் வெற்றியில் மாஸ்டருக்கு நிறையப் பங்குண்டு.

விடாமுயற்சி, கடும் உழைப்பு, ஊக்கத்துடன் கூடிய சிந்தனை அல்லது எண்ணங்கள் என்பன மிகவும் வலிமை மிக்கவை. **ஊக்கமே ஆக்கம், ஊக்கமே ஆற்றல், உயர்ந்த அறிவைப் பெற ஊக்கமே வழி செய்கிறது.**

(உபநிடதம்)

மாஸ்டரின் கற்பித்தல் முறை மிகவும் கலகலப்பாகவும், நகைச்சுவையாகவும் இருக்கும். உளவியல் ரீதியில் மாணவர்களை அறிவதில் வல்லவர். நகைச்சுவையில் வகுப்பு கலகலப்படையும்போது சிரிப்புக்குக் காரணகருத்தவாக இருந்த மாஸ்டரே அப்பாவி போல இருப்பார் திருமதி. கோகிலா மகேந்திரன் பிரபல எழுத்தாளர் மட்டுமல்ல, இன்று வலிகாமத்தில் பிரதி கல்விப்பணிப்பாளராகப் பதவி வகிக்கும் இவர் கனகசபாபதி மாஸ்டரின் மாணவியாவார். கனகசபாபதி மாஸ்டரைப் பற்றிய இவரின் கண்ணோட்டம் இப்படி அமைகிறது.

“எனது வாழ்க்கையில் ஐந்து வயது முதல் இன்றுவரை நான் பல்வேறு துறைகளிலும் ஏறத்தாழ 150 ஆசிரியர்களிடம் பயின்றுள்ளேன். ஆனால் திரு. கனகசபாபதி, கவிஞர் செ. கதிரேசப்பிள்ளை போன்ற ஓரிரு ஆசிரியர்கள்தான் என்

மனதில் மிக ஆழமாகப் பதிந்துள்ளனர். நாங்கள் உயர் தரவகுப்புக்கு அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தோம். அப்போது அதிபராக இருந்த ஜெயரத்தினம் ஒரு வகுப்புக்கு நேர குசிகை போட்டுவிட்டால் அது இலகுவில் மாற்றப்பட மாட்டாது என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விடயமாகும். மாணவர் குழு ஒன்று கனகசபாபதி மாஸ்டர் தமக்கு வரவேண்டுமென்று சிவகாமி சமேத ஆனந்த நடராஜப் பெருமானுக்கு நேர்த்தி வைத்து வெற்றியும் கிடைத்தது. மணி அடித்த மறுகணம் எப்படி வகுப்பில் நிற்பாரோ அப்படியே அடுத்த மணி அடித்த மறுகணம் வகுப்பைவிட்டு வெளியேறி விடுவார். காரணம் அடுத்த ஆசிரியரின் நேரத்தில் ஒரு கணத்தையும் தான் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று. பலசமயம் சொல்லிக் கொண்டிருந்த குறிப்பில் ஒரு வசனம் பாதியில் நிற்கும். அதனாலென்ன அடுத்த வகுப்பில் யாரிடமும் கேட்காமலேயே அந்தச் சொல்லில் இருந்து பாடம் தொடங்கும். அவரின் ஞாபகசக்தி அனைவரையும் வியக்க வைத்தது. வகுப்பில் பாடம் நடக்கும்போது கண்டிப்பு இருக்கும். பாட விடயமாக எவரும் எந்தச் சந்தேகமும் எப்போதும் கேட்கலாம். மாஸ்டருக்கு விலங்கியல் புத்தகத்தில் எதுவும் சிந்தித்து கூறத் தேவையில்லாதபடி பதில்கள் விரல் நுனியில் வரும். மாணவரால் தேடிக் கண்டு பிடிக்க முடியாத உச்சியைக் கொண்ட விலங்கியல் அறிவு மலை அவர்.”

1961ல் எதிர்பாராத விதத்தில் மோட்டார் சைக்கிள் விபத்துக்குள்ளாகி யாழ்ப்பாணத்து வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்ட சமயம்தான் மாஸ்டர் வாழ்க்கையில் லீவு எடுத்த காலமாகும்.

அவர் மேலதிகமாக நடத்தும் சனி, ஞாயிறு வகுப்புகளுக்கு மாணவர்களின் ஏகோபித்த வரவேற்பு இருந்தது. பாடசாலையே மேலதிக வகுப்பறைகளுக்குப் படையெடுத்து விட்டதோ என எண்ணுமளவுக்கு மாணவர் கூட்டம் அங்கு நிரம்பி வழிந்தது. வட மாகாணத்திலேயே அதிக மாணவர்கள் படிக்கும் பாடசாலையாக மகாஜனா விளங்கியது. 1971ம் ஆண்டு கல்வி டிப்ளோமா பயிற்சி நெறியை மேற்கொள்ள போராதனைப் பல்

கலைக்கழகம் சென்றார். இக்காலத்தில் அதிபர் தரம்11 பதவி உயர்வு அவருக்குக் கிடைத்திருந்தது.

திருமணக்
கோலத்தில்
எங்கள்
நாயகன்
கனகசபாபதி
அவர்கள்

ஒருவருடப் பயிற்சி முடித்துத் திரும்பியபோது இவருக்கு ஏழாலை இந்து மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபராகப் பதவி உயர்வு கிடைத்தது. மகாஜனாவில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய காலப் பகுதியான 1963ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மூன்றாம் திகதி ஆலங்குழாய் குருநகர் திருமண விழாக் கோலம் பூண்டிருந்தது. திருநிறைச் செல்வன் கனக சபாபதிக்கும், திருநிறைச் செல்வி அமிர்தகௌரிக்கும் இனிதாகத் திருமணம் நடைந்தேறியது. திருமதி அமிர்த கௌரி, காங்கேசன்துறையைச் சேர்ந்த குருநாதபிள்ளை, இராசம்மா தம்பதிகளின் மகளாவார். இவர் இந்தியா சென்று உயிரியலில் தனது பட்டப்படிப்பை முடித்தவர். தந்தை நிறைய வாசிக்கும் பழக்கம் கொண்டவர். நடேஸ்வராக் கல்லூரியில் அதிபராக இருந்ததுடன், சாதகம் கணித்தல், குழந்தைகளுக்கு ஏடு தொடக்குதல், காணி அளந்து எல்லை நிர்மாணித்தல் போன்ற பணிகளைச் செய்பவராக இருந்தார். தாய் இராசம்மா உடுவிலில் ஆசிரியர் தொழில் பார்த்தவர். திருமணத்தின் பின்னர் தொழிலை விட்டுவிட்டு குடும்பத்தைக் கவனிக்கத் தொடங்கினார். இந்திய அரசியலில் அமைச்சராக இருந்தவர்மீது கொண்ட மதிப்பால் அவரது பெயரை

மகளுக்கு வைத்தார். ஆனால் கௌரிக்கு நீண்ட காலம் அன்னையின் அரவணைப்புக் கிடைக்கவில்லை. இரண்டு வயதில் அன்னையை இழந்ததால் சிறியதாயின் வளர்ப்பில் வளர வேண்டியதாயிற்று. வீட்டில் கௌரியை எல்லோரும் “டாலி” எனச் செல்லமாக அழைப்பார்கள். அதைப்போல் மாஸ்டர் மனைவியையும், கௌரி மாஸ்டரையும் “ஹலோ” என்றுதான் அழைப்பார்கள். திருமணத்திற்கு முன் கொழும்பில் அஞ்சல் அலுவலக நூலகராகக் கடமை புரிந்த கௌரி, திருமணத்தின் பின் தொழிலை விட்டு விட்டார். தந்தையை இழந்த கௌரியின் குடும்பத்திற்கு மாஸ்டரின் வருகை வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. மாஸ்டர் தந்தையானார். முழு நேரத்தையும் பாடசாசையில் செலவிடும் மாஸ்டருக்குப் பல வழிகளில் கௌரி ஒத்தாசையாக இருந்தார். விடைத் தாள்களைத் திருத்துதல், பிள்ளைகளான மணிவண்ணன், மணிமாறன், மணிவிழி, மணிமொழி என்ற நான்கு பேரையும் வளர்ப்பதிலும் அதிக கவனம் செலுத்தினார். இவர் சமையற் கலையில் வல்லவர். இவர்களின் இல்லமான “கௌரியகத்தின்” உட்புறத்திலிருந்து கௌரியின் சமையல் மணம் கமகம என வர, வெளிப்புறத் தோட்டத்திலிருந்து மாஸ்டர் உருவாக்கிய பூக்களிலிருந்து வரும் வாசம் பாதையில் செல்பவரைச் சுண்டியிருக்கும்.

புத்தார் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரி

இலங்கைக்கு ஐரோப்பியரின் வருகையால் சைவமும், தமிழும் பாரிய சவால்களை எதிர்நோக்க தொடங்கியது. மிஷனரிமாரின் நடவடிக்கையால் மக்கள் மதம் மாற்றப்பட்டு, ஆங்கிலக் கல்வியைத் தொடர முற்பட்ட வேளையில், பல சைவப் பெரியார்கள் சைவப்பாடசாலைகளை நிறுவும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள். அந்த வழியில் வந்த திரு. மழவராயர் கந்தையா, தான் பிறந்த ஊரான புத்தூரில் சைவமும், தமிழும் தழைத்தோங்க வேண்டுமென்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டார். திரு. கந்தையாவின் தந்தையார் “மழவராயர்” யாழ்ப்பாணத்தில் மிகப்பெரும் நிலப்பிரபுவாக இருந்தவர். தந்தை வழியில் கிடைத்த சொத்துக்களைத் தர்ம வழியில் செலவிட

எண்ணியே புத்தூரில் சிவன் கோவில் எனக் கூறும் விசாலாட்சி சமேத விசுநாதப் பெருமான் கோவிலையும், ஆங்கில வித்தியாலயம், ஸ்ரீசோமஸ்கந்தா தமிழ் வித்தியாலயம் என இருபாடசாலைகளை ஒரே காணியில் நிறுவியதுடன் ஏழைகளின் பசிப்பிணியைப் போக்க சுண்ணாகம் வீதியில் அன்னசத்திரம் ஒன்றை அமைத்து விசேட நாட்களில் அன்னதானம் வழங்கியதுடன், நல்லூர் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம் நிறுவ இலவச காணியும் வழங்கினார்.

புத்தூர் சைவமும், தமிழும் பின்னிப் பிணைந்தது என்பதால் பாடசாலை வளவில் ஒரு சுவாமியறையையும் நிறுவி அதனை அவர் மிகவும் நல்ல முறையில் பராமரித்து வந்ததுடன், தான் இல்லாத காலத்தில் பாடசாலைகளும், கோவிலும் நன்கு கவனிக்கப்பட வேண்டுமென்ற உயர் நோக்கிலும், சைவப் பிள்ளைகளின் கல்விக்குப் பொருளாதாரம் தடையாக இருக்கக் கூடாது என்ற தூரநோக்கிலும் தான் உழைத்த ஏராளமான சொத்துக்களைத் தனக்கென வைத்திருக்காது விட்டுச் சென்றார். இதனால் தான் கல்லூரிக் கீதம் கூட “கார்நிகர் கொடையினன் மழவரின் மைந்தன் கந்தையவேள் தந்த கல்லூரி ஏர் பெறு கலைகளை இலவசமாகவே ஈந் தொளிமலர நீ இலங்கிடுதி” என்கிறது.

1971ம் ஆண்டில் மூன்று மாதங்கள் ஏழாலை இந்து மகா வித்தியாலயத்தில் கனகசபாபதி அவர்கள் அதிபராகக் கடமையாற்றிய பின்பு, புத்தூர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரிக்கு அதிபராகச் சென்றபோது கனகசபாபதி மாஸ்டருக்கு மிகவும் இளம் வயது என்றாலும், சிந்தித்துச் செயற்படும் பக்குவமிருந்தது. கனகசபாபதி மாஸ்டர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாவுக்கு முதல் நாள் கடமையாற்றச் சென்றபோது நடந்த நிகழ்வுகளை, பழைய மாணவர் ஒருவர் இப்படி விளக்குகிறார். பாடசாலையில் கட்டுபாடு குறைவாக இருந்த காலப்பகுதி அது. இதனால் மாணவர்கள் படிப்புடன் குழப்படியுமாகக் காலத்தைக் கடத்தியபோது ஒரு நாள், இன்று மாணவர்களுக்கு கூட்டம் உள்ளது என்றார்கள். கூட்டம் ஆரம்பித்தது. ஏன், எதற்கு என்று எமக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. உப

அதிபர், தலைமை ஆசிரியருடன் வாட்டசாட்டமான ஒருவர் அமர்ந்திருந்தார். இவர்தான் புதிதாக வந்துள்ள அதிபரென அறிமுகப் படுத்தினார்கள். புன்முறுவலுடன் இருந்தவர் மெல்ல எழுந்து பேச வரும்போது சாதுவான தாண்டலுடன் வந்தார். எங்களுடைய வேகத்துக்கு இவரால் ஓட முடியாது என்று நாம் நினைக்க அப்போது அவரோ தலையைத் தொட்டுக் கொண்டு பேச்சைத் தொடங்க, உடனே எனக்குள் நானே சொல்லிக் கொண்டேன்: உனது வில்லங்கமான யோசனைக்கு கவனம் இப்போதே மண்டையில் குட்டுவிழுமெனக் காட்டுகிறார் என்று. வசந்த மாளிகை கண்ணாடி அறையில் நின்றது போல் எங்கு திரும்பினாலும் அவரின் உயர்ந்த உருவம் தெரிந்தது. அன்று ஆரம்பித்தது அடியும், உதையும்.

ஆசிரியர்கள் பலவிதம். அடியால் சாதிப்பவருமுண்டு, அன்பால் சாதிப்பவருமுண்டு, மாணவர்களைத் தட்டிக் கொடுத்துச் சாதிப்பவரும் உண்டு, மௌனத்தால் சாதிப்பவருமுண்டு. இப்படி எல்லா விடயத்திலும் படுகில்லாடியாக இருந்தார் கனக சபாபதி மாஸ்டர். மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், பாடசாலை ஊழியர்கள் என அவர் கையாண்ட உறவுமுறை மிகவும் வித்தியாசமானது. காலை ஆறு மணிக்குப் பாடசாலைக்கு வந்து மாலை ஆறு அல்லது ஏழு மணிக்கு மாஸ்டர் வீட்டுக்குப் போவது சில ஆசிரியர்களுக்குச் சங்கடத்தைக் கொடுத்தது. அது மட்டுமல்லாது தனது பாட நேரத்தில் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்குச் சென்று கம்மா கதிரையிலிருந்து நேரத்தைப் போக்காது மிகவும் உரத்த குரலில் பாடம் நடத்துவார். தமது தவறைப் புரிந்து கொண்ட பல ஆசிரியர்கள், மாஸ்டரின் வழியைப் பின்பற்றத் தொடங்கினார்கள். வேறு சில ஆசிரியர்கள் எதுவும் புரியாதவர்கள்போல் நடந்துகொள்ள அவர்களுக்கு உண்மையை உணரவைக்க அந்த ஆசிரியர்களின் அறைக்கு முன்னால் மாணவர்களைப் பிடித்து அடிக்க, அதைப் பார்த்த ஆசிரியர்கள் அந்த அடி தமக்குதான் என்று எண்ணி ஒத்துழைக்காத ஆசிரியர்கள் மனம் மாறினார்கள்.

இலங்கையில் ஸ்ரீசோமஸ்கந்தாக் கல்லூரியே முதன் முதலில் ஆங்கிலக் கல்வியை இலவசமாக வழங்கிய பாடசாலையாகும்.

இதனால் இப்பாடசாலைக்குச் சென்ற மாஸ்டர் ஆங்கிலத்தின் தரத்தை உயர்த்த கல்வித் திணைக்களத்திடம் தனது பாடசாலைக்கு விசேட பயிற்சிபெற்ற ஆங்கில ஆசிரியர் தேவையென அழுத்தம் கொடுத்ததன் விளைவாக திரு. சண்முகநாதன் ஸ்ரீசோமஸ்கந்தாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அப்போது நேரகூசியில் சில மாற்றங்கள் செய்யப்பட வேண்டுமென சண்முகநாதன் கேட்க, மறுநாட் காலையில் புதிய நேரகூசி அவரிடம் கையளிக்கப்பட்ட போது அவர் கூறியதாவது: “நான் 14 அதிபர்களின் கீழ் கடமை புரிந்துள்ளேன். ஆனால் கனகசபாபதி மாஸ்டரைப்போல எவரும் உடன் நடவடிக்கை எடுப்பவர்கள் அல்ல.”

ஆங்கிலப் பாடத்தில் வாசிப்பு, சொல்வதெழுதல் கட்டாயம் இடம் பெற வேண்டுமென்றும் இவ்விரண்டிற்கும் புறம்பாகப் புள்ளியிட்டு மாணவர் தேர்ச்சிப் பத்திரத்தில் பதியும் முறையை அமுல் படுத்தியதுடன் ஆங்கில நாடகம் ஒன்றை மேடையேற்றி அப்போதைய மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளராக இருந்த திரு. மகதந்திலாவின் பாராட்டையும் பெற்றவர். பாடசாலையை விட்டு எல்லோரும் வெளியேறிய பின்பு பாடசாலையைச் சுற்றி மாஸ்டர் வலம் வருவது வழக்கம். அவ்வேளையில் அவர் காணும் குறைகளை அலுவலக மேசையின் மேல் குறித்துவிட்டுச் செல்வது வழக்கம். மறுநாள் காலையில் அவர் கண்ணில் படாமல் யாரும் வகுப்புக்குச் செல்ல முடியாது. உரியவர்களை அழைத்து, குறைகளைத் திருத்தும்படி கேட்டுக் கொள்வார். மாஸ்டரிடம் காணப்பட்ட செயற்திறனுடன், ஆசிரியர்களும் ஒத்துழைப்புத் தந்ததன் காரணமாகவே ஆரம்பத்தில் பாடசாலையில் இருந்த மாணவர்களின் தொகை ஐந்து வருடத்தில் இருமடங்காக அதிகரித்தது. வெளியிடங்களிலிருந்து மாணவர்கள் இங்குள்ள விடுதிகளில் தங்கிப்படித்ததால் பாடசாலையில் இடநெருக்கடி ஏற்பட்டது. இதனால் புதிய கட்டிடம் கட்டும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு பாடசாலையின் பெரும் வளர்ச்சிக்கு வழி வகுத்தார். இவ்வாறு மாஸ்டரின் வாழ்வில் முதன் முதலாக அதிபர் பதவி வகித்தது ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாவாகும். ஆனால் இன்று பலர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாவின் “முன்னாள் அதிபர்” என அழைக்காது மகாஜனா

வின் முன்னாள் அதிபர் என அழைப்பது தமக்கு வேதனையைத் தருவதாக சோமஸ்கந்தாவின் ஆசிரியர் ஒருவர் என்னிடம் கூறினார். இதைப் பற்றி மாஸ்டரிடம் கூறியபோது, “நான் மகாஜனாவில் அதிபராக இருந்ததைப் பலர் பொற்காலம் எனக்கூறுகிறார்கள். ஆனால் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாவில் நான் கடமைபுரிந்த காலமே என் வாழ்வில் பொற்காலமாகும்” என்றார்.

பாடசாலையில் கடமைபுரியும் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களுக்கு இடையில் உறவுகளில் விரிசல் ஏற்படாமல் இருக்கவும், விரிசல் ஏற்பட்டாலும் அதனைப் பெரிதுபடுத்தாமலும் மிகக் கவனமாக நடந்து கொண்டதுடன் “நானே அதிபர்”, “நானே கல்வி மான்” என்ற அகந்தையற்ற மனிதராக பின்விளைவுகளை நன்கறிந்து எந்தப்பிரச்சனையையும் நாகுக்காகக் கையாளும் ஆற்றல் கொண்டவராகவும் பிரச்சனைகள் வந்தால், சம்பந்தப்பட்டவர் முதலில் இறங்கிவர வேண்டுமெனக் காத்திருக்காது தானே முதலில் பேச்சைத் தொடங்குவார். வாழ்வில் எத்தனை சங்கடங்கள் வந்தாலும் புன்முறுவலுடன் அதனைச் சகித்துக் கொள்வதுடன், பாடசாலையில் நடக்கும் சில விடயங்களில் தனக்கு சம்பந்தமில்லாவிட்டாலும் அதையறிந்து வைத்திருப்பார். தனது கருத்தை உடும்புப் பிடியாக ஆசிரியர்கள், மாணவர்களிடம் திணிக்காது ஒரு அதிபருக்குரிய பண்பை மாஸ்டருக்குள் விதைக்கக் காரணமாக இருந்த வழிகாட்டிகள் மூவர்.

திரு. ஒழேற்றர் சுப்பிரமணியம்: தன்னுடைய பகைவர்கள் தன்னை எதிர்த்தவர்களாக இருந்தாலும் தீங்கு செய்ய முயல்பவர்களையும் மனிதாபிமானத்துடன் அணைத்துச் செல்லும் பெரும் மதிப்புக்குரியவர். **திரு. ஜெயரத்தினம்:** எந்தப் பிரச்சனையையும் சரியான முறையில் அணுகும் விதம் எல்லோரையும் ஆச்சரியப்பட வைத்தது. **அதிபர் திரு. குமாரசாமி:** தனது சொந்த விருப்புகளைச் சிந்திக்காது சுயநலமற்ற போக்கில் தியாக உணர்வுடன் செயல்பட்டார்.

மாஸ்டர் புத்தூர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரிக்குச் சென்ற

முதல் நாளே அவருக்கு மிகப் பெரியபணி காத்திருந்தது. பாடசாலைக்கு மறுபுறத்தில் ஒரு பாபர் சலூன் இருந்தது. சில மாணவர்கள் கல்வி கற்பதை விடுத்து சலூனில் சென்று அரட்டையடிப்பதில் பொழுதை வீண்விரயம் செய்து கொண்டிருப்பதைக் கேள்வியுற்ற மாஸ்டர், கையில் ஒரு பிரம்புடன் சலூனுக்குச் சென்றார். “அடியைப் போல அண்ணன் தம்பி உதவமாட்டான்” என்ற பழமொழிக்கிணங்க அடி போட்டார். அதன்பின்னர் மாணவர்கள் அந்தச் சலூன் பக்கம் போவதென்றால் தலைமயிர் வெட்டுவதற்கு மாத் திரமே! அப்படி மாஸ்டரிடம் அடி வாங்கிக் கல்விகற்ற மாணவர்கள் பலர் கல்விமான்களாகத் திகழ்கின்றார்கள். இச் சம்பவம் நடந்த அன்று மாலை மாஸ்டரைச் சந்திக்க அலுவலகத்திற்கு அந்தக் கல்லூரியின் முன்னாள் அதிபர் திரு. வீரசிங்கமும் திரு. குமாரசாமியும் வருகை தந்து, கட்டுப் பாடான முறையில் கல்லூரியை நடத்த முயலும் மாஸ்டரின் திறமைக்குப் பாராட்டையும், வாழ்த்தையும் தெரிவித்துச் சென்றமை மாஸ்டருக்குப் புத்துணர்ச்சியைத் தந்தது.

இக்கிராமத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் சாதி, சமய, பாரம்பரியத்தில் ஊறியதன் விளைவாக மூடக்கருத்துக்கள் வெறிகளாய் மாறி இருந்தது. சாதி சமூகங்களின் தோற்றத்தால் மனித தர்மம் மெல்ல மெல்லமாகச் சாகடிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. மனிதனை ஒடுக்குவதில் சாதி பெரும் பங்கு வகித்தது. சமூகம் தொழில்களின் அடிப்படையில் ஜாதிகளாகப் பிரிக்கப் பட்டது. அந்த பிரிவினால் ஒடுக்கப்பட்டவர்களாக இருந்தவர்களை உயர் ஜாதியினர் மிகக் கொடுமையான ஒடுக்கு முறைக்கும், சுரண்டலுக்கும் ஆளாக்கியதுடன் கீழ்மட்ட சாதியினரை அசுத்தம், இழிவானவர் என கேவலமாக நடத்திய போக்கும் புத்தூரிலும் காணப்பட்டது. புத்தூர் கொஞ்சம் பின் தங்கிய கிராமம். பிள்ளைகள் விவசாயக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள். எனவே பாடசாலை வரவு பாதிக்கப்படும். ஆகவே கொடுக்கும் தண்டனை முறை கொஞ்சம் தீவிரமாகவே இருக்க வேண்டி வந்தது. ஆனால் பெற்றோர்கள் மிகவும் பண்புடையவர்கள். அதிபர்மீது நல்ல அபிமானம் உடையவர்களாக இருந்தனர்.

அங்கே ஒரு பிரச்சினை ஏற்பட்டது. அங்கு 1971 டிசம்பர் மாதம் மாஸ்டர் அதிபரான 1972 ஜனவரி மாதத்தில் சமுதாயத்தில் சற்றுப் பின்தங்கிய இனப்பையன் ஒருவரைப் பாடசாலையில் சேர்த்து விட்டார்.

பாடசாலை அத்திவாரமிட்ட தினத்திலே அருகேயுள்ள சோமஸ்கந்தர் ஆலயத்தின் திருவுருவத்தினைப் பாடசாலைக்குக் கொண்டு வருவார்கள். முழுநாளும் அங்கே திரு உருவம் இருக்கும். மாணவர்கள் யாவருக்கும் மதிய போசனமும் வழங்குவார்கள். ஒருமுறை பாடசாலையின் தருமகர்த்தாக்கள் சபையின் பொறுப்பாளர் இனிமேல் சோமஸ்கந்தர் விக்ரிகத்தினைப் பாடசாலைக்கு எடுத்து வரமாட்டோம் என்றார்.

ஏன் அப்படி வரமுடியாது என மாஸ்டர் கேட்க, தீட்டுப்பட்டு விட்டது. நீங்கள் ஒரு மாணவனைப் பாடசாலையில் அனுமதித்து விட்டீர்கள் என்றார். அதுதான் உங்கள் தீர்மானம் என்றால் நான் சொல்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை. நான் மாணவனைச் சேர்த்தது சேர்த்தது தான் என மாஸ்டர் பதில் கூற அவர் போய்விட்டார். அதன் பின்னரே சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரியில் நிறுவியவர் நாளினை மாஸ்டர் ஆரம்பித்தார்.

அப்போது கோப்பாய்த் தொகுதி பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்தவர் திரு. கதிரவேற்பிள்ளை அவர்கள். மாஸ்டருக்கு மிகவும் அனுசரணையாக இருந்தார். “குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்திலே” இது பழமொழி மட்டுமல்ல. குழந்தைகள் மிகவும் நேசித்த பல தலைவர்களின் வரலாறுகளை நாம் படித்திருக்கிறோம். “குழந்தைகளை என்னிடம் வரவிடுங்கள், அவர்களைத் தடுக்காதீர்கள் பரலோக சாம்ராஜ்யம் அப்படிப்பட்டவர்களுடையது” என்றார் ஏசுநாதர். இதே கருத்தைத்தான் ராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரும் இப்படிக்கூறுகிறார். “நீ படித்த படிப்பையெல்லாம் விட்டுத் தள்ளு. உன் உள்ளத்தைக் குழந்தையின் கள்ளமற்ற உள்ளமாய் மாற்றிக்கொள். பரமஞானத்தை அடைவாய்.”

அண்ணல் காந்தி குழந்தைகளிடம் உரையாடுவதில் மிகவும் பிரியமுடையவர். இதேபோல நேருவும் குழந்தைகளை அதிகமாக மதிப்பதாலே குழந்தைகள் இன்று நேருவை 'நேருமாமா' என அழைப்பதுடன், நேருவின் பிறந்த நாளைக் குழந்தைகளின் தினமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். முன்னாள் இந்தியக் குடியரசுத் தலைவர் அப்துல்கலாம் எங்கு சென்றாலும் குழந்தைகளை அழைத்து "கனவு காணுங்கள்" என ஊக்குவிப்பாராம்.

குழந்தைகளை மேல்நிலைக்குக் கொண்டுவருவதற்கு கல்வியே மூலதனமாகும். இதனை அவர்களுக்கு உணர்த்தியதுடன், தாழ்த்தப்பட்ட புத்தூர் குழந்தைகளையும், சமுதாயத்தில் தாழ்ந்து, வீழ்ந்து கிடந்த பாமரமக்களையும் தட்டியெழுப்பி, புத்தூரில் பாரிய மாற்றத்தை ஏற்படுத்திய பெருமை மாஸ்டரைச் சாரும்.

இக்காலத்தில் ஆட்சியிலிருந்த ஸ்ரீமாவோ அரசாங்கம் தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களை சாதியைச் சாட்டாக வைத்துப் பௌத்த பாடசாலைகளில் சேர்க்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டதை முறியடிக்க மாஸ்டர் மிகவும் கடுமையாக உழைத்தார். இந்த சமூகப் புரட்சிக்கு அப்போதைய கோப்பாய் எம்.பியாக இருந்த திரு. கதிரவேற்பிள்ளை அவர்கள் மாஸ்டருக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கினார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. புத்தூரில் வாழ்ந்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களிடம் உங்கள் பிள்ளைகளை ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாவுக்கு அனுப்பி வையுங்கள் என எவ்வளவு வற்புறுத்தியும், அம்மக்கள் பிள்ளைகளை அனுப்பத் துணிவில்லாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

இந்தப் பிரச்சனையைச் சமாளிக்க வேறு பாடசாலையிலிருந்து அதே சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு ஆசிரியரை சோமஸ்கந்தாவுக்கு நியமனம் செய்தபோது, ஊர் மக்களிடையே அந்த ஆசிரியருக்குப் பலத்த எதிர்ப்பு கிளம்பியதுடன், அந்த ஆசிரியரை அடித்து விரட்டவும் திட்டம் தீட்டினார்கள். நிலமையை அறிந்த மாஸ்டர் ஊர் மக்களை அழைத்து வந்து புதிய ஆசிரியருக்கு ஏதாவது பிரச்சனை வருமானால், அந்த

நாள்தான் இந்தப் பாடசாலையில், கிராமத்தில் நான் வசிக்கும் கடைசி நாளாக இருக்குமெனத் திடமாகக் கூறியதுடன், பல போதனைகளைச் செய்ததன் விளைவாக மக்கள் மனம் மாறி மாஸ்டருக்கு ஒத்துழைப்புக் கொடுத்ததால் அச்செழு, புத்தூரைச் சேர்ந்த தாழ்த்தப்பட்ட பிள்ளைகள் பெளத்த பாடசாலைகளில் சேரும் முயற்சியைக் கைவிட்டு ஸ்ரீசோமஸ்கந்தாக் கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்டார்கள்.

இதன் அறுவடையே மொழியால், சாதி, சமயத்தால், செல்வத்தால் வேறுபட்டுத் திகழ்ந்த மாணவர்கள் அந்த வேற்றுமைகளைக் களைந்து ஸ்ரீசோமஸ்கந்தாவில் கல்வி பயின்றார்கள். ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரி அதிபராக இருந்த திரு. சு. குமாரசாமி 1965ம் ஆண்டு கல்லூரியில் இருந்து ஓய்வு பெற்ற பின்பு கல்லூரி வளர்ச்சியில், பிள்ளைகளின் பழக்க வழக்கங்களில் மிகவும் தேக்கநிலை காணப்பட்டது. இந்தப் போக்கு அக்கிராம மக்களை மிகவும் சோகத்தில் ஆழ்த்தியது. மீண்டும் ஒரு நல்ல அதிபர் இந்தப் பாடசாலைக்கு வரமாட்டாரா என ஏங்கிய பெற்றோருக்கு மாஸ்டரின் வரவு வரப்பிரசாதமாக அமைந்தது. மாஸ்டரின் வரவால் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரியில் வீழ்ச்சியடைந்த மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சி புத்துணர்வு பெற்றது. கல்வி, விளையாட்டுத் துறையில் பாரிய முன்னேற்றம் ஏற்பட்டது. மாஸ்டரின் விலங்கியல் கற்பிக்கும் திறனால் பாடசாலையில் வெளிவந்த க.பொ.த (உயர்தர) பெறுபேறுகள் வியக்கும் வண்ணமிருந்தன. கனடாவில் கனேடிய அணுசக்தி ஆணைக்குழுவில் சிரேஷ்ட விஞ்ஞான ஆலோசகராகவும் பல்கலைக் கழகங்களில் பேராசிரியராகவும் இருந்த திரு. வேலுப்பிள்ளை இலகுப் பிள்ளையும், பத்து நூல்களையும், ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் ஆங்கிலம், தமிழில் எழுதி 4 நூல்களுக்கு இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற கலாநிதி ப. புஷ்பரட்னமும், ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாவின் பழைய மாணவர்களாவார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

பாடசாலையில் பல அபிவிருத்தி வேலைகளைச் செய்வதற்கு நிதி தேவைப்பட்டது. இதற்காக மாஸ்டர் ஆசிரியர்களை,

மாணவர்களை ஊக்கப்படுத்தி இரவு பகலாகப் பாடசாலை முடிந்த பிறகு ஊர்மக்களிடம் நன்கொடைகளைப் பெறும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். மாஸ்டரின் தியாக உணர்வைப் புரிந்து கொண்ட ஏழை விவசாயிகள்கூட தங்கள் அறுவடை காலத்தில் அறுவடை செய்யும் வெங்காயம், உருளைக் கிழங்கு, மிளகாய் என்பவற்றைக் கல்லூரியிலுள்ள களஞ்சிய அறையில் நிரப்பி விடுவார்கள். பின்பு கல்லூரி நிர்வாகம் இந்தத் தானியப் பொருட்களை விற்றுப் பணத்தினை பெற்றுக் கொள்ளும். விற்பனை மூலம் எவ்வளவு பணம் கிடைத்தது என எவருக்கும் தெரியாத நிலையில், கிடைத்த பணத்தை முழுமையான தொகையாக்கத் தனது பொக்கட்டிலிருந்து பணத்தைப் போடுமளவுக்கு அப்பாடசாலையின் வளர்ச்சியை மாஸ்டர் நேசித்தார் என்றுதான் கூற வேண்டும்.

1971 முதல் 1976 வரை மாஸ்டர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாவில் கடமை புரிந்துள்ளார். இந்த இடைப்பட்ட காலத்தில் கல்லூரி வளர்ச்சிக்கு அவர் செய்த பணிகளை 35 வருடங்கள் கடந்த பின்பும் அங்கு கல்வி பயின்ற பழைய மாணவர்கள் நினைவுகூரும் வண்ணம் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரியில் மாஸ்டர் வாழ்ந்த காலம் ஒரு பொற் காலமாகும். அவர் தீட்டிய பல உன்னதத் திட்டங்களால் கட்டிடங்கள் பல உருவாகின. முடங்கிக் கிடந்த தர்மகர்த்தா சபை புனர் நிர்மாணம் செய்யப்பட்டது. கல்லூரி அபிவிருத்திச் சங்கங்கள் மூலம் கிடைத்த நிதியால் பல அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டன. திறந்த வெளியரங்கில் மாணவர்கள் தேவைக்காக நீர்தாங்கி ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. கல்லூரியின் எல்லைகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டு, விளையாட்டு மைதானம் பெருப்பிக்கப்பட்டது. கல்லூரியின் விஞ்ஞான ஆய்வுகூடத்தை விஸ்தரிக்கும் நோக்கில் புதிய கட்டிடம் ஒன்று கட்டப்பட்டது. மாணவர்களுக்கான ஒன்றியம் இவரின் காலத்தில் உருவாக் கப்பட்டது. இவர் அதிபராக இருந்த காலத்திலே கல்லூரி நிர்வாகத்தில் பல மாற்றங்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டன.

இவர் கல்லூரியில் இருந்தபோது, அந்தக் கல்லூரியை உருவாக்கிய மலவராயருக்குச் சிலைவைக்கத் திட்டம்

தீட்டினாலும், இவர் மகாஜனாவுக்குப் போனபின்பே அந்தச் சிலை திறந்து வைக்கப்பட்டது. கனடா வந்த பின்பும் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரியின் பழைய மாணவர் சங்கக் காப்பாளராக கனடாக் கிளைக்கு கடமை புரிவதுடன், சங்க வளர்ச்சிக்குப் பல ஆலோசனைகளை வழங்கியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

புத்தூர் ஸ்ரீ சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரியில் கடமையாற்றும்போது யாழ். இந்துக்கல்லூரி, பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரி போன்ற பிரபல கல்லூரியெல்லாம் மாஸ்டரைத் தங்கள் பாட சாலைக்கு இடமாற்றம் செய்யக் கேட்டார்கள். ஆனால் மாஸ்டரோ “நான் இடம் மாறிப்போவதென்றால் மகாஜனாக் கல்லூரிக்குத்தான் போவேன்” என உறுதியாகக் கூறினார். மாஸ்டரை மகாஜனாக் கல்லூரிக்கு 1976ம் ஆண்டு இட மாற்றம் செய்தபோது, புத்தூர் சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரி மாணவர்கள் அவரின் இடமாற்றத்துக்கு எதிராக ஆர்பாட்டம் செய்தார்கள்.

ஆசு - இரியர்...ஆசிரியர். அதாவது குற்றம் போக்குபவர் ஆசிரியர் எனப் பொருள்படும். உலகில் எத்தனையோ விதமான தொழில்கள் உள்ளன. ஆனால் எல்லாப் பணிகளுக்கும் மேலானது ஆசிரியர் தொழிலாகும். ஏனெனின் ஆசிரியர் தொழில் என்பது முழுக்க முழுக்கத் தியாக மனப்பான்மையுடன் செயற்படுவது. தன்னை வருத்தி ஒளி கொடுக்கும் மெழுகுவர்த்தியைப் போலவே தான் ஆசிரியர் பணியும். ஒரு நாட்டைப் பிரதி பலிக்கும் விண்வெளி வீரனாகவோ அல்லது விஞ்ஞானியாகவோ இருந்தாலென்ன அவர்கள் அனைவரும் ஓர் ஆசிரியரிடம் கற்ற மாணவர்களே ஆவார். எனவே அனைத்திலும் உயர்வானது ஆசிரியர் பணியாகும். இதனால்தான் பாரதி கூட ஆசிரியரை இப்படிப் போற்றிப் பாடுகிறார். “அன்ன சத்திரம் ஆயிரம் வைத்தல் ஆலயம் பதினாயிரம் நாட்டல்” என்ற பாடலின் அன்னயா வினும் புண்ணியம் கோடி ஆங்கோரேழைக்கு எழுத்தறி வித்தல்.”

பேச்சு, மொழியுள் பெருந்தமிழே இற்றைக்கும் மூச்சோடு வாழும் மொழி என்ற வ. சுப. மாணிக்கனார் தனது ஆசிரியரைத் தன்னை ஈன்ற தந்தைக்கு நிகராக ஒப்பிடுகிறார்.

“புலமைக் கதிராற் பொதி நயங்காட்டித்

துலைமையொளி பரப்புத் தந்தை.”

எந்த அளவிற்கு ஒரு மனிதன் தன்னுடைய அறிவைத் தொழிலோடு சம்பந்தப் படுத்திப் பார்க்கிறானோ அந்த அளவிற்கு அவன் வாழ்க்கையில் முன்னேறிப் போய்விடுகிறான் என்று சிந்தனையாளர் இங்கர்சால் கூறிய கூற்று மாஸ்டருக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாகும்.

1976ம் ஆண்டு மகாஜனாக் கல்லூரிக்கு முதலாம் தர அதிபராகப் பதவி உயர்த்தப்பட்டு இடமாற்றம் செய்யப் பட்டார். ஏற்கனவே சோமஸ்கந்தாக் கல்லூரிக்கு கல்விரீதியில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வாழ்வில் ஏற்படுத்திய மாற்றங்களைக் கேள்விப்பட்ட கல்வி அமைச்சின் கல்வித் திறண் அதிகாரிகள் மாஸ்டரின் ஆக்கபூர்வமான பணிகளை அறிந்து அதிபர் பதவி வழங்கினார்கள்.

இரண்டாம் தர அதிபர் பதவிக்காக மாஸ்டரை நேர்முகப் பரீட்சை செய்தவர் ஏற்கனவே மாஸ்டர் மகாஜனாவில் ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்தபோது அவர் கற்பிக்கும் திறனை நேரில் பார்வையிட்டவராவார். மகாஜனாவில் மாஸ்டர் விலங்கியல் ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்தபோது உயர் மட்டக் குழுவொன்று கல்வி அமைச்சிலிருந்து வந்து விஞ்ஞான வகுப்பு ஒன்றைப் பார்வையிடப் போவதாகக் கூறியபோது, அதிபர் திரு. ஜெயரத்தினம், கனகசபாபதி மாஸ்டரை அணுகி, அந்த வகுப்பை நடத்தும்படி கேட்டார். எத்தனை திறமையான ஆசிரியர்கள் இருக்கும் போது என்னைக் கேட்கிறாரே என்பதில் பெருமிதமாகவும், ஆச்சரியமாகவும் இருந்ததாக மாஸ்டர் கூறினார். ஆனால் மாஸ்டர் நடத்தும் வகுப்பை அவதானித்த கல்வி அமைச்சின் அதிகாரி, இவர் கற்பிக்கும் பாணியை வெகுவாகப் பாராட்டி உள்ளார். அத்துடன் ஆசிரியராக இருந்தபோது பாடசாலை யில் குற்றம் செய்யும் மாணவர்களை ஒழுங்காட்சிக் குழுவின்

கவனத்திற்குக் கொண்டுவரும் பொறுப்பாசிரியராகவும் மாஸ்டர் கடமையாற்றினார். இந்த அனுபவங்கள் அதிபரானபோது கைகொடுத்தன. மாஸ்டர் வகுப்புக்கு வந்து விலங்கியல் பாடம் நடத்தும்போது முதலில் தலைப்பை எழுதுவார். அதன்பின் அதன் தொடர்பான படத்தைக் கரும்பலகையில் வரைவார். அதற்காகப் பலவண்ண வெண்கட்டிகளுடன் வருவார். உண்மையில் ஒரு பாடத்தை எழுதிப்பார்ப்பதைப் போல வரைந்து பார்ப்பதும் முக்கியமான பயிற்சியாகும். வரையும் போது மாணவர் கவனம் அதில் முழுமையாகப் படிந்து ஒரு சிறு பகுதியைக்கூடத் தவறவிட மாட்டார்கள். செய்முறை வகுப்புகளில் மாணவர்கள் வரையும் படங்களில் இலகுவில் திருப்தி அடைய மாட்டார். இன்னும் திறமையாகச் செய்ய வேண்டுமென அடிக்கடி கூறுவார். அவரிடம் கையெழுத்து வாங்குவதுகூட மாணவர்களுக்கு ஒரு சவால் தான்.

விஞ்ஞான ஆய்வுகூடத்தில் மாணவர்கள் சுற்றி நிற்க, தவளை, எலிகளை வெட்டிப் பரிசோதிக்கும் விடயத்தில் அவரை எவரும் மிஞ்சமுடியாது. பரிசோதனை செய்வதற்கு மாணவர்களிடம் தனித்தனித் தவளை கொடுக்கப்படும். தவளையின் நாளத்தை தாறுமாறாக வெட்டிவிட்டால், “உங்களுடைய தவளைக்குள்ளே எவ்வளவு இரத்தம் இருக்கென்று அளந்து விட்டீர்களா” எனப் பகிடியாகக் கேட்டு விட்டு மீண்டும் ஒரு முறை சோதனைகளைச் செய்து காட்டுவார். இவர் எலி, தவளைகளை வெட்டும் விதம், ஒரு வைத்தியனின் திறனை ஞாபகப் படுத்தும். அத்துடன் இந்த வரிகளை எழுதும் போது, இவர் பாடசாலையில் படிக்கும் போது, பரிசோதனைக்காக எலி, தவளைகளை எப்படிப் பிடித்தார் என்ற அனுபவத்தைக் கட்டுரை ஒன்றில் வாசித்த ஞாபகம் எனக்கு வந்தது. இதோ அந்த வினோதமான செயலைக் கீழே தருகிறேன்.

“வகுப்பில் தாவரவியல், விலங்கியல் இரண்டும் எனக்கு தண்ணீர் பட்டபாடு. தவளையைக் கூசாமல் கூறு போடுவேன். அப்போது செய்முறை கற்க நாங்கள்தான் தவளையும், எலியும், கரப்பானும் கொண்டுபோக வேண்டும். ஓலை வீடு என்றமையால் கரப்பானுக்கும், எலிக்கும் பஞ்சமில்லை. எலியைப் பிடிப்பதென்றால் பூனையை சற்றுக் கண்காணிக்க

வேண்டும். இரண்டுமுறை எனது கிளியைக் கபளீகரம் செய்து விட்டு நல்ல பிள்ளை போல வீட்டில் வலம் வந்தது. மண்தூர் தவளையைப் பொறுத்த மட்டிலே குளக்கரைக்குப் போய்த் தேட வேண்டும். கற்களைப் புரட்டிப்பார்க்க வேண்டும். ஈரலிப்பான பகுதிகளில் அதன் சஞ்சாரங்களை அவதானித்து 'லபக்' கெனப் பிடிக்க வேண்டும். எனக்கு அந்தக் கவலையும் நண்பர் ஞானானந்தன் புண்ணியத்தினால் இல்லாமல் போனது. படிப்பிலுள்ள ஆர்வத்தில் எப்படியும் தவளையைப் பிடித்து விடுவார். ஆனால் எனக்கு தவளையைப் பிடிக்க சற்றுக் கைகூசும். இராட்சத கணத்தைச் சேர்ந்த என்னைத் தனது செய்முறைப் பங்காளியாக்கியதில் வியப்பில்லையே. நான் அறுப்பேன் அவர் கூர்ந்து அவதானிப்பார்."

பொதுவாக பாடப் புத்தகங்களிலிருந்து கிடைக்கும் அறிவு ஓரளவு கால எல்லைக்கு உட்பட்டதாகும். மருத்துவம், ஆராய்ச்சி, உற்பத்தி, தொழில்நுட்பம் போன்ற துறைகளில் புதியபுதிய கண்டுபிடிப்புகள், புதிய செய்முறை போன்றவற்றின் பலனாக அறிவு, விரிவு, அனுபவம் என்பவற்றைப் பெற, புத்தக வாசிப்பு பெருந்துணை புரிகிறது. படிப்பு என்பது பாடங்களில் தேர்ச்சி பெற்று, புள்ளி வாங்குவதற்காக அல்ல. நிறைய வாசிக்க வேண்டும். அதனால் தான் கனடாவிலுள்ள பாடசாலையில் 'வாசிப்பு' ஒவ்வொரு மாணவனின் வாழ்விலும் முக்கியபங்கு வகிக்கிறது.

இந்தப் போக்கை அக்காலத்திலேயே மாஸ்டர் கடைப்பிடித்து வந்துள்ளார். மாஸ்டர் நிறைய வாசிக்கும் திறன் கொண்ட நல்ல வாசகராக இருந்ததாலே தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் சிறந்த பாண்டித்தியம் பெற்றவராக விளங்கினார், விளங்குகிறார். எப்போதும் அவரைச் சந்திக்கும்போது கையில் ஏதாவது புத்தகமொன்றை வைத்திருப்பதை அவதானித்திருக்கிறேன். வாசிப்புக் கலையில் அவர் சிறந்தவராக இருப்பதால் ஆழமான, அகன்ற, அடர்த்தி கூடிய அறிவைப் பெற்றுள்ளார். மாஸ்டர் படிப்பிக்கும் பாடங்களுக்கு குறிப்புத் தந்தாலும், மேலதிகமாக வாசிக்கும்படி கூறுவார். அவர் கொடுத்த குறிப்புகளை கேள்விக்கு விடையாக எழுதுவதை

விட லைபிறறியில் புத்தகம் எடுத்து வாசித்து, அவற்றைப் பதிலாகக் கொடுத்தால் நல்ல புள்ளியுடன் பாராட்டும் தெரிவிப்பார்.

இவர் மகாஜனாவில் அதிபராக இருந்த போது மாணவர்கள் வெறும் கல்விப் பாடங்களுடன் நின்றுவிடாது, உலக விவகாரங்கள், கலை சம்பந்தமான இலக்கிய நூல்களைப் படிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கில் குமுதம், ஆனந்தவிகடன், பத்திரிகை என்பவற்றை வாசிக்க மாணவர்களுக்கு ஒழுங்கு செய்து கொடுத்தார். இதனைவிட ரஷ்ய நூல்கள் ஒரு கண்காட்சியில் மலிவாக விற்கும் விடயத்தை மாஸ்டரிடம் கூறிய மாணவனான இளவாலை விஜயேந்திரனிடம் அதற்குரிய பணத்தைக் கொடுத்து, புத்தகங்கள் வாங்கும்படி பணித்ததுடன், இதற்குப் பொறுப்பாக ஆசிரியர் திருமதி. ஆனந்தசயனனையும் நியமித்தார்.

மகாஜனாக் கல்லூரிக்கென 'மகா ஜனன்' என்ற மலரை ஆரம்பித்து வைத்தவர் முன்னாள் அதிபர் து. ஜெயரத்தினமாவார். இந்த மலர் பல ஆண்டுகளாக அச்சிடப்படவுமில்லை. 1970ல் அச்சிட்ட மலருக்கான கடன் கூட அடைக்கப்படவில்லை. இந்தக் கடனைத் தீர்ப்பதற்காக கட்டுப்பெத்தைத் தமிழ்ச்சங்கம், புகழ் பெற்ற ரஷ்ய நாடகமான 'அலக்ஸி அப்சோல்' என்ற நாடகத்தை 'பிச்சை வேண்டாம்' என்ற பெயரில் தாசீலியன் நெறியாள்கை செய்தார். இந்த நாடகம் மகாஜனாவில் மேடையேறிய போது பத்து ரூபா, ஐந்து ரூபா டிக்கட் வாங்கி எல்லா மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் பார்த்து மகிழ்ந்தார்கள். இந்த நாடகம் மூலம் கிடைத்த 20,000 ரூபா பணத்தில் அடைக்கப்படாத மலருக்கான கடன் தீர்க்கப்பட்டதுடன் அந்த வருடத்துக்கான மலரும் அச்சிடப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து அவைக்காற்று கலைக் கழகத்தினால் 'புகழ்மம்' 'சம்பந்தம்' என்ற இரு நாடகங்களும் அம்பனைக் கிராமத்தில் மேடையேற்றப்பட்டன. மகாஜனாக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்ற திரு. சாந்திநாதன் பிற்காலத்தில் இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் ஒலிபரப்பி வந்த 'சங்கநாதம்' என்ற நிகழ்ச்சிக்காகப் பல சிறந்த நாடகங்களை எழுதியுள்

ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தற்போது கனடாவிலும் இவரின் பல நாடகங்கள் மேடையேறியுள்ளன.

1978ம் ஆண்டு மகாஜனாக் கல்லூரியில் நாடகப் பயிற்சி வகுப்புகள் நடக்க ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. இதனைவிட, விளையாட்டுப் போட்டியில் பல்வேறு பாடசாலைக் குழுக்களுடன் விளையாடத் தொடங்கியது. இவர் அதிபராக இருந்த காலத்தில் 1000க்கும் அதிகமான மாணவர்கள் உயர்தர வகுப்பு கற்பவராகவும், கல்வி போதிக்க 75 ஆசிரியர்களும் இருந்தார்கள். மகாஜனாவில் கல்வி கற்க யாழ்நகர், தீவுப் பகுதியிலிருந்து மட்டுமல்ல, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, மலைநாடு, எனப் பல இடங்களிலிருந்தும் மாணவர்கள் வந்தார்கள். இவ்வளவு தொகையான மாணவர்களையும், ஆசிரியர்களையும் வழி நடத்தி, ஆசிரியர்களுக்காகப் பல திட்டங்களைத் தீட்டி, அவர்களைக் குழுக்களாகப் பிரித்துச் செயற்பட வைத்தார் மாஸ்டர். இவரின் காலத்திலே மகாஜனாக் கல்லூரி இலங்கையில் தரமுயர்ந்த கல்லூரிகளில் (Super Grade) ஒன்றாக கணிக்கப்பட்டது. அத்துடன் இலங்கையில் பிரபல ஆசிரியர்களாகவிருந்த செல்வி. பொன்னுத்துரையைத் தாவரவியலுக்கும், திரு. ஆனந்த மகேந்திரனைக் கணித பாடத்துக்கும், செல்வி. இராஜ துரையை விலங்கியலுக்கும் நியமனம் செய்தார். அத்துடன் வடமாகாணத்தில் மிகச் சிறந்த விலங்கியல் ஆசிரியராகத் திரு. கனகசபாபதி மாஸ்டர் கணிக்கப்பட்டார். இவர் அதிபராக இருந்த காலத்திலே மகாஜனாவில் அதிகமான மாணவர்கள் பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். 300 மாணவர்கள் பொறியலாளராகவும், 150க்கும் அதிகமான மாணவர்கள் வைத்தியர்களாகவும், 345 மாணவர்கள் பொது விஞ்ஞானத் துறைக்கும், 80 மாணவர்கள் பல் வைத்தியத் துறைக்கும், 200 பேர் கலைத் துறைக்கும் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள்.

இவரிடம் கல்வி பயின்ற மாணவர்கள் இலங்கையில் மட்டுமல்ல, பூமிப்பந்தெங்கும் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் கல்விமான்களாக உயர்ந்த போது தம்மை ஏற்றி வைத்த

ஏணியை மறக்கவில்லை என்பதற்கு ஒரு நிகழ்வைக் கூறுகிறேன். ஒரு சமயம் சத்திர சிகிச்சைக்காக மாஸ்டரின் மனைவியின் மூத்த சகோதரன் கண்டி வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். அவரைப் பார்ப்பதற்காகக் கண்டி வைத்தியசாலைக்கு மாஸ்டர் சென்றார். 'பளீச்' சென்ற வெண்மை உடையையும், கம்பீரமான தோற்றத்துடன் இவரிடம் கல்வி கற்ற வைத்தியர்கள் பலர் அருகில் நடந்து வர மாஸ்டர் அங்கு வந்தபோது, விடுதியிலிருந்த பலரும், மாஸ்டரின் வருகை அறிந்து ஒரு கூட்டம் கூடிவிட அங்கு வேலை செய்த சிங்கள ஊழியர்களுக்கு ஒரே தடுமாற்றம். அவர்கள் சந்தேகத்துடன் அப்போது டாக்டராக அங்கு கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த வைத்தியர் கார்த்திகேசலிங்கத்திடம் இவர் மந்திரியா, வைத்தியரா எனக் கேட்க, இவர் மந்திரியைவிட மேலானவர். எத்தனையோ மாணவர்களை நல்ல நிலைக்கு உருவாக்கியவர். இவரால்தான் நாங்கள் இந்த நிலைக்கு வந்தோம் எனக் கூறினாராம்.

1976ம் ஆண்டு புரட்டாதி மாதம் தீபாவளி அன்றுதான் மாஸ்டர் திரு. ஜெயரத்தினத்தைக் கண்டு கதைத்த கடைசி நாளாகும். அடுத்தடுத்த நாட்களில் பாடசாலைக்கு இடையே நடக்கப் போகும் விளையாட்டுப் போட்டிகளைக் கூறி, அதற்கு வரும்படி திரு. ஜெயரத்தினத்திடம் கேட்க, அவரும் தனக்கு உடல் நிலை சீராகவில்லை சுகமானால் வருவேன் எனக் கூறிவிட்டுச் சென்றவர், நிகழ்ச்சிக்கு மட்டுமல்ல எங்குமே வரமுடியாதபடி அவரின் நாடி நரம்புகள் செயலிழந்து மூச்சும் அடங்கிவிட்டது. வெளவால் சத்தத்தை வழிகாட்டியாக வைத்துக்கொண்டு முன்னாலே போகும். அந்தச் சத்தம் ஏனைய உயிரினங்களுக்குக் கேட்காது. மாஸ்டரின் நிலையும் அப்படித்தான். தான் அதிபராக உயர்ந்தாலும் வெளவால் போல திரு. ஜெயரத்தினத்தின் அணுகு முறையைக் கையாண்டவர். அவர்மீது வைத்திருந்த பற்று மரியாதையை யாரும் புரிந்து கொள்ள முடியாது. மாஸ்டருக்குத்தான் திரு. ஜெயரத்தினத்தின் மகிமையும், அவரின் இழப்பில் ஏற்பட்ட வலியும் புரியும்.

“கல்லூரித்தாபகர் கல்விக் கலைஞன் துரையப்பா புகழ்

துதிப்போம்” என்று வழமையாகப் பாடும் கல்லூரி அடிகளுடன் “மாண்புறு மகனாம் மகாஜனா சிற்பி ஜெயரத்தினத்தின் புகழ்துதிப்போம்” என்ற கல்லூரிக் கீதம் பாடி திரு. ஜெயரத்தினத்தின் உடம்புக்கு விடை கொடுத்தார்கள். அதனைத் தொடர்ந்து 31ம் நாள் நினைவாஞ்சலிக் கூட்டத்தில் துரையப்பா மண்டபத்தில் திரு. ஜெயரத்தினத்தின் முழு உருவப்படம் திரை நீக்கம் செய்யப்பட்டது. பின்பு கனகசபாபதி மாஸ்டரின் கடும் முயற்சியின் விளைவாக 1979ம் ஆண்டு கல்லூரி வைரவிழா நினைவு மண்டபம் திறக்கப்பட்டபோது அக்கிராமத்தில் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் சேகரித்த செப்பினைக் கொண்டு செய்யப்பட்ட திரு. ஜெயரத்தினத்தின் மார்பளவுச் சிலை, மண்டப வாயிலை அழகு செய்ய, அவருக்கான ஜெயரத்தினம் நினைவு மண்டபம் திறந்து வைக்கப்பட்டது. மகாஜனாக் கல்லூரிக்காக அக்கல்லூரி மாணவனும், கவிஞனுமான மகாகவி, 1960ம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொன் விழாவுக்காக இயற்றிய பாடலிது.

**‘தந்தை தொடங்கித் தரும் இச்சிறு பள்ளி
இந்த விதமாய் எழும்பி இருக்கிறதே!
வாயில் பெரிது, மரங்கள் நிலம் பெரிது,
கோவில் பெரிது, வகுப்பறை, கூட்டங்கள்,
ஆயுமிடம், நூலகம், அரங்கு,
மண்டபம் யாவும் பெரிது.’**

பெயருடனும், புகழுடனும் இருந்த கனகசபாபதி மாஸ்டரின் வாழ்வில் வீசிய தென்றல், புயலாக மாறத் தொடங்கிய காலம் 1980ம் ஆண்டாகும். காங்கேசன்துறைத் தொகுதியின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அமைப்பாளர், தனக்கு வேண்டிய மாணவனுக்கு அனுமதி கொடுப்பதில் இணக்கம் காட்டவில்லை என்பதற்காக மாஸ்டருக்கு எதிராகச் சில நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டார்.

மாஸ்டருக்கு வட்டுக்கோட்டை விக்டோரியாக் கல்லூரிக்கு மாற்றம் கொடுத்த அதே தருணம் வசாவிளான் மத்திய மகாவித்தியாலயத்தில் அதிபராகக் கடமை புரிந்த திரு. இராமசாமிக்கு மகாஜனாவுக்கு இடமாற்றம் கொடுக்கப்பட்டது. ஆனால், மகாஜனாவின் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள், பெற்றோர்கள் ஆர்ப்பாட்டம் செய்ததுடன், அப்போது காங்கேசன்

துறை எம். பி.யாக இருந்த திரு. அமிர்தலிங்கமும், கல்வி அமைச்சின் செயலாளராக இருந்த திரு. பாஸ்கரலிங்கமும், நேரடியாகப் பிரதமர் பிரேமதாசாவுடன் மாஸ்டரின் நிலையில் நியாயம் இருப்பதை உணர்த்தி, இடமாற்றத்தை இரத்து செய்தாலும், கல்வி அமைச்சராகவிருந்த நிசங்க விஜயரத்தினா, மாஸ்டர்மீது ஒரு குற்றத்தைச் சுமத்தி அதற்காக இரு முறைகள் விசாரணையும் நடத்தப்பட்டது.

அதாவது 1977ம் ஆண்டு இனக்கலவரம் நடந்த போது அகதிகளாக வந்தவர்களுக்குப் புனர்வாழ்வு வேலைகளுக்காக, கல்லூரி சார்பாகப் பணம் சேகரித்து வழங்கப்பட்டது. பணம் வழங்கும்போது திரு. அமிர்தலிங்கம் புனர்வாழ்வு வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்ததால் அவருக்கும் சேர்த்துப் பணம் வழங்கப்பட்டது. கல்லூரி மாணவர்களிடம் சேகரித்த பணம் அரசியல் வேலைக்காக திரு. அமிர்தலிங்கத்துக்குக் கொடுக்கப்பட்டதாகவே மாஸ்டர்மீது குற்றச்சாட்டு. இதனால் மாஸ்டரின் வருடாந்த சம்பள உயர்வு நிறுத்தி வைக்கப்பட்டது.

முதல் விளக்கத்திற்கு வந்த அதிகாரி புஞ்சிநிலமே மாஸ்டரின் சேவையை மிகவும் பாராட்டி அறிக்கை ஒன்றைக் கொடுத்தும், திருப்தி அடையாத நிசங்க, இரண்டாது விசாரணைக்கு ஒரு குழுவை ஏற்பாடு செய்தார். ஆனால் அவர்கள் இத்தனை திறமையுள்ள ஒருவருக்கு பதவி உயர்வு கொடுக்க வேண்டுமென ஒரு அறிக்கையைக் கொடுத்து இப்பிரச்சனைக்கு முற்றுபுள்ளி வைத்தனர். என்றாலும் மாஸ்டருக்கு ஏற்பட்ட ஒருவித சோர்வும், மகாஜனாவை விட்டு விலகும் காரணிகளில் ஒன்றாக அமைந்தது.

பாடசாலையுடன் தனது சமூகப்பணியை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாது கிராமத்து மக்களுக்கும் மாணவர்கள் ஊடாகச் சமூகப்பணி செய்ததை மாஸ்டரின் பிரிவின் போது மாணவி ஸ்ரீரஞ்சினி அசை போட்டுப் பார்க்கின்றார்.

“HNCEல் நலத்துறையை நான் எனது செயற்திட்டமாகத்

தெரிவு செய்கிறேன். எமது பங்காக விழிசிட்டிக் கிராமம் முழுவதும் விபரம் திரட்டி மலசலகூடம் இல்லாதோருக்கு அரசாங்க உதவியுடன் மலசலகூடம் கட்டிக் கொடுத்தல், தடுப்பூசி போடாத குழந்தைகளுக்குத் தடுப்பூசி போட வழிவகுத்தல், கதைகள், படங்கள் மூலம் சுகாதாரத்தைக் கற்பித்தல் போன்ற நல்ல பணிகளைச் செய்கிறோம். அதில் ஒரு வகை நிறைவும் மகிழ்வும் கிடைத்தாலும் கூட, சிலருடைய எதிர்ப்புக்களுக்கும் முகம் கொடுக்க வேண்டிய கட்டாயம் வருகிறது. அப்படியான ஒரு பொழுதில் அப்பாவிடம் சொல்லி அழுவது மாதிரி அதிபரிடம் சொல்லி அவரின் அலுவலகத்தில் அழுதது இப்போதும் எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. பின்னர் அவரைக் கல்லூரியை விட்டுத் துரத்திய சம்பவங்களால் மனம் நொந்து அவரின் மேலான மனிதத் தன்மைகளைப் பிரிவுபசாரக் கூட்டத்தில் பேச சந்தர்ப்பம் கிடையாத தவிப்பில் என் மன உணர்வுகளைக் கடிதமாக்கி அவருக்கு அனுப்பினேன். நான் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் இருக்கும்போது அவருடைய பல கடிதங்கள் மாணவர்களை மதிக்கும் அவர் பண்பைக் காட்டும் வகையில் Wijewardena Hall Mail Board அலங்கரித்தன. கனகசபாபதி அதிபரின் நிர்வாகத்தில் கல்லூரி 'என் பசி தீர்' எனும் கலை நயமிக்க குப்பைக் கூடைகளும் சுகாதார வளர்ச்சிக்கு சான்று பயின்றன”.

தனிப்பட்ட மனிதர்களின் சுய விருப்பு வெறுப்புகளுக்காக மாஸ்டரின் வாழ்வில் மகாஜனாவின் கடைசிக் கட்டத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவம் எவ்வளவு சோகத்தை, அவமானத்தை மனதில் உணர்வு ரீதியில் ஏற்படுத்தி இருக்கும் என்பதை நான் கூறி நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதில்லை. ஒரு ஜப்பானியப் பழமொழி உண்டு.

வேரை விட எந்தக் கிளையுமே முக்கியமானதல்ல.’

இந்தத் தன்மையை மாஸ்டர் வாழ்வில் கண்கூடாக காண்கிறோம். மகாஜனாவின் அதிபர் பதவியை விட்டுவிலகி வந்து பல வருடங்கள் சென்ற போதிலும், தான் கற்பித்த பாடசாலைகளை நேசிக்கும் அவர் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலும் ஊர் கூடித் தேர் இழுப்பதால்தான் இன்று மகாஜனா நூற்றாண்டு

விழா நடத்த கொழும்பு, யாழ்ப்பாணம், ஜெர்மனி, லண்டன் ஆகிய இடங்களிலிருந்து கௌரவ விருந்தினராக அழைக்கப் பட்டுள்ளார். இது அவர்மீது மாணவர்களுக்குள்ள மதிப்பைக் காட்டும் இவ்வேளையில் கவிஞர் கண்ணதாசனின் வாழ்வில் நடந்த சம்பவமொன்று என் நினைவுக்கு வருகிறது. அது மாஸ்டருக்கு மிகவும் பொருத்தமானதாகவும் இருக்குமென நம்புகிறேன்.

செட்டி நாட்டிலிருந்து எழுத்துக் கனவுகளுடன் பதின்னான்கு வயதுப் பையனாகச் சென்னைக்கு வந்தார் கண்ணதாசன். அன்று இரவு படுக்க இடமில்லாது மெரினா கடற்கரையில் காந்தி சிலைக்குப் பின்னால் பெட்டியைத் தலைக்கு வைத்து படுத்திருந்தார் கவிஞர். நள்ளிரவு பொலீஸ் காரரின் உருட்டுத் தடி அவரை மிரட்டியது. இரவு மண்ணாடி வரை நடந்து போக முடியாது. எனவே கடற்கரையில் படுத்துக் கொள்ள இடம் கேட்டார். ஆனால் பொலீஸ் அவரின் கோரிக்கையை நிராகரித்து “படுக்கணுண்ணா நாலணா கொடு” என்று மிரட்ட நாலணாவுக்கு வழியில்லாமல் கலங்கிய கண்களுடன் நடக்கிறார் சிறுவன் கண்ணதாசன்.

அவர் வளர்ந்து கவியரசாகி ‘சுமை தாங்கி’ படம் எடுத்த போது அதில் ஒரு காட்சி. கதாநாயகனாக நடித்த ஜெமினி கணேசனை எங்கிருந்து நடக்க விடுவது என யோசித்த கவிஞர், அதே காந்தி சிலையைத் தேர்ந்தெடுத்தார். நள்ளிரவில் படப்பிடிப்பு. ஆனால் படத்தில் இரவு ஏழு மணி மாதிரி இருக்க கடற்கரை ரோட்டில் நிறைய கார்கள் வரிசையாக வர வேண்டும். ஏழு கார்களை நிற்க வைத்து மாறி மாறி ஒன்றின் பின் ஒன்று வருவதைப் போல படம் எடுக்கிறார்கள். வீட்டில் இப் படத்தைப் பார்த்து கவிஞர் சொல்லியிருக்கிறார். “இந்தக் கார்களை கவனித்தீர்களா? இவை எல்லாம் நம்முடைய கார்கள். வாழ முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு சென்னை வந்த என்னை இந்த இடத்தில்தான் நாலணா இல்லை என்று பொலீஸ் நடக்க விட்டது. இதே இடத்தில்தான் என் ஏழு கார்களை ஓடவிட்டுப் படம் எடுத்தேன். நம்பிக்கை என்னை ஜெயிக்க வைத்து விட்டது.” எனக் கூறினார். எங்கு அவம

திக்கப்பட்டாரோ அங்கு கவியரசர் தனது வெற்றியை அரங்கேற்றினார். அவமானம் ஒரு மூலதனம். அதை உணர்த்தும் அவர் பாடல் வரிகள்:

“போற்றுவார் போற்றட்டும் புழுதிவாரித் தூற்றுபவர் தூற்றட்டும் தொடர்ந்து செல்வேன் ஏற்றதொரு கருத்தை எனதுள்ளம் என்றால் எடுத்துரைப்பேன் எவர்வரினும் நில்லேன், அஞ்சேன்.” இந்த நிலையில் மாஸ்டரின் சோர்வுக்கு ஒத்தணம் கொடுப்பது போல சாம்பியாவில் கல்லூரி ஒன்றில் விரிவுரையாளராகக் கடமையாற்றிய திரு. வி. பொன்னம்பலமும், மாஸ்டரின் நண்பர் திரு. வேலுப்பிள்ளையும் சாம்பியா நாட்டுக்கு வருமாறு கேட்டார்கள். மாஸ்டருக்கு அந்த நிலையில் தொழில் ரீதியாக மட்டுல்ல, இரண்டாவது மகள் அறுவைச் சிகிச்சை விடயமாகவும் வெளிநாட்டுக்குப் போவது நல்லதென எண்ணி, விண்ணப்பத்தை திரு. வேலுப்பிள்ளைக்கு அனுப்பி வைத்தார். ஆனால் ஓரிரு மாதத்தில் அவரிடமிருந்து இன்னொரு விண்ணப்பப்பத்திரமும், கடிதமும் மாஸ்டருக்கு வந்தது.

அக்கடிதத்தில் முதல் விண்ணப்பம் தனது கைக்குக் கிட்டியதாகவும் ‘கைக்குக் கிட்டியது வாய்க்கெட்டாத மாதிரி’ ஒரு முறை கடைக்குக் காரில் போனபோது யாரோ ஒரு கள்வன் காரை உடைத்துத் திருடிய சாமான்களுடன் மாஸ்டரின் விண்ணப்பத்தையும் களவாடிச் சென்றதாலே இரண்டாவது விண்ணப்பத்தை நிரப்பி அனுப்பும்படி எழுதியிருந்தார். ஆனால் மாஸ்டர் ஆச்சரியப்படும்படி முதல் விண்ணப்பத்திற்கு சாம்பியா கல்விச் சேவை ஆணையத்திலிருந்து ஒரு கடிதம் வந்தது. தனக்கு வேலை கிடைத்ததுகூட ஆச்சரியமல்ல, அந்த விண்ணப்பத்தைத் திருடிய திருடன் நாணயமானவன். தனக்குப் பிரயோசனமானதல்ல என்று விண்ணப்பத்தைக் கல்விச்சேவை ஆணையகத்திற்கு அனுப்பியிருந்தான்.

பொதுவாக மாஸ்டர் நைஜீரியாவில் வேலை செய்த விடயம் எம்மில் பலருக்குத் தெரியும். ஆனால் சாம்பியாவில் வேலை கிடைத்த விடயம் எம்மில் பலருக்குத் தெரியாது. சாம்பியாவில் வேலை கிடைத்த தைரியத்தில் அதிபர் பதவியில் இருந்து ஓய்வுபெற ஆயத்தம் செய்யத் தொடங்கினார். “பொய்

சொல்லக் கூடாது பாப்பா” எனப் பள்ளியில் மாணவருக்குப் பாரதியார் பாடல் படிப்பித்ததுடன் பொய் சொன்ன பிள்ளைகளுக்குப் பிரம்படி கொடுத்த மாஸ்டரே பொய் சொல்லித்தான் பதவியிலிருந்து விலக வேண்டியதாயிற்று. அரசகரும மொழிச்சட்டம் இயற்றப்பட்ட பின்னர், ஓய்வு பெற முடியாததால், உடல்நிலை சுகமில்லை என்று பொய் கூறியே ஓய்வு பெற்றதாகப் பொய் சொன்ன உண்மையைக் கூறிய மாஸ்டரைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். ஆனால் சாம்பியா செல்லப் பிரயாணச் சீட்டு வருவதில் தாமதம் ஏற்பட்டது. இந்த நிலையில் மாஸ்டரின் தனியார் கல்விக்கூடங்களில் மாணவர்கள் ஆயிரக்கணக்கில் அலைமோதத் தொடங்கியதை ஒரு கவியில் சொல்வதென்றால்,

பெருமழை பெறுமிடம் சிரஞ்சி

பெரும் குளிர் பகுதி தென்துருவம்

ஆழ்கடல் பசுபிக் கடலாம்

அகன்ற தோர் பாலைவனம் சகாரவாம்.’

இந்த வரிகளுடன் அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் மாணவரிடையே தோன்றிய எண்ணம் “விலங்கியல் பாடமென்றால் கனெக்ஸ்.” தனியார் வகுப்புகளில் விலங்கியல் பாடம் படிப்பித்தபோது கைநிறையப் பணம் கிடைத்தது. இந்தத் தொழிலைப் பார்த்துக் கொண்டே இலங்கையில் இருக்கலாமே! ஏன் வெளிநாட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் கூட மாஸ்டருக்கு வந்தது. ஆனால் அவரின் உழைப்பில் இடி விழும் வண்ணம் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களும், அங்கு கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர்களும் முதல்முறையாக வருமானவரி கட்டவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

இந்தச் சட்டத்தினால் மாஸ்டரும் மேலதிகமாக வரிகட்ட வேண்டிய நிலையேற்பட்டது. இப்படியான இக்கட்டான நிலையில்தான் மாஸ்டர் தனது பழைய மாணவரான திரு. மகேஸ்வரனைச் சந்தித்தார். அவர் வருமானவரித் திணைக்களத்தில் உயர் பதவியிலும், அவரின் மனைவி நைஜீரியாவிலும் வேலை செய்த காலமிது. “நீங்கள் சாம்பியாவிற்கு போறேல்லை” எனக்கூறிய திரு. மகேஸ்வரன், மாஸ்டரை

நைஜீரியாவுக்கு அனுப்புவது எனது கடமை என வார்த்தையில் மட்டும் கூறாமல் செயலிலும் இறங்கிவிட்டார்.

நைஜீரியாவில் கல்விச் சேவை ஆணையம் வில்லியம் சில்வாவின் அனுசரணையுடனேயே ஆசிரியர் பதவிகளுக்கு ஆட்களைத் தேர்வு செய்தது. இவருக்கும் மகேஸ்வரனுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்ததுடன் மாஸ்டருக்கும் கல்வித்தகமை இருந்ததால் நைஜீரியாவுக்கு ஆசிரியராகச் செல்லச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

முதலில் மாஸ்டருடன் ஒன்றாக நைஜீரியாவுக்கு மனைவியும் சேர்ந்து போவது என முடிவெடுத்து, விசாவுக்கு விண்ணப்பித்த போதும் மனைவிக்கு விசா கிடைக்கக் காலதாமதமானதால் மாஸ்டர் தனியே நைஜீரியாவுக்குப் போக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

மாஸ்டர் நைஜீரியாவுக்குப் புறப்பட்ட போது சவுதி அரேபியாவிலிருந்து வந்த விமானம் காலதாமதமானதால், நைஜீரியா செல்லும் விமானம் புறப்பட்டு விட்டது. அடுத்த விமானம் ஒரு வாரத்தின் பின்புதான் வருமெனக் கூறப்பட்டது. மாஸ்டர் இரண்டு நாட்கள் பொறுமையாக இருந்தார். அதற்குப் பிறகு அவரால் அமைதியாக இருக்க முடியவில்லை. 'சாது மிரண்டால் காடு கொள்ளாது' என்பார்கள். வாழ்க்கையில் எளிமை, அடக்கம், அமைதி கொண்டவரின் பொறுமை, எல்லைக்கு வந்துவிட்டது. அங்கிருந்த அதிகாரியிடம் மாஸ்டர் கோபத்துடன் கத்தினார். அவர் கத்திய ஆங்கிலம் அவர்களுக்கும், அவர்கள் கதைத்த அரபு மொழி மாஸ்டருக்கும் புரியா விட்டாலும் மாஸ்டரின் 'உருத்திர தாண்டவ நிலை' அவர்களுக்குப் பயத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். நைஜீரியாவுக்குச் செல்லும் சூடான் ஏயார் லைனில் உடனடியாக ஏற்றி விட்டனர். இதன் பின்பு மாஸ்டரின் மனைவி, பெண் பிள்ளைகள் நைஜீரியாவுக்கு வந்தார்கள்.

நைஜீரியா மிகவும் தரமான பெற்றோலிய வளம் கொண்ட செல்வச் செளிப்பான நாடு. இது 100 மில்லியன் சனத்தொகை

உடைய நாடாக இருந்த போதிலும், ஏனைய நாடுகளைப் போல வளர்ச்சியடையாததற்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன. அங்கு ஆட்சி புரிந்த அந்நியரினால் நாடு பல காலம் சுரண்டப்பட்டது. 1960ல் நாடு சுதந்திரம் பெற்ற பின்பும் அரசாங்கத்தின் நேர்மையற்ற லஞ்ச ஊழல் நாட்டை மேலும் பித்தள்ளியது.

பெற்றோலியத்தில் கிடைத்த பெரும் பணத்தை அரசாங்க அதிகாரிகள் குறையாடி விடுகின்றார்கள். இதற்கு உதாரணமாக ஒரு சம்பவத்தைக் கூறலாம். 1980ஆம் ஆண்டுப் பகுதியில் அரசாங்கப் பணத்தில் 6.9 மில்லியன் நயராவை (நைஜீரிய காசு) காணவில்லை. அதை அரசாங்க அதிகாரிகள் தமது வைப்பிலிட்டு நான்கு அல்லது ஐந்து மாதம் மில்லியன் கணக்கில் வட்டியை உழைத்தன்பின் அரசாங்க வங்கியில் போட்டு விடுவதும், களவு செய்தமை எவருக்கும் தெரியாமல் மறைக்கப்பட்டு விடுவதும் அங்கு நடக்கும் வழக்கமான வேடிக்கையாகும். இப்படியான செயற் பாட்டால் நாட்டின் அபிவிருத்தி மிகவும் கீழ்மட்ட நிலையிலே இருந்தது. இதனால் அரசாங்கம் கல்வித்துறையை மேம்படுத்தப் பல நாடுகளிலிருந்து ஆசிரியர்களை ஒப்பந்த அடிப்படையில் நைஜீரியாவுக்கு வரவழைத்தது. நைஜீரியாவில் வாழும் டாக்டருக்கு வழங்கும் சம்பளத்துக்கு சமமாக ஆசிரியர்களுக்கும் சம்பளம் வழங்கப்பட்டதுடன் நல்ல கௌரவமும் கொடுக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து 1978ஆம் ஆண்டுப் பகுதியில் இலங்கையிலிருந்து பல புத்தி ஜீவிகள் நைஜீரியாவுக்குப் பெருமளவில் செல்லத் தொடங்கினார்கள். நைஜீரியாவில் மூன்று மொழி பேசும் மக்கள் வாழ்கின்றார்கள். வடக்கில் இஸ்லாமிய இனத்தை சேர்ந்தவர்கள் ஹவுசா மொழியையும் கிழக்கிலுள்ள கிறிஸ்தவ இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் இபோ மொழியையும் அடுத்து தெற்கிலுள்ளவர்கள் யொறுபா மொழியையும் பேசினாலும் ஆங்கிலம்தான் ஆட்சி மொழியாக இருந்தது.

நைஜீரியாவிலுள்ள தென் பகுதி 9 மாதமும் மழைவளம் பெறுவதுடன், அடர்ந்த செழிப்பான காடுகளைக் கொண்ட

தாகும். இப்பகுதியில் வாழும் பெற்றோர் மேலைத் தேசக் கல்வியை மாணவர்கள் படிப்பதால் அக்கல்வி முறையில் பிள்ளைகள் ஈர்க்கப்பட்டு இஸ்லாமிய பண்பாட்டிலிருந்து விலகி விடுவார்களோ என்ற பயம் காணப்பட்டது. ஆனால் மாஸ்டருக்கு ஆசிரியர் பதவி கிடைத்த சொக்கொட்டோ பகுதியோ இலங்கையின் முக்கால் பகுதி நிலப்பரப்பைக் கொண்டது. பரவலாகப் பல பாடசாலைகள் இருந்தன. இங்கு வாழ்ந்த இஸ்லாமிய மக்களோ மிகவும் பக்குவம் அடைந்தவர்கள். மேலைத்தேசக் கல்வியை ஊக்குவித்தவர்கள் என்றாலும் வடக்கிலுள்ள அப்பகுதியில் ஒன்பது மாதங்கள் 35 பாகை செல்சியஸ் அனல் காற்று வீசுவதன் காரணமாக ஏற்பட்ட வரட்சியின் விளைவாக தண்ணீர், மின்சாரம் போன்றவற்றுக்கு மிகவும் தட்டுப்பாடு காணப்பட்டதால் அங்கு கல்வி பயிலும் மாணவர்கள் உளரீதியில் கல்வியில் ஆர்வம் காட்டுவது மிகக்குறைவாகவே இருந்தது. அத்துடன் நாட்டின் அபிவிருத்தியில் கல்வி வளர்ச்சி தாழ்ந்த நிலையில் காணப்பட்டதால் நெஜீரிய அரசாங்கம் கல்வி விருத்திக்குப் பாரிய கட்டிடங்கள், நிறையத் தளபாடங்கள், பல பட்டதாரிகள் என அதிக பணம் செலவு செய்வதில் ஆர்வம் காட்டியதே தவிர, நல்ல கல்வித் திட்டங்களைத் தீட்டி நிர்வகிப்பதில் அக்கறை செலுத்தத் தவறிவிட்டது. வீட்டிற்கு அருகே பாடசாலையிருந்தாலும் அதில் மாணவர்களுக்குப் படிக்க இடம் கொடுத்தால் அவர்கள் படிப்புக்கு மட்டம் போட்டு விட்டு வீட்டில் தங்கி விடுவார்கள் என்ற பயத்தில் வீடுகளுக்கு வெகு தூரத்திலுள்ள பாடசாலைகளில் படிக்க அனுப்பினார்கள். எனவேதான் விடுதிப் பாடசாலைகளில் மாணவர்கள் தங்க வேண்டியிருந்தது. இதே பாடசாலையில் ஆடு மாடுகளும் கூடத் தங்கும். மாணவர்களின் உணவு, உடை, பாட நூல்கள், கற்பதற்கான கொப்பிகள், ஏனைய சாதனங்கள் எல்லாம் இலவசமாக வழங்கப்பட்டதுடன், விடுமுறைகளில் வீடு போகவும் திரும்பி வரவும் பயணச் செலவும் கொடுக்கப்பட்டது. ஆரம்பப் பாடசாலைகள் மாத்திரம் உள்ளூரிலேயே நடைபெற்றன. ஆரம்பக்கல்வி முடிந்ததும் மாணவர்கள் பெற்ற தரத்தின் அடிப்படையிலேயே அவர்கள் இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலைகளுக்கும் ஆசிரியர் கலாசாலைகளுக்கும் அனுப்பி வைக்கப்

படுவார்கள். சராசரி திறமைக்கு மேல் உள்ளவர்கள் யாவரும் இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பப்படுவார்கள். ஏனையவர்கள்தான் ஆசிரியர் கலாசாலைகளுக்குச் செல்வார்கள். படிப்பில் பின் தங்கிய நிலையிலிருந்ததால் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களை மேன்மைப்படுத்த கற்பித்தலில் அதிக சிரத்தை எடுக்க வேண்டியிருந்தது. பெரும்பாலான மாணவர்கள் படிப்பில் அக்கறை இல்லாதவர்களாக இருந்தாலும், மிகவும் நம்பிக்கைக்குரியவர்களாகவும் நன்றி உடையவர்களாகவும் தாமாகவே விரும்பி வந்து மாஸ்டருக்கு உதவக் கூடியவர்களாகவும் இருந்தனர். விடுதிச் சாலையில் கொடுக்கப்படும் உணவு மாணவர்களுக்குப் போதுமானதாக இருப்பதில்லை. உணவு வழங்கல் ஒப்பந்தத்தில் கொடுக்கப் பட்டதைச் செயற்படுத்தாவிட்டாலும், ஒப்பந்தக்காரர்கள் தாராளமாக பாடசாலை அதிபரைக் கவனிப்பதால் அதிபர் உணவு விநியோகத்தைக் கண்டு கொள்வதில்லை. சோறு அல்லது மசித்த கிழங்குடன் ஒரு துண்டு இறைச்சியும் சிறிது குழம்பு அல்லது 'பாம்' எண்ணெயுமே கிடைக்கும். மாணவர்களுக்கு இறைச்சிவகை உணவு கிடைப்பது மிகமிக அரிது. எனவே மாஸ்டர் தனது வீட்டில் சமைத்து எஞ்சிய உணவை அவர்களுக்குக் கொடுப்பார். அம்மாணவர்கள் 'உப்பிட்டவரை உயிருள்ளவரை மறவாதே' என்பதற்கிணங்க மிகவும் விசுவாசத்துடன் மாஸ்டர் குடும்பத்துடன் நடந்து கொள்வார்கள். மாஸ்டர் குடும்பம் எங்காவது வெளியில் சென்றால் வீட்டைக் கவனமாகப் பாதுகாத்துக் கொள்வார்கள்.

பாடசாலை எட்டு மணிக்கு ஆரம்பமாகி மூன்று மணியுடன் முடிந்து விடும். மாணவர் விடுதி, பாடசாலையில் இருந்தாலுங்கூட அதற்கெனப் பொறுப்பாசிரியரைத் தனியாக நியமிப்பதில்லை. அதிபரே எல்லாவற்றுக்கும் பொறுப்பு. கனடாவைப் போன்றுதான் அங்கேயும் பொதுவாகப் பாடசாலை நிர்வாகம் உப அதிபராலேயே நடத்தப்படும். அதிபர் வகுப்புகளுக்குப் போவதில்லை பாடசாலையில் அதிக நேரம் நிற்பதுமில்லை. அமைச்சுக்குப் போய் வந்து கொண்டிருப்பார்.

தினசரி பாடசாலையின் பொறுப்பு ஒவ்வொரு ஆசிரியருக்கு

வழங்கப்படும். காலையில் மாணவர்களை வகுப்புக்கு அனுப்பதல், வகுப்புகளுக்கு ஆசிரியர்கள் செல்கிறார்களா, மாணவரின் மதிய போசனம், இரவில் மாணவர்கள் விடுதியில் தங்கினார்களா என எல்லாமே அவர் மேற்பார்வையில் தான். மறுநாட்காலை அதிபருக்கு அறிக்கை கொடுக்க வேண்டும். அதில் பிரச்சனை ஏதாவது இருப்பின் அதிபர் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

அங்குள்ள அநேகமான பாடசாலை அதிபர்கள், வெளிநாட்டு ஆசிரியர்களைவிட அனுபவம் குறைந்தவர்கள். நேரகூசி போடுதல் அவர்களுக்குச் சுட்டுப் போட்டாலும் வராது. பொதுவாக இலங்கை ஆசிரியர்களை பாடசாலை நிர்வாகத்திற்கு நம்பி நியமிப்பார்கள். இப்பாடசாலையில் மாஸ்டர் சேவை செய்தவரை அங்கு நேரகூசி போடுதல் அவரின் பொறுப்பிலேயே விடப்பட்டது.

நைஜீரியாவில் பணியாற்றியபோது

மாணவர்களின் கல்விநிலை, அதன் சூழல் என்பன ஆரம்பத்தில் மாஸ்டருக்கு மனவருத்தத்தையும், சோர்வையும் தந்தாலும் என்றும் அவர் தனது கடமையை மறக்கவில்லை. அதிபர் என்ற கௌரவ பதவியுடன் விலங்கியல், உயிரியல் போன்ற விஞ்ஞான பாடங்களைக் கற்பித்துப் பலரின் பாராட்டைப் பெற்ற மாஸ்டர், கற்பிக்கச் சென்ற பாடசாலையில் ஏற்கனவே இரண்டு உயிரியல் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள்

இருந்ததால் விவசாய பாடம் போதிக்கும் சாதாரண ஆசிரியராக, நியமிக்கப்பட்டார். மனம் தளராது கொடுக்கப்பட்ட கடமையை மிகவும் நேர்த்தியாகவும், பொறுப்புணர்ச்சியுடனும் செய்தார்.

“நல்ல நல்ல பிள்ளைகளை நம்பி, நாடே இருக்குது தம்பி” என்றார் கவிஞர் வாலி. இரும்புக் கம்பிகளை இடையிடையே தாங்கி நிற்கும் கொன்கிரீட் தூண்களால் உருவாக்கப்பட்ட வீடு போல, ஒரு நாட்டின் வருங்காலத் தூண்கள் பிள்ளைகள். இவர்கள் வலிமை வாய்ந்தவர்கள். ஆனால் தமக்குள் இருக்கும் வலிமையை உணராதவர்கள். அவர்தம் சக்தியை உணரவைக்கும் ஊன்றுகோலாக இருப்பவர்கள் ஆசிரியர்கள். அனுமானுக்கு அவனது வலிமையை இராமனால் உணர்த்தப்பட்ட பிறகுதான் தன்னம்பிக்கையோடு வானில் தாவிக் கடலைக் கடந்தான் என்கிறது இராமாயணம், பல பாடசாலைகளில் மாணவர்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டுவதில் கனகசபாபதி மாஸ்டர் இராமனாகத்தான் திகழ்ந்திருக்கிறார். மாஸ்டர் மட்டுமல்ல அவரின் மனைவிகூட அங்கு ஒரு ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றினார்.

கற்றறிந்த பெரியோர்களின் நட்பானது பூமியை ஆழமாகப் பிளந்து சென்று வேர்விட்டு வளரும் செடியைப் போன்றது என வெற்றி வேங்கை என்ற நூலில் இப்படிச் கூறப்படுகிறது.

**“ஒரு நாள் பழகினும் பெரியோர் கேண்மை
இரு நிலம் பிளக்க வீழ்க்குமோ”**

இங்கு வேலை செய்வோருக்கு பெரிய பிரச்சனையாக இருந்த விடயம் நேரத்தை எப்படிக் கழிப்பதென்பது. தொழில் நுட்பம் வளர்ச்சியடையாத வேளையில், தொலைக் காட்சிகள் பார்ப்பதென்பது சாத்தியமற்றதாக இருந்தது. வெளியில் தொலை பேசியில் யாருடனும் கதைக்க வேண்டுமென்றால் டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சுக்காகப் பல மணித்தியாலங்கள் காத்திருப்பதுடன், அருகருகில் வாழ்பவர்கள் கூடத் தெரியாத முகங்கள். யாராவது ஒரு ஆனந்த விகடன், குமுதம், கல்கியை அங்கு கொண்டு வந்தால் அது காவற்படையினரைப் போல எங்கும்

நடைபயின்று எல்லாத் தமிழர் கைகளில் தவழ்வதுடன் பல முறைகள் புத்தகமே பாடமாகுமளவுக்கு எல்லோரும் வாசித்திருப்பார்கள். காலையில் 7:30 மணிக்கு பாடசாலைகள் தொடங்கி மாலை 2:30 மணிவரை நடக்கும். கடும் வெயில் காரணமாக என்ன செய்வதென்று தெரியாத நிலையில் இடையில் மாலை 5:30 வரை ஒரு குட்டித் தூக்கம் கொள்வார்கள். சுட்டெரிக்கும் சூரியனின் கோபம் தணிய, மக்களின் வேகம் கூடும். மாஸ்டரும் மாலை நேரங்களில் அடுத்த நாள் படிப்பதற்குரிய பாடசாலை உபகரணங்களை ஆயுத்தம் செய்வார். மாஸ்டர் மது, சிகரெட் போன்ற பழக்கங்களுக்கு அடிமையாகவில்லை ஆனால் தனது பொழுதை வீட்டுக்கு வரும் விருந்தினருக்கு விதம் விதமாகச் சமைத்துக் கொடுப்பதில் திரு. கனகசபாபதி தம்பதியினர் பேரானாதம் அடைந்தார்கள். இதற்கேற்ப மாஸ்டரின் வீடு பல கிராமங்கள் சந்திக்கும் ஒரு மையப் புள்ளியாக அமைந்திருந்தது. தூர இடங்களிலிருந்து தனது இலாக்கா அலுவல்களை முடிக்க வருபவர்கள் தங்கும் இடமாக மாஸ்டர் வீட்டைப் பயன்படுத்தினார்கள். அங்கு தண்ணீர் பிரச்சனை பெரிய பிரச்சனையாகும். இரவு நேரங்களில் மழை பெய்தாலும் குளிப்பதுடன், வீட்டுப்பாத்திரங்கள் அனைத்திலும் நீர் பிதுங்கி வடியும். மாஸ்டரின் வீடு நண்பர்களின் வருகையால் ஆட்டம், காட்ஸ் விளையாட்டு, ஒலிநாடா கேட்டல் என இன்பமாகக் கழியும். தினமும் மாஸ்டர் வீட்டில் அன்னதானம்தான். எப்படியும் இரு விருந்தினராவது தங்கி இருப்பார்கள்.

விருந்தோம்பலுக்கு மாஸ்டருக்கும் அவர் மனைவிக்கும் ஈடாக எவரும் இருக்க முடியாது. எந்த நேரம் வீட்டுக்கு வந்தாலும் சிரித்த முகத்துடன் உணவு பரிமாறுவதுடன், சொன்ன நேரத்திற்கு விருந்தினர் வராவிட்டாலும், தாங்கள் உண்ணாமல் அவர்கள் வரும்வரை காத்திருப்பார்கள். அத்துடன் போகும் விருந்தினரை வீட்டிலிருந்து போகும் பாதை வரை வழியனுப்பி வைப்பார்கள். பொதுவாக மாஸ்டரதும் மனைவியினதும் விருந்தோம்பலைப் பலர் பெருமிதமாகக் கூறுவதை ஏதோ என் மனம் மாஸ்டரின் பலவீனமாகவே கருதுகின்றது. எதற்கும் ஒரு வரம்புண்டு. தங்கள் தேவைக்கே தண்ணீர் தட்டுப்பாடு. அது

மட்டுமல்ல, சுட்டெரிக்கும் அகோர வெயிலில் மின்சாரம் அடிக்கடி காலைவார, தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியில்லாத நாட்டில் சாதாரண அடுப்படியில் பிள்ளைகளைக் கவனித்து, தானும் தொழில் செய்து கொண்டு வந்தவர்களுக்காக தினந் தோறும் உணவு அவிக்கும் மாஸ்டரின் மனைவியை நினைத்து என்னால் பெருமையடைய முடியாமல் கவலைப் படத்தான் முடிகிறது.

மாஸ்டரின் அடுத்த பலவீனம் என்னவென்றால் கார் ஓடத் தெரிந்தும் காரிலிருந்து ஒரு சிறு ஆணி கீழே விழுந்தாலும் அதனைப் பழையபடி பூட்டத் தெரியாது. கௌரியோ, சாயிப்பா பக்தை. வியாழன் நடக்கும் பூஜைக்காகப் பலர் மாஸ்டர் வீட்டுக்கு வருவார்கள். மாஸ்டருக்குத் தனிப்பட்ட முறையில் கடவுளிடம் ஈடுபாடு இல்லாவிட்டாலும், மனைவியின் மதச்சுதந்திரத்தில் என்றுமே கை வைத்ததில்லை. நடக்கும் பஜனைக்கு மனைவிக்குப் பல வழிகளில் ஒத்தாசையாக இருப்பார்.

கோவில்களில் போய் பணி செய்வதை மக்கள் ஒரு சமூக கைங்கரியமாக எடுத்துக் கொள்கிறார்கள். பக்தி என்ற வார்த்தை “பஜ்” என்ற வார்த்தையிலிருந்து வந்தது. பஜ என்றால் எல்லோரும் சேர்ந்திருப்பது எனப் பொருள்படும். இந்துக்கள் கூடுவதற்கு கோவில் இல்லாத நைஜீரியாவில் மாஸ்டர் வீடு சாயி பக்தருக்கு கோவிலாகத் திகழ்ந்தது. அந்தக் காலத்தில் சுவாமிப் படம் கிடைப்பது மிகவும் அரிது. இந்தோனேசியாவிலிருந்து வாங்கி வந்த கிருஷ்ணர் படத்தை நைஜீரியா சந்தையில் விற்பனை செய்வதைக்கண்ட திரு. சுவாமி அப்பாத்துரை, எல்லாப் படத்தையும் வாங்குவதைக் கண்ட மாஸ்டர், பகிடியாக “நைஜீரியாவில் இவ்வளவு இடம் இருக்க கிருஷ்ணனுக்கு அப்பாத்துரையின் கைதான் சுவையாக உள்ளது போலும்” என்றார்.

மாஸ்டரின் மனைவி மிகவும் இரக்க சுபாவம் கொண்டவர். இவரின் தயவால், வரவிருந்த கண்டத்திலிருந்து மாஸ்டர் ஒரு முறை தப்பினார். நைஜீரியாவில் இரவு கார் ஓடுவது என்பது மிகவும் கடினமான காரியமாகும். சந்துபொந்து நிறைந்த பாதையில் மாஸ்டர் கார் ஓடிக் கொண்டிருக்கும்போது

குறுக்கே வந்த இரு ஆடுகள் காரில் அடிபட்டுத் தூக்கி எறியப்பட, அதனைக் கண்ட ஆட்டின் உரிமையாளன் முதலில் கோபமடைந்தாலும், மாஸ்டரின் மனைவியை யாரென அடையாளம் கண்ட பின்பு ஆட்டின் தோலை உரித்து ஆட்டையே பரிசாகக் கொடுத்த சம்பவம் நடந்ததென்றால் உங்களுக்கு வியப்பாக இருக்கிறது அல்லவா?

மாஸ்டரின் வீட்டுக்கு முன்பு இருந்த விசாலமான வயலில் வேலையிலிருந்த பெண்ணுக்குத் திடீரெனப் பிரசவ வேதனை வர, அந்தப் பெண்ணின் தாய் மாஸ்டரின் வீட்டைத் தட்டி ஒரு கத்தியும், நீரும் கேட்க, மாஸ்டரின் மனைவியோ கேட்ட பொருட்களுடன் காப்பியும், சாப்பாட்டையும் சேர்த்துக் கொடுத்துதவியுள்ளார். அன்று ஆட்டுச் சொந்தக்காரனின் மனைவிக்குச் செய்த அந்த உதவி, ஆட்டைக் காரில் அரைத்த போது மாஸ்டரைக் காப்பாற்றியுள்ளது.

பாடசாலையில் விவசாயம் என்ற பெயரில் ஏதோ படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மாஸ்டர் போனதும் முதலில் ஒரு ஆய்வுகூடம் அமைத்தார். இதற்கு முதலில் அவரின் வீட்டில் ஒரு அறையை ஆய்வுகூடமாக மாற்றி பலவிதமான விலங்குகள், தாவரங்கள், கிருமிநாசினிகள், உபகரணங்கள், படங்களென எல்லாமே சேகரித்து அதனை ஒரு நிறைவான ஆய்வுகூட மாக்கினார். இதற்கு மாணவர்கள் பெரிதும் உதவினார்கள். இறுதியில் அதிபர் பாடசாலையில் ஒரு பெரிய அறையினைத் தந்துதவ இத்தனை பொருட்களையும் அங்கு எடுத்துச் சென்றார். அமைச்சிலிருந்து பாடசாலைக்குப் பரிசோதனை செய்ய வந்த கல்வி அதிகாரிகளுக்கு இது பெரிய ஆச்சரியமாக இருந்தது. பின்னர் பல சந்தர்ப்பங்களிலே விஞ்ஞானக் கல்வி அதிகாரிகள், கற்பித்தல் சம்பந்தமான உதவிகேட்க மாஸ்டரிடமே வரத் தொடங்கி விட்டார்கள்.

மாஸ்டர் விவசாயத்தில் காட்டிய அக்கறை, மாணவர்களிடம் காணப்பட்ட திறமையின் வளர்ச்சி, கல்வி இலாகா ஆலோசகர்கள் கவனத்தை ஈர்க்க, மாஸ்டருக்கு விவசாய பரிசோதகராகப் பதவி உயர்த்தப்பட்டு, அதிக வசதி கொண்ட வீடும்

கொடுக்கப்பட்டது. கனகசபாபதி மாஸ்டரின் திறமையை நன்கு பயன்படுத்த எண்ணிய கல்வி இலாகா சொக்கொட்டோ பாடசாலைகளுக்கென ஒரு புதிய விவசாயப் பாடத்திட்டத் தைத் தயாரிக்கும்படி கேட்டது. மாஸ்டரும் இரவு பகலாகத் திட்டம் தயாரிப்பதில் ஈடுபட்டு வெற்றியும் கண்டார். இதன் மூலம் அவர் சேவைக்கு நைஜீரியாவில் நிரந்தர இடம் கிடைத்தது.

ஆனால் நைஜீரியாவின் பொருளாதாரம் சுருங்கிக் கொண்டு வந்ததால், அங்கு வேலைக்கு ஒப்பந்த அடிப்படையில் சென்றவர்கள் வேறு இடங்களுக்கு இடம் பெயர வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. 1987ஆம் ஆண்டு ஜனவரி 19ஆம் திகதி மாஸ்டரும், திரு. கதிர் துரைசிங்கமும் தங்கள் குடும்பத்துடன் நியூயோர்க் வந்து சேர்ந்தார்கள். பின் 21ஆம் திகதி கனேடிய எல்லையான Black Poolலில் விசாரனை நடத்தப் பட்டு, கனடாவுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். கனடாவில் மாஸ்டரின் புகுவிடம் மொன்றியலாகும். வேலை அனுமதிப் பத்திரம் கிடைக்கும் வரை French, Book- Keeping, Computer ஆகிய துறைகளில் கல்வி பயிலும் மாணவராக மாறினார். அதனைத் தொடர்ந்து மாஸ்டர் செய்த முதல் வேலை பாதுகாப்பாளராகும்.

தனதும், கணவரதும், எதிர்கால ஆயிரமாயிரம் கனவுகள், இளந்தளிராக இருக்கும் நான்கு பிள்ளைகளின் படிப்பு, தொழில், வாழ்க்கை என்பவற்றை வளப்படுத்துவது பற்றிய சிந்தனையுடன் வாழ வந்தவரின் வாழ்க்கையில் விதி கான்சர் வடிவில் விளையாடத் தொடங்கியது. கௌரியின் சுவாசப் பையில் ஒரு தளும்பு இருப்பதாகக் கூறி அதற்குச் சத்திர சிகிச்சையும் நடந்து பூரண சுகத்துடன் டொறண்டோவிலுள்ள Bloor and Lansdownனில் குடியேறி, பிள்ளைகள் படிக்க ஒழுங்குகள் செய்த பின்பும், மாஸ்டர் வேலை தேடிக்கொண்டிருந்த வேளையில்தான் கௌரியின் ஞாபகசத்தி படிப்படியாகக் குறைந்து இறுதியில் 5.10.88ல் உலகை மறக்க வைத்தது. இந்தியாவில் படித்துக் கொண்டிருந்த மணிவண்ணனும் மணிமாறனும் தாயாரது மரணச்செய்தியைக் கேள்விப்

பட்டு கனடாவுக்கு வந்தார்கள். இறக்கும் தறுவாயில்கூட வரும் விருந்தினருக்கு கை நோக நோகச் சமைத்துக் கொடுத்தவர் கௌரி. தான் இறந்த பின்பு பிள்ளைகள் தம்மைக் கவனித்துக் கொள்வார்கள் ஆனால் மாஸ்டர் தான் கஷ்டப்படப் போகிறார் என்ற வேதனையில் அவரைக் கவனமாகப் பார்க்கும்படி நண்பர்களிடம் கூறியதுடன், வைத்திய சாலையில் இருந்தபோது, எப்படிச் சமைப்பது என்பதைத் தொலைபேசி மூலம் கற்றுக் கொடுத்தார். உபசரிப்பில் மட்டுமல்ல எவருக்கு என்ன துன்பம் வந்தாலும், ஓடிச்சென்று உதவி செய்வது, அக்குடும்பத்திற்கு ஆறுதல் கொடுப்பதில் கௌரி முன்னின்று உழைத்தவர். தனது சிறுசிறு வேலைகளுக்கும் கௌரியைத் தங்கி வாழ்ந்த மாஸ்டர், மனைவியின் இழப்புக்குப்பின் இடிந்து போனார். குலுங்கிக் குலுங்கி அழுத மாஸ்டர், மனைவி விட்டுச் சென்ற பணியைத் தொடர பிள்ளைகளுக்காக வாழத் தொடங்கினார். சமைத்து, வீட்டு நிர்வாகத்தைக் கவனித்து, பிள்ளைகளின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதுடன் பொருளாதாரத்தைச் சமாளிக்க பாதுகாவலராகவும், பெற்றோல் நிலையத்திலும், நோத்யோர்க் கல்விச் சபையில் ஆலோசகராகவும் கடமை புரிந்தார். இந்தச் சோதனையான காலத்தை எவ்வாறு சமாளித்தார் என்பதை இப்படி விளக்குகிறார்.

“எனது மனைவி இறக்கும் பொழுது எனது பெண்குழந்தைகள் சிறுவர்கள். முதல் மகள் மணிமொழிக்கு 11 வயது. இளையவள் மணிவிழிக்கு 9 வயது. மனைவி உயிருடன் இருந்தபோது எனக்கு காப்பியே தயாரிக்கத் தெரியாது. அவர் மறைவினால் திக்குமுக்காடி விட்டேன். அவர் வைத்திய சாலையில் இருக்கும் பொழுது எனது நண்பர்கள் சிலர் எமக்கு உணவு கொண்டு வந்து தர முன்வந்தார்கள். எனது மனைவி அதனை விரும்பவில்லை. நான் சொல்லித் தருகிறேன் நீங்கள் சமையுங்கள் எனத் தொலைபேசி மூலம் சொல்வார்; பழகிவிட்டேன். அவர் இறந்ததும் எனது இரு ஆண் பிள்ளைகளும் எம்முடன் வந்து சேர்ந்தமையால் சமாளித்தோம். நண்பர்களினதும் சில உறவினர்களினதும் உதவி இருந்து கொண்டேயிருந்தது. காலம் சென்ற எனது

இரண்டாவது மகன் மிக நன்றாய்ச் சமைப்பார். அவரது உதவி பெரிதாக இருந்தாலும் ஆண் பிள்ளைகள் இருவரும் தமது படிப்பையும் கவனிக்க வேண்டும். அத்துடன் அவர்கள் வார இறுதி நாட்களில் வேலைக்குப் போவார்கள். பெண் குழந்தைகள் வளர்ந்த பின்னர் வீடு நடத்தும் பொறுப்பினை அவர்கள் ஏற்றார்கள். மனைவி இருந்திருந்தால் எனது பிள்ளைகளின் வாழ்க்கை இன்னும் சிறப்பாக அமைந்து இருக்கும்.” இப்படிச் கூறும் மாஸ்டர் தனக்குள் தானே அழுதாலும் சில நேரங்களில் எழுத்தில் தனது சோகத்தைக் கொட்டி பாரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ள முயல்வதை நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. “நான் மனைவியை இழந்து 22 வருடங்கள் சென்று விட்டன. ஆனாலும் பல சந்தர்ப்பங்களிலே எனக்கு ஏற்படும் இன்பதுன்ப அனுபவங்களின் போது இதனை வீடு போனதும் மனைவியிடம் சொல்ல வேண்டும் என்ற உணர்வு இன்றும் ஏற்படுகிறது. சிறிது நேரத்தின் பின்னரே அவர் இல்லை என்ற ஏமாற்ற உணர்வு எழுகிறது. ஒரு கவிதை வாசித்ததாக எண்ணம். எனது உணர்வுகளையும் அனுபவங்களையும் எடுத்துக் கூறுவதற்கு ஒரு மடி தேவை யாகின்றது என்பதுதான் அதன் அர்த்தம். ஒருவருடைய அவலங்கள், ஆசாபாசங்கள், இடுக்கண்கள், உபாதைகள், எதிர்பார்ப்புக்கள், ஏமாற்றங்கள் இவற்றினைப் பகிர்ந்து கொள்ள, புரிந்து கொள்ள, துணையாய் நிற்க ஒருவர்தான் உள்ளார். அவர் மனைவியைத் தவிர யாருமில்லை.”

இவரும், பிள்ளைகளும் கௌரியை இன்னும் தெய்வமாகவே பார்க்கிறார்கள் என்பதற்கு ஆதாரமாக, இவரின் வீட்டின் முன்னறையில் மிகப் பெரிய மாலையுடன் அழகிய புகைப்படம் புன்னகை செய்வதைக் காணலாம். வீட்டை விட்டு வெளியில் செல்லும் போது மனைவியின் பாதத்தைத் தொட்டு வணங்கிச் செல்வதுடன். கௌரியின் அஸ்தியை ஒரு பேழையில் போட்டு, தாயிற் சிறந்த கோவிலுமில்லை என்ற நம்பிக்கையை பிள்ளைகளுக்கும் விதைத்து, அஸ்தியை வணங்கும் பழக்கத் தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

“பிறரிடம் அன்பு காட்டுவதில் பெண்களே சிறப்பானவர்கள்.

இந்த உலகிலே அன்பைப் பரப்பவென்றே ஆண்டவன் பெண்
களைப் படைத்தான்” என தத்துவஞானி ரூபர்ட் கூறுகிறார்.

மாஸ்டர் கடவுளை நம்புகிறாரா? என்ற கேள்விக்கு என்னிடம்
விடை இல்லை. ஆனால் அவர் கீதையில் வரும் “எல்லோர்
உடம்பிலுமுள்ள இந்த ஆத்மா கொல்லப்பட முடியாதது”
என்பதை முழுமையாக நம்புகிறார் என்பதற்கு மனைவியின்
பத்தாவது ஆண்டையொட்டி வெளியிட்ட ‘பெற்றோர்
பிள்ளைகள் உளவியல்’ புத்தகத்தில் தமது பிள்ளைகளின்
வளர்ச்சியைப் பற்றிக் கடிதம் எழுதுகின்றார்.

டாளி,

பத்து வருடங்கள் உருண்டோடி விட்டன. நிறையவே
அல்லற்பட்டு விட்டேன் என்று நான் சொன்னால், “நான்
இல்லாவிட்டால் நீங்கள் என்ன செய்வீர்களோ தெரியாது”
என்ற உமது கூற்றை அது ஊர்ஜிதம் செய்தாகி விடும்.
எப்படியோ ஓட்டி விட்டேன். இப்போ மணிவண்ணன்
சுதர்ஷினியையும், மணிமாறன் மதியழகியையும் வாழ்க்கைத்
துணைவியாக்கி விட்டார்கள். மணிமொழி யோர்க் பல்கலைக்
கழகத்திலும், மணிவிழி கல்லூரி இறுதியாண்டிலும்
உள்ளனர். எப்படியோ வளர்த்து விட்டேன். இப்படிதான்
வளர்க்க வேண்டுமென எண்ணி இருந்ததில்லை. நான் தரமான
தந்தையாக இருக்கவில்லை என்பீர். ஆனால் எப்படித் தரமான
பெற்றோராயிருக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றி நிறையத்
தெரிந்து வைத்திருக்கிறேன். நம்பிக்கை இல்லையா இதோ!
எனது பெற்றோர், குழந்தைகள், உளவியல் என்னும் நூலை
உமக்கே சமர்ப்பணமாக்குகிறேன்.

உமது பிரிவின் பின்னர், பிள்ளைகள் வளர்ப்புப் பற்றி
நிறையச் சிந்தித்தேன் என்றேன். அச்சிந்தனைகளை ஏன்
சமூகத்துக்கு உபயோகம் தரக் கூடியவகையில் எழுத்துருவம்
கொடுக்கக் கூடாது என என்னை நிர்ப்பந்தித்து எழுத
வைத்தவர் ‘தமிழர் தகவல்’ ஆசிரியரான திரு. எஸ்.
திருச்செல்வம் அவர்கள். சாம, பேத, தான, தண்ட முறை-
களை உபயோகம் செய்து என்னை மாதா மாதம் எழுத

வைத்துத் தமது 'தமிழர் தகவல்' மாதாந்த மஞ்சரியில் கடந்த ஏழு வருடங்களாகத் தொடர்ச்சியாக பிரசுரித்து வருகிறார். எனக்காக மண் சுமந்து பிரம்பால் அடிபட்டவரும் கூட! அவர் இல்லையேல் நான் இந்த முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்பேனோ என்பது சந்தேகமே. இந்த நூலுக்கு 'திறவுகோல்' தந்தவரும் அவரே.

ஒரு சமயம் 'ஈழநாடு' பரமேஸ்வரன் தொலைபேசியில் உரையாடுகையில் "என்ன செய்கிறீர்கள்" என்று கேட்டார். குமுதம் சஞ்சிகையில் 'பாமரனுக்குக் கணனிப்பொறி' என்ற கட்டுரையை வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் என்றேன். அவர் பெரிதாகச் சிரித்து விட்டு கணனி பற்றி ஆங்கிலத்தில் எத்தனையோ நூல்கள் இருக்கையில் இதைப் போய் வாசிக்கின்றீர்களா? என்றார்." அப்பா, இதில் விளையாடும் தமிழும் எளிமையும் ஹாஸ்ய உணர்வும் என்னைக் கவர்ந்தவை" என்றேன். அந்தக் கட்டுரையை எழுதிய கொன்கோர்டியா பல்கலைக் கழகப் பேராசிரியர் கலாநிதி. ரி. இராதா கிருஷ்ணன் என்னை அந்தளவுக்கு ஆகர்ஷித்தவர். அவர் இந்தக் கட்டுரைத் தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதியது எனது பாக்கியம்.

கவிநாயகர் கந்தவனம் எனது உற்ற தோழர். நான் எழுதத் தொடங்கிய ஆரம்ப காலங்களில் தமிழர் தகவல் வெளியான மறுநாளே என்னைத் தொலைபேசியில் அழைத்துப் பாராட்டுவார். என்னை உற்சாகப்படுத்தி எழுத வைப்பார். இப்போதெல்லாம் முன்னர் போல அழைத்துப் பாராட்டுவதில்லை. காரணம், நான் எழுதுவேன் என அங்கீகரித்தமையே. அவர்கள் இந்த நூலுக்கு அறிமுகவுரை எழுதியுள்ளார். உம்மைப் பற்றி நன்கு தெரிந்த ஒருவரைக் கொண்டு மற்றவர்களுக்குத் தெரியவைக்க வேண்டுமென விரும்பினேன். அதற்குக் குறமகளைத் தவிர வேறு யார் பொருந்துவார். எழுத்தாளராக, பேச்சாளராக, ஆசிரியராக எல்லாத் துறையிலும் பரிணமிக்கும் அவர், உமது பிறப்புத் தொடக்கம் ஒவ்வொரு வளர்ச்சியையும் நெருங்கியிருந்து பார்த்தவர். உமது அருமைச் சகோதரி.

எழுத்துலகில் என்னை ஒரு 'பொறுக்கி' என்றே நான் சொல்வேன். நான் கட்டுரையில் எழுதியவை எனது சுயமான ஆய்வுகள் அல்ல. அங்குமிங்கும் பொறுக்கியதை எனது அனுபவங்களுடன் சேர்த்துத் தந்துள்ளேன். அநேகமான பெற்றோருக்கு இவைகள் தெரிந்தவையாக இருக்கும். எனினும் எல்லோருக்கும் எல்லாம் தெரிந்திருக்கச் சாத்தியமில்லை. ஆகவே எனது கட்டுரைகளில் பதின்முன்றினைத் தெரிந்தெடுத்து நூலாக்கியுள்ளேன்.

உமது பத்தாவது நினைவஞ்சலியில் எனது கட்டுரைகளை நூலாக்கி எமது சமூகத்தவர்களுக்கு வழங்க வேண்டுமென நான் எண்ணியபோது அதனால் ஏற்படக்கூடிய செலவினைத் தாமே ஏற்கப்போவதாக எங்கள் பிள்ளைகள் முன்வந்தனர். நான் தயங்கிய போது மருமகள் செய்யவே வேண்டுமென வற்புறுத்தினார். உம்மை எம்மிடமிருந்து பிரித்த நோயினை இந்த நாட்டை விட்டு விரட்டப் பணி புரியும் கனேடிய புற்று நோய்ச் சங்கத்திற்கு அன்பர்கள் தரும் நன்கொடையை வழங்குவதாகத் தீர்மானித்துள்ளோம்.

ஆரம்பத்தில் பெண் பிள்ளைகள் இருவரும் சிறுமிகளாக இருந்த போது வீட்டு நலனில் நிறையவே ஈடுபட்ட எமது மகன்மார் பின்னர் வளர வளர பொறுப்புக்களில் தம்மையும் ஈடுபடுத்திய பெண்பிள்ளைகள், இறுதியாக வீட்டின் முழுப் பொறுப்பையும் தன் தலையில் தாங்கியுள்ள எமது மருமகள் என்றாகி, இப்போது நல்ல குடும்பம் ஒரு பல்கலைக்கழகமாகி விட்டது. அதன் உபவேந்தர் மறைந்திருந்து கண்காணிக்கிறார் என்பதை எல்லோருமே உணர்ந்துள்ளமையால் வீடு வீடாக உள்ளது. நாமிருவரும் மீண்டும் சந்திக்கும் போது, மேலும் பல விடயங்களைப் பகிர்ந்து கொள்வோம்.

உமது அன்பான
கனகசபாபதி

பத்து ஆசிரியர் ஒரு குருவுக்குச் சமம்.
நூறு குருக்கள் ஒரு தந்தைக்கு சமம்.
ஆயிரம் தந்தையர் ஒரு தாய்க்குச் சமம்.

(மனுநீதி)

எனக்குப் பிடித்த எழுத்தாளர் இந்திரா பார்த்தசாரதி. ஒரு பெண்ணாக இருப்பாரென்று முதலில் விரும்பிய நான் அவர் எதற்காக அப்பெயரை வைத்தார் என்ற காரணம் தெரியவந்த போது அவர்மீது அதிக மதிப்பு ஏற்பட்டது. இவரின் மனைவிக்கு அறுவைச் சிகிச்சை நடந்தபோது குழந்தைகள் சிறியவர்களாக இருக்கிறார்களே நான் இறந்துவிடுவேனே எனப் பயந்த மனைவியை சந்தோஷப் படுத்த மனைவி இந்திராவின் பெயரில் முதல் கதையை அனுப்பினார்.

மாஸ்டர் புத்தகத்திற்காக மனைவிக்கு எழுதிய கடிதம் கடவுளுக்கு கூடப் பிடிக்கவில்லைப் போலும். திருமணமாலையுடன் காண விரும்பிய மணிமாறனை 'கான்ஸர்' என்னும் உருவில் காலன் பிணமாலையாக்கி விட்டது. வைத்தியர்களால் கைவிடப்பட்ட மகனைத் தாய், தந்தை, வைத்தியர், தாதி எனப்பல்வேறு சேவை செய்யும் உறவுகளாக மாறிப் பல மாதங்கள் பராமரித்தார் மாஸ்டர்.

மாஸ்டரிடம் நான் கண்ட சமூக உணர்வைக் கட்டாயம் இவ்விடத்தில் சுட்டிக்காட்ட வேண்டும். மகனுக்குப் புற்றுநோய் எனக் கேள்விப் பட்டவுடன் அவர் செய்த முதல் வேலை, மருமகளாக வரவிருந்த பெண்ணை அழைத்து, மகனை விவாகரத்துச் செய்யும்படி. "ஏன் அவசரப்படுகின்றீர்கள் மகனுக்கு கான்ஸர் சுகமாகலாம் தானே" என நண்பர்கள் கேட்க, மாஸ்டரோ "ஒரு பெண்ணின் வாழ்க்கை என் மகனால் நாசமாகக்கூடாது." என பிடிவாதமாக மறுத்து அப்பெண்ணுக்கு மறு வாழ்வமைக்க உதவினார். அடுத்தடுத்து வந்த இழப்புகளால் மனமுடைந்திருந்த மாஸ்டரை நண்பர்களும், மாணவர்களும் சமூக வாழ்வில் இணைத்துக் கொள்ள முயன்று, வெற்றியும் அடைகிறார்கள்.

சமூகப் பணி

ஆரம்ப காலத்தில் புலம் பெயர்ந்த ஈழத் தமிழர்களின் வீட்டு மொழி தமிழாக இருந்தது. தாயகத்தில் இருந்து புலம் பெயர்ந்து வந்த சிறுவர்களுக்கும் தமிழ் உணர்வு மிகையாகவே இருந்தது. தம்பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ் கற்பிக்க வேண்டும் என்ற உணர்வு பெற்றோருக்கு இருந்தது. ஆகவே பிள்ளைகள் தமிழ் கற்பதை ஊக்குவித்தனர். ஆண்டுகள் கடந்தன. புலம் பெயர்ந்தவர்கள் இந்நாட்டின் பிரஜைகள் ஆயினர். மெல்ல மெல்ல வீட்டு மொழியும் தமிழில் இருந்து ஆங்கிலமாக மாறிற்று. பிள்ளைகள் தமிழ் கற்பதால் ஏதாவது பிரயோசனம் உள்ளதா என வினவினர். அவர்களை வேறு கலைகள், தற்காப்புக் கலைகள், விளையாட்டுக்கள் எனப் பல்வேறு துறைகளில் திறமை பெறுதற்கான பயிற்சிகளைப் பெற்றோர்கள் வழங்கினர். தமிழின் தேவை பின் தள்ளப் பட்டது.

மொழி அழிந்தால் இனம் அழியும் என்பது உண்மைதான். தென்னாபிரிக்கா, மேற்கிந்தியத் தீவுகளிலுள்ள தமிழர்களை வெறும் பெயரினை வைத்துக் கொண்டே தமிழர்கள் என இனங்காண முடிகிறது. அவர்களுக்கு மொழி தெரியாமையால் பெயர்கள் வெவ்வேறு ரூபத்தில் காட்சி தருகின்றன. இந்த நூற்றாண்டில் அழியப் போகும் மொழிகள் 200 வரை உள்ளன. அதில் பெரும்பாலானவை ஆசிய, ஆபிரிக்க மொழிகளாக அமையலாம் என்பது மொழியியல் அறிஞர் கருத்து. தமிழ் மொழியும் அதில் ஒன்றாக இருக்கக் கூடிய வாய்ப்புள்ளது. இவ்வாறு இன்றைய புலம்பெயர்ந்த தமிழ் மாணவர்களின் நிலை குறித்து கவலையடையும் மாஸ்டர் கனடாவில் தமிழ் மொழி வளர்ச்சியில் ஆரம்ப காலம் தொடக்கம் இன்று வரை கடுமையாக உழைத்து வருகிறார்.

1989ஆம் ஆண்டு இவர் முதலில் வசித்த தமிழர் கூட்டுறவு இல்லத்தில் இயக்குநர் சபையை உருவாக்கி, அதன் மூலம் பாரிய நூலகம் ஒன்றை ஸ்தாபித்து, அதை ஐந்து வருடங்களாக மிகவும் திறம்பட நடத்தினார். இலங்கை, இந்திய நாடு

களிலிருந்து பல சமய, இலக்கிய, வரலாற்று நூல்களுடன், பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளையும் வரவழைத்து நூல் நிலையத் துக்குத் தேவையான தளபாடங்களைக் குறுகிய காலத்தில் செய்வித்தார். அத்துடன் தனது நிர்வாகத் திறமையால் ஒரு குழுவையமைத்து வாரத்தில் இரண்டு நாட்கள் புத்தகத்தை எடுத்துச் செல்லும் வசதியையும் செய்து கொடுத்தார்.

கனடாவிலுள்ள நூலகங்களில் தமிழ் பிரிவில் தமிழ் புத்தகங்களை வைக்க வழி செய்தமை இவரின் நற்சேவைகளில் ஒன்றாகும்.

டொறண்டோ

பாடசாலைச் சபையினிலே மாஸ்டருக்குப் பல்கலாசார ஆலோசகர் பதவி கிடைத்தமையால் புலம் பெயர்ந்து வந்த தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்குத் தனிப்பட்ட ஆசிரியர்கள் மூலம் பிரத்தியேக போதனை செய்ய வழிவகுத்ததுடன், எவ்விதமாக மாணவர்களுக்குப் பாடசாலையும், ஆசிரியர்களும் உதவ முடியும் என்பதை எடுத்துக் கூறிச் செயற்பட வைத்தார்.

இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலைகளிலும் தமிழ்த்துறை முதன்மை பெற்றமையால் தமிழினைப் பல்கலைக் கழகம் புகுவதற்கான பாடமாக அங்கீகாரம் பெற்று அதனைக் கற்பிப்பதற்கான பாடத்திட்டத்தினை திருமதி. நடராசா, திருமதி. கணபதிப்பிள்ளை ஆகியோரின் உதவியுடன் தயாரித்துக் கொடுத்தார். நோத்தயோர்க்கில் மாத்திரம் ஏறக்குறைய 20 பாடசாலைகளில் தமிழை வார இறுதி நாட்களிலோ, வாரநாட்களில் மாலை வேளைகளிலோ கற்பிப்பதற்கான வகுப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டதுடன், அவ்வகுப்புகளை ஸ்காப்ரோ, ஏனைய பகுதிகளுக்கும் விஸ்தரிக்கப் பட்டது. 1முதல் 8ஆம் தரம் வரை தமிழ் பாடத்திற்கு செய்முறை நூல்களை சில ஆசிரியர்களின் உதவியுடன் தயாரித்தார்.

தென்னாபிரிக்காவை சேர்ந்த நெல்சன் மண்டேலா அவர்கள் பதவியிலிருந்து விலகுவதாகக் கூறியபோது பல விமர்சகர்கள்

“அவர் பெயரளவில் தான் ஓய்வு பெறுகிறாரே தவிர, மனதளவில் அவரால் ஓய்வு பெறமுடியாது. உலகில் எங்கெங்கு அநீதி நடக்கிறதோ அங்கெல்லாம் அவர் குரல் ஒலிக்கும்” எனக் கூறியதுபோல் மாஸ்டரும், 75 அகவையைப் பூர்த்தி அடைந்த போதிலும், மாணவர்களின் கல்வி வளர்ச்சியிலுள்ள ஆர்வத்தால் கல்விச் சபையில் மதிப்பீட்டாளராக இன்றும் கடமை புரிகிறார்.

மாஸ்டருக்குப் பதவிகளில் ஆர்வம் இல்லாததனால் சில அமைப்புக்களிடம் இருந்து பதவிகள் ஏற்குமாறு வேண்டப் பட்டாலும் அவற்றினை ஏற்க மறுத்து விட்டார். ஆனால் இந்த அமைப்புக்கள் யாவற்றிலும் உறுப்பினராக இருந்து அவருக்கு முடிந்த பணியினைச் செய்து வருகிறார். கனடா தமிழ் எழுத்தாளர் இணையத்தின் தோற்றுவாய்க்கும், செயற்பாடு களுக்கும் ஆரம்பத்திலிருந்து ஆலோசனை வழங்கி வருகிறார். மகாஜனாக் கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம் உருவாக்கப் பட்ட காலத்திலே அதன் தலைவராகப் பணியாற்றிய போது கவிநாயகர் திரு. கந்தவனத்தினைக் கொண்டு கனேடிய தேசிய கீதத்தினைத் தமிழில் மொழிமாற்றம் செய்து அதனைப் பிரபலமாக்கும் பொருட்டு சம்பந்தப்பட்ட விழாக்கள் அத்தனையிலும் அது பாடப்பட்டதுடன் சில இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலைகளிலும் விசேட தினங்களில் அதனைப் பாட ஏற்பாடு செய்துள்ளார். இம்முறையைப் பின்பற்றி வேறு பாடசாலைப் பழையமாணவர் சங்கங்கள் மற்றும் பொது நிகழ்ச்சிகளிலும் தமிழில் கனேடிய தேசிய கீதம் ஒலிக்கப் படுகிறது.

சொற்கோவை

இறைவனால் படைக்கப்பட்ட இயற்கைக்குள் செயற்கை புகுந்து உலகை ஆட்டிப் படைக்கிறது. நவீன தொழில் நுட்பத்தால் புத்தம் புதிய கண்டு பிடிப்புகள் புத்துயிர் பெற, மொழியின் வளர்ச்சியில் பல நூற்றுக் கணக்கான சொற்கள் வழக்கத்திற்கு வருகின்றன. புதிதாக வரும் சொற் பதங்களின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்ள மொழி மாற்றம் மிக அவசியமாகும். செய்திகளை வழங்கும் ஊடகங்களில் செயற்படும்

எல்லோரும் ஆங்கில மொழியில் ஆளுமையுள்ளவர் அல்ல. பல சொற்களைத் தவறாக மொழி மாற்றம் செய்வதன் மூலம் மக்களுக்கு சரியான அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்வதில் ஏற்படும் சிரமங்களைப் போக்கும் வகையில் “துறைவாரி சொல் தொகுதி” ஒன்றை உருவாக்க வேண்டுமென 2005ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 20ம் திகதி கனகசபாபதி மாஸ்டர் வீட்டில் திரு. ராஜா மகேந்திரன், கவிஞர்கள் சேரன், க. நவம் ஆகியோர் கூடி முடிவெடுத்து, அதன் பின்பு பல் துறையைச் சார்ந்தவர்களான கலாநிதிகள் இ. இலம்போதரன், வி. கந்தவனம், கௌசல்யா சுப்பிரமணியம் நா. சுப்பிரமணியம், பார்வதி கந்தசாமி, இ. பாலசுந்தரம், இவர்களுடன் செ. இலங்கையன், க. கந்தசாமி, த. சிவபாலு, சி. சிவநேசன், பொன் பால்ராஜன், மணி வேலுப்பிள்ளை, மனுவல் ஜேசுதாசனுடன், இடைவரவாளராக கு. குணசிங்கம், குயின்ரஸ் துரைசிங்கம், சீ. பத்மநாதனும் இணைந்து ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது.

ஆட்சி, ஊடகம், கல்வி, கலை, இலக்கியம், குடிவரவு, சட்டம், சமயம், சமூகம், தொழில் நுட்பம், பண்பாடு, பராமரிப்பு. மருத்துவம், மொழி, வணிகம், விளையாட்டு, விஞ்ஞானம் ஆகிய 16 துறைகளை உள்ளடக்கி ஏறத்தாழ 1800 பதங்களுடன் “சொற் புதிது” என்ற பெயரில் 2006 ஆம் ஆண்டு ஜூலை மாதம் 22ஆம் திகதி நான்காவது பரிமாணம்-விளம்பரம் இணைந்த இலவசமாக வெளியிட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து அரங்கவியல், ஆதனவியல், இயல்கள், வங்கியல், வாதங்கள் போன்ற கோவைகள் புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டு 5000 பதங்களுடன் சொற்கோவையாகப் பரிணாமம் பெற்றது. இந்த முயற்சிக்குக் கடந்த ஐந்து வருடங்களாகக் கடமையாற்றி 2009ஆம் ஆண்டு இயற்கை எய்திய திரு. செல்வா இலங்கையன் அவர்களைக் கௌரவிக்கும் வண்ணம் அவர் மரணமடைந்து ஓராண்டு பூர்த்தியடைந்த தினத்தில் சொற்கோவை வெளியிடப்பட்டது. இந்தச் சொற்கோவைக் குழுவின் தலைவர் திரு. கனகசபாபதி மாஸ்டராவார். இந்த சொற்கோவையின் பயனைப் பற்றி ஈழத்துப் பூராடனாரின் விரிவான கருத்தின் ஒரு சிறு பகுதி இப்படி அமைகிறது.

“நிபுணத்துவம், தொழில் நுட்பம், கலை நுட்பஞ்சார் தொழிலிலும் பணியிலும் ஈடுபடுபவர்களுக்கும், தமிழ் மொழி மூலம் பட்டப்படிப்பு படிப்போர்களுக்கும் ஒரு கைநூலாகப் பயன்படுவது. இன்று தாய் மொழியில் உயர்கல்வி கற்பவர்களுக்கும் கற்கைக்குப்பின் தமிழரிடையே பல்வகை பணி புரிவோருக்கும் வேண்டிய அறிவியல் நூல்கள் தினந்தோறும் புதிது புதிதாக வெளிவருவதைக் காண்கிறோம். இவைகளில் அதிகமானவை ஆங்கில மொழியில் படைக்கப்படுவன. அவற்றைக் கற்றறிய இதிலுள்ள தமிழ்ச் சம்பதங்கள் தமிழர்க்கு உதவுகின்றன.”

மகாஜனா பழைய மாணவர் சங்கம்

ஈழத்தமிழர்கள் புலம் பெயர்ந்து வந்த பின்பும், தம் அறிவுப் பசியைப் போக்கிய ஊர்ப்பாடசாலைகளை மறக்காமல், பல சங்கங்களை அமைத்து பல பயனுள்ள செயற்திட்டங்களை உருவாக்கி செயற்படுத்தியும் வருகிறார்கள். இந்த வகையில் மகாஜனாவின் பழைய மாணவர் சங்கத்தை ஒரு தனித்துவமான அமைப்பாகக் கணிப்பதற்குப் பாடசாலை நூற்றாண்டையும், சங்கத்தின் இருபது ஆண்டையும் கடந்து முதிர்ச்சி பெற்ற அமைப்பாகவுள்ளது. அத்துடன் கல்லூரி வளர்ச்சிக்காகக் கடுமையாக உழைத்த கனகசபாபதி மாஸ்டர் கனடாவிலும் சங்க வளர்ச்சிக்கு உழைத்து வருகிறார். வேறு எந்தச் சங்கத்துக்கும் கிடைக்காத பாக்கியம் கனடா மகாஜனா பழைய மாணவர் சங்கத்துக்குக் கிடைத்துள்ளது.

மாஸ்டர் தனது வாழ்வில் 50 ஆண்டுகளை மகாஜனா வளர்ச்சிக்காக செலவிட்டுள்ளார். இன்று உலகில் ஏழு நாடுகளில் மகாஜனா பழைய மாணவர் சங்கம் உள்ளது. முதற்கிளை 1987 இல் லண்டனில் அமைக்கப்பட்டது. 1989 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதத்தில் திரு. கனகசபாபதி மாஸ்டரின் விருப்பத்திற்கமைய திருவாளர்கள் கார்த்திகேசு, செ. சுப்பிரமணியம், க. துரைசிங்கம், சி. முருகையா, ச. சிவநேசன், இ. ரவீந்திரன் ஆகியோர் ஒன்றுகூடி, சங்கத்தை அங்குரார்ப்பணம் செய்துவைக்கப்பட்ட போது அதன் தலைவராக அன்று செயற்பட்ட மாஸ்டர், இன்று சங்கத்தின்

சர்வதேச இணைப்பாளராகக் கடமை புரிகிறார்.

இலக்கிய கூட்டமாக இருந்தாலென்ன, இரங்கல் கூட்டமாக இருந்தாலென்ன தன்னை அழைத்தவருக்கு கௌரவம் கொடுக்க குறித்த நேரத்திற்கு சமூகமளிக்கத் தவறுவதில்லை.

படைப்புலகம்

தன்னைக் கல்விமானாக, அறிவாளியாக இலங்கையிலும், புலம்பெயர்ந்த மக்களுக்கு அடையாளம் காட்டிய அவர்; கனடா வந்த பின்புதான் தனது எழுத்து நடை, பேச்சு நடையில் தனக்கென ஒரு முத்திரையைப் பதித்தவர் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. சங்க காலம் முதல் இன்று வரை படைக்கப்பட்ட இலக்கியங்களை விமர்சிக்கும் ஆற்றல் கொண்டவர். மேடைகளில் குறிப்புகளோ, தயாரிப்புகளோ இன்றிப் பேசும்போது நல்லறிவுடன், தத்துவங்களும் தங்கு தடையின்றிப் பிரவேசிக்கும். ஒரு பல்கலைக்கழகமே முன் நிற்பதாகத் தோன்றும். வார்த்தைகள் காட்டாற்று வெள்ளம் போலப் பாய்ந்து அந்த அரங்கை சிந்தனைச் செறிவாலும், நகைச்சுவையாலும் நிரப்பும். அதிக சத்தம் வார்த்தையில் வெளிப்படா விட்டாலும் சத்து உள்ளடக்கப் பட்டிருக்கும்.

இலங்கையிலிருந்து வந்த மாணவர்கள், போர்க்காலச் சூழலைப் பின்புலனாகக் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள். போரினால் பல ஆண்டுகளாகப் பாடசாலைக்குப் போகாமல் இங்கு வந்த பிள்ளைகளும், பெற்றோர் இங்கில்லாத பிள்ளைகளும் சரியான முறையில் வழிநடத்தலின்றி தெருக்களிலும், கடைகளிலும் குழுக்களாகப் பிரிந்து வன்முறையில் ஈடுபட்டார்கள். அற்ப விடயங்களுக்கெல்லாம் புத்தியைத் தீட்ட மனமில்லாது கத்தியைத் தீட்டி வெகுண்டெழுந்த பிள்ளைகளை இயக்கும் கலாச்சாரக் காவலராக மாறவேண்டிய சூழ்நிலை மாஸ்டருக்கு தொழில் ரீதியில் உருவாகியது. அப்போது டொறண்டோ மாவட்டப் பாடசாலைச் சபை பல்கலாசார ஆலோசகராக இருந்த கனகசபாபதி மாஸ்டர் மாணவர், பெற்றோர், ஆசிரியர் என மூவருக்கும் முக்கோண இணைப்பாளராக இயங்கினார். பெற்றோர் ஏன் ஆசிரியர்களைச்

சந்திக்க வேண்டும், பிள்ளைகளின் வளர்ப்பில் பெற்றோரின் பங்களிப்பென்ன பாடசாலையில் மாணவர்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகள் எவை, அவற்றுக்கு எவ்வாறு பரிகாரம் காணலாம் என்பதை விளக்க, பாடசாலையில் சமூக அக்கறையுடன் செயல்பட்டதுடன், அவர் பெற்ற அனுபவங்களை வெளியில் வாழும் பெற்றோருக்கும் எடுத்துச் செல்ல வேண்டிய தேவையு மிருந்தது. தெரிந்த மொழியில் எடுத்துச் செல்வதற்கு எழுத்து மிகச் சிறந்த கருவியாக இருந்தது.

ஒரு நாள் மாஸ்டர் யாருக்கோ தொலைபேசி அழைத்தபோது அது தவறுதலாக தமிழர் தகவல் ஆசிரியர் திருச்செல்வத்துக் குச் சென்று விட்டது. அவர் எடுத்த பொழுது மாஸ்டர் மன்னிப்புக் கேட்டார். “நீங்கள் யார் யாருக்கோ எழுதுகிறீர்கள் எமது தமிழர் தகவலுக்கும் எழுதலாம் தானே” என்றார். “எதைப்பற்றி எழுதுவது” என மாஸ்டர் கேட்க, பாடசாலை யில் நமது மாணவர்கள் மிகுந்த அல்லல் படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு எவ்விதமாக உதவுவதென்று பெற்றோர்கள் தத்தளிக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உதவும் வகையினில் கட்டுரை எழுதலாமே” எனக் கேட்க அவரின் வார்த்தைக்கு மதிப்புக் கொடுத்ததுடன் மாஸ்டருக்கு சமூகத்தின் மீதுள்ள அக்கறையும் எழுதத் தூண்டியது. கல்வி சார்ந்த ஆக்கங்களை முதன்முதலில் தமிழர் தகவலுக்கு எழுதியதுடன், தொடர்ச்சி யாகவும் எழுதினார்.

திருமூலமந்திரம் தொடக்கம் மயக்கம் தரும் சினிமா வரை எல்லாவற்றையும் வாசிக்கும் பழக்கம் மாஸ்டருக்கு இருப்ப தாலும் உலகத்தில் எந்த மூலையிலும் எந்த அறிவுத்துறையிலும் நிகழ்ந்துள்ள சமீபத்து வளர்ச்சி பற்றியறிந்து வைத்தி ருப்பதுடன் எழுதும்போது நகைச்சுவையையும் செருகி விடுவார். பெரும் பிரச்சனைகளை, விடயங்களை அனுபவமாக்கி எளிமையாக இளைஞர்களிடம் எடுத்துச் செல்வதில் பெரும் பங்கு வகித்தார். அவரின் சக்தி ஆரவாரமில்லாமல் படிப்படியாக வளர்ந்து வந்தது. இவரது படைப்புகளும், மேடைப் பேச்சுகளும் மொழி, கலாச்சாரம், பண்பாடு, மாணவ சமுதாய மெனத் தொடர்ந்தது. மாஸ்டருக்கு கல்வியுலகுடன் திட்ட

வட்டமான உறவிருந்தது. அந்த உறவுகளின் வெளிப்பாடுதான் அவரின் படைப்புகள். அவருக்குள் ஒரு சமூகப் பொறுப்பு இருந்தது. எல்லாவற்றையும் மக்களுக்குச் சொல்லி விட வேண்டும் அதை இப்போதே செய்து விடவேண்டும் என்ற வேகமிருந்தது. வெறும் படைப்புகளாக அதை எழுதவில்லை. தமிழ் மொழி பேசும் பிள்ளைகள் மீதான கனவுகள், கவலைகள், சந்தோஷங்கள், அத்தனையையும் தனது படைப்புகளில் பதிவு செய்ய முயன்றார். அதுவும் இமிடே-சனில்லாத மொழியில் எழுதினார்.

எழுத்தில் மட்டுமல்ல மேடையிலும், அமர்ந்திருக்கும் பார்வையாளர்களையும் நிகழ்ச்சி முடியும் முன்பே எழுந்து செல்ல விடாதபடி தனது சிந்திக்கும், சிரிக்கும் பேச்சால் கதிரையில் கட்டிப் போட்டு விடுவார். இவரைக் கனடாவில் முதன்முதலில் மேடைப் பேச்சாளராக மாற்றிய இடம் லாண்ட்ஸ்டவுன் ஆகும். மேடைக்காக இவர் பேசிய முதல் வார்த்தைகள் “விடிந்தால் விழித்துக் கொள்வது இயற்கை. ஆனால் எமது சமூகம் விழித்தால்தான் விடியும்.” சுமார் 20 வருடங்களுக்கு முன்பு பேசிய பேச்சில்தான் எவ்வளவு உண்மையுள்ளது என்பதை அனுபவரீதியாக நாம் உணருகிறோம். இவரின் மேடை ஆளுமையைப் பற்றி முன்னாள் பொதிகை ஆசிரியர் எஸ். ஜெகதீசன் இப்படி அழகாக எழுதுகின்றார்.

“பெயரால் அவர் கனகசபாபதி. ஆற்றலால் அவர் கனக்க சபாக்களில் பதி. இலங்கையில் இருக்கும் பொழுது அவருக்கு மேடைப் பேச்சுகளுக்கு அவகாசமிருக்கவில்லை. ஆனால் இங்கோ அவரை விட்டு வைக்க மேடைகளுக்கு அவகாசம் இருப்பதில்லை. புளகாங்கிதத்துடன் அவர் மேடையேறுவார். குதூகலத்துடன் தமிழ் அங்கிருந்து இறங்கி வரும். கலகலப்பால் கலையூட்டுவது அவரது மேடைப்பாணி. சமயோசிதத்தால் கலையூட்டுவது மேடையுத்தி. கேட்போரின் சோர்வு தீர்க்கும் ஆற்றல் அவரது மேடைக்கவர்ச்சி. அவர் பார்த்தவை - படித்தவை - பட்டவை அவரின் புலன்களுக்குக் குரல் கொடுக்கின்றன. அவரது நேர்த்தியான ரசனை இனிமையுடன் இதமான சொற்களை அவரது நாவிற்குச்

சொல்லிக் கொடுக்கிறது. அவையே அவர் உரை யாற்றுவதற்கு உரம் கொடுப்பதால் சபையே வரம் பெறுகிறது. உஷ்ணப் படாமல் வார்த்தைகளை உச்சரிப்பார். உருவங்கள் தம்மை மறந்து உறைந்து போகும் சொற்களை புண் படுத்த மாட்டார். சொற்களாலும் புண் படுத்த மாட்டார். அந்தப் புத்திசாலித் தனத்தால் கதிரைகள் கூடக் கைதட்டும். குறிப்புகளைக் கையில் எடுத்து என்றும் அவர் பேசிய தில்லை. ஆனால் குறிப்பறிந்து பேசும் அவரால் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் வகையில் என்றும் பேச முடியும். அவரது வாய் ஓய்வற்றது. கேட்கும் காதுகள் களைப்பற்றவை. நின்று நிதானித்துப் பேசுவார். சிரிக்க.. சிந்திக்க.. சந்தர்ப்பம் அளிப்பார். சிரிப்பு வெடிகள் மண்டபத்தைச் சூடாக்கும். ஆனால் அவரும் தூங்குவதில்லை. எவரும் தூங்குவதில்லை.”

நான்கு வருடங்களாகத் தமிழர் தகவலில் வந்த கட்டுரை-களை “அதிபர் ஒருவரின் கூரிய பார்வை” என்ற பெயரில் தொகுத்து 1995ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற மாஸ்டரின் மணி விழா நிகழ்வில் புத்தகமாக வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது.

மாஸ்டருக்குள்ள தனித்தன்மை எப்பொழுதும் வெள்ளை உடையணிதல். அதற்கான காரணத்தைக் கூட மிகவும் நகைச்சுவையாக எழுதியுள்ளார். தமிழ்வாணன் எழுதிய ‘அழகாக இருப்பது எப்படி’ என்ற நூலை மேலும் கீழும் உள்ளும் புறமும் முதலிலிருந்து கடைசி வரை வாசித்ததில் அவர் அறிந்த உண்மை கறுப்பாய் இருப்பவர்கள் வெள்ளை உடையணிந்தால் கவர்ச்சியாய் இருப்பார்கள் என்று. சரி முயன்று பார்ப்போம் என்று கடந்த 35 வருடங்களாக வெள்ளை உடையணிகிறார். மாஸ்டரின் சிந்தனையில், கற்பனையில் சிக்காத பொருளே இல்லை எனக் கூறும் அளவுக்கு அவர் இரத்தத்திலுள்ள பரிசோதனை ஆசை, உலகிலுள்ள சாதாரண அசைவுகளையும் எழுத்தாக்கிய விதம் என்னை வியப்பில் ஆழ்த்தியது. இசையைப் பற்றி அவர் எழுதிய கட்டுரையை வாசித்து மலைத்துப் போனேன். பொதுவாக இசையைப் பற்றி ஒரு விமர்சகர் கூறும் போது, இசையமைப்பு, சொல்லமைப்பு, கருத்தமைப்பு, குரலினிமை,

பாடலின் ஏற்ற இறக்கங்களைத் தான் ஆய்வு செய்வார். ஆனால் பாடலைப் பாடும்போது உடல் உறுப்புகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களை எவ்வளவு அழகாக ஆய்வு செய்துள்ளார் பாருங்கள்.

“மனிதனுடைய வாழ்க்கை இயற்கையோடு மிக நெருக்கமான தொடர்புடையது. நிலம், நீர், காற்று, ஆகாயம், தீ எனும் பஞ்ச பூதங்களும் மனித வாழ்வில் இன்றியமையாத பங்கேற்பவை. இவற்றிலே நீரும், காற்றும் ஏனையவற்றினை விட அவனது வாழ்வியலுடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்டிருந்த போதிலும் காற்றின்றி அவனால் ஒரு கணநேரமும் வாழ முடியாது.

ஆகவே இந்தக் காற்று என்னும் வானவன் எமது உடலின் உட்புகுந்து செல்லும்போது காதை வைத்துக் கேளுங்கள் லப்-டப், லப்-டப் என ஒரு சீரான வேகத்தில் ஓசை ஒலி எழுப்பவில்லையா? இந்த ஒலியினை எழுப்பும் இதயத்தின் அசைவிற்கு எது காரணமாய் இருந்தது? அது ஏன் அப்படி லயத்துடன் ஒலி எழுப்புகிறது. எம் வாழ்வே ஒரு இசை என்பதாலா? எமது உயிர் வாழ்விற்குத் தேவையான காற்று நுரையீரலில் தங்கி நிற்க அதனைப் பெற்று உடலின் பல பாகங்களுக்கும் எடுத்துச் செல்வதற்காகவல்லவா இந்த லயத்துடன் இதயம் லப்-டப் என இயங்குகின்றது.

நல்லூர்க்குமரன் எனும் புனைபெயரில் மறைந்து நிற்கும் சங்கீத பூஷணம் ப. முத்துக்குமாரசாமி அவர்களை ஆசிரிய ராகக் கொண்டு பதிப்பிக்கப்படும் “இசைஏடு” எனும் சஞ்சிகையில்திருப்பாம்புரம் சோ. சண்முகசுந்தரம் அவர்கள் எழுதிய “இசையும் வாழ்வும்” என்ற கட்டுரையை வாசித்தேன். அதில் மனித இதயத்தின் இயக்கத்தை ‘லயம்’ எனவும் நுரையீரலில் ஏற்படும் சுவாச அதிர்வே ‘சுருதி’ எனவும் பொருட்பட எழுதி இருந்ததை வாசித்த பொழுதுதான் எனக்கு இவ்விதமாகச் சிந்தனை ஓடிற்று போலும் என எண்ணினேன்.

‘சுருதி மாதா லயம் பிதா’ என்ற வட மொழிப் பழமொழி, கலைஞர்கள் மாத்திரமல்லாமல் கலை உபாசகர்களும்

உபாசனை செய்யும் வாக்கியம். இதன்படிக்கு, சுருதி என்றழைக்கப்படும் ஒலி நிலை, இசைக்குத் தாய் போன்ற முக்கியத்துவம் உடையது.

‘லயம்’ என்பது யாது? ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட காலப் பரிணாமத்தோடு வரையறுக்கப்பட்ட ஓசை எனலாம். லயத் தினை ஆங்கிலத்தில் ‘Rhythm’ என்பார்கள். ‘சுருதி’ என்பது ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டு, இடைவிடாது இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஓர் ஒலியின் அடிப்படையளவு அல்லது ஒலியெல்லை என்பார்கள். இது ஆங்கிலத்தில் ‘Pitch’ எனப்படும். லயம் என்பது ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட காலப் பிரமாணத்தோடு வரையறுக்கப்பட்ட ஓசை என்றோம். எமது இதயத் துடிப்பு ஒரு காலப் பிரமாணத்தோடு தானே இயங்குகிறது. லப்-டப் என்ற இந்த ஓசை ஒவ்வொரு நிமிடமும் 60 முதல் 70 வரை ஒலிக்கின்றதைக் கேட்க முடிகிறது அல்லவா.

நுரையீரல் காற்றினை உள்ளெடுத்து அதிலுள்ள ஒட்சிசனை உபயோகித்த பின்னர் கார்பனீரொட்சைடு செறிவு கூடிய காற்றினை வெளியேற்றுகிறது. அதுகூட காற்று உள்ளே வர விரிகிறது. பின்னர் அது சுருங்குகின்றபோது அக்காற்று வெளியேறுகிறது. இது சாதாரணமாக ஒரு நிமிடத்திற்கு 19 முறைகள் வரை நடைபெறுவதைக் காணமுடியும். காற்றினை உள்ளெடுக்கும் முறையினை உட்சுவாசம் (Inspiration) எனவும் வெளியேற்றுவதை வெளிச் சுவாசம் (Expiration) எனவும் அழைப்போம். இங்கு கவனிக்க வேண்டியது சுருதிக் குரிய இன்னொரு பொருள் பற்றியது. அதற்கு நுட்பமான சுரம் என்பதும் அர்த்தமாம்.

சுரங்கள் ஒன்றிற்கொன்று சுருதியில் அதிகரித்துக் கொண்டு படிக்கட்டில் ஏறுவது போன்று போகமானால் அதனை ஆரோகணம் அல்லது ஆரோசை என்கிறோம். சுரங்கள் ஒன்றிற் கொன்று இசை ஒலியில் அல்லது சுருதியில் குறைந்து கொண்டு படிக்கட்டுக்களில் இறங்குவது போன்று போகமானால் அதனை அவரோகணம் அல்லது அமரோசை என்கிறோம். இப்படியானால் உட்சுவாசத்தை ஆரோகணத்திற்கும்

வெளிச் சுவாசத்தை அவரோகணத்திற்கும் ஒப்பிடுவதில் தவறில்லையே.

எமது தொண்டையின் கீழ்ப்புறத்தில் உள்ள சிறுகுமிழ் போன்ற அமைப்பினைக் குரல்வளை (Voice box or larynx) என்போம். இது மூச்சுக் குழாய்யூடாக (Trachea or wind pipe) அந்தப் பக்கத்திலுள்ள நுரையீரலுடன் தொடர்புறுகிறது. இந்தக் குரல்வளையின் உள்ளே குறுக்காக இரு மென்மையான நாண்கள் உள்ளன. அவை குரல் நாண்களாகும் (Vocal chords). இந்தக் குரல் நாண்களின் அதிர்வேதான் ஒலியினை எழுப்புகின்றன. ஆகவே குரல்வளையினையும் நாம் காற்று இசைக்கருவி எனலாம். அங்கமைந்த குரல் நாண்களை அதிர வைப்பதற்கான காற்று எங்கிருந்து வருகிறது? ஆம் அது நுரையீரலில் இருந்து வருகிறது.

நுரையீரலில் இருந்து வரும் சுருதி, குரல் நாண் மூலம் தோற்றுகின்ற பரிவாரச் சுருதிகள் அல்லது சுயம்பு சுரங்கள் வாயினால் ராகமாகி நாதமாய் எம்மை எல்லாம் பேருவகை அடைய வைக்கின்றது.

உலகிலே நாதம் இசைப்பவற்றில் வண்டின் ரீங்காரம் வாயில் இருந்து வருவதில்லை. சிறகின் அசைவாலும் காலில் உள்ள மென்சவ்வின் அதிர்வாலுமே ஏற்படுகிறது. சிங்கத்தின் கர்ச்சனையும், யானையின் பிளிறலும், நாயின் ஊளையும், பாம்பின் நெடு மூச்சும், தவளையின் தாரத்திற்கான அழைப்பும் இதமான நாதமாக அமைவதில்லை. எனவே நாதம் எனும் ஒலி மூலம் இசையெழுப்பும் திறனுடையவை மனித இனமும் பறவை இனமுமே. பறவைகள் பறந்து பறந்து பாடுகின்றன. மனிதன் பாடப் படாத பாடு படுகிறான்.” என்கிறார்.

மேலும் இலங்கையில் தற்போதைய அரசியல், சமூக சூழ்நிலை காரணமாகப் பெரும்பாலும் இலக்கியம், உளவியல், சமூகசேவை, விஞ்ஞானம் இவற்றுடன் ஏனைய பல துறைகளையும் இவரின் படைப்புகளில் பரிசோதனைக்கு உள்ளாக்கியுள்ளார். அதுவும் அவரின் படைப்புகள் திட

ரெனத் தடியால் அடித்துக் கனிந்த பழமல்ல. மாஸ்டரின் படைப்புகள் அது உள்ளார்ந்த வளர்ச்சி (Organic Growth). ஒரு மரத்தை உருவாக்குவதென்றால் விதை விதைத்துப் பின்பு கனியாகிப் பூரணமடைகிறது. இவ்வாறுதான் மாஸ்டரின் படைப்புகளும். பல பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் எழுத்துக் களை அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக முன்பு வாசித்திருக்கிறேன். ஆனால் புத்தகம் எழுதுவதற்காக மாஸ்டரின் ஆக்கங்களை வாசிக்கும் ஒரு ஆழமான வாசகனாக என்னை மாற்றிய பெருமை மாஸ்டரைச் சாரும். இவர் தீட்டிய தலையங்கங்கள் ஈட்டியின் முனைப்பாக இருக்கும். எந்த விடயமானாலும் ஆழமாக எழுதும் பாங்குண்டு. பாமரத் தமிழில் மனதுக்குள் சிரிப்பை ஏற்படுத்தும் வண்ணம் சாதாரண சம்பவத்தைக்கூட இவரால் இப்படி வர்ணித்து எழுத முடிகிறதே என வியந்தேன். கிராமப் புறத்தில் வெற்றிலை போடுவது வழக்கமான செயற்பாடுதான். அவரின் அம்மா காலையில் பம்பரமாக வேலை செய்துவிட்டு ஐந்து நிமிடத்தைத் தனக்கு வெற்றிலை போட ஒதுக்குவாராம். எப்படி வெற்றிலை போடுவார் என்பதை இவ்வாறு ரசித்து எழுதியிருக்கிறார் பாருங்கள்.

வெற்றிலைத் தட்டுக்கு முன் குந்தி அம்மா பாக்கு வெட்டி யினால் கொட்டைப் பாக்கினை அளவாக சீவல் சீவலாக அழகாக வெட்டி, ஒருக்கால் முகர்ந்துவிட்டு வாய்க்குள் போட்டு சப்பி, பின்னர் வெற்றிலையை எடுத்து முதலில் முதுகு துடைத்து, அடுத்து நாக்கு மூக்கு தள்ளி, முதுகுப் புறத்தின் மேல் சுண்ணாம்பினை மெல்லிய படலமாய் சீராகப் பூசி வாயுள்குதப்பி அதன்பிறகு, பிஞ்சுப் பாக்கில் ஒரு துண்டும், நாறல் பாக்கில் ஒரு துண்டும் வெட்டி, வாயுள் போட்டு மென்று கொண்டு, எழும்ப வாய் இரத்தச் சிவப்பாக மாறிவிடும்.

பல புத்தகங்களுக்கு இவர் அன்புரை, முன்னுரை, மதிப்புரை, அணிந்துரை, மாண்புரை, வாழ்த்துரை, பாராட்டுரை, ஆசியுரை, மணியுரை எனப் பல உரைகளையும் மேடைகளில் வரவேற்புரை, அறிமுகவுரை, அறிவுரை, ஆய்வுரை, தலைமை

உரை, பிரதமவுரை, நன்றியுரை என உரைகளை அடிக்கடி மாற்றும் வல்லமை கொண்டவர். இவர் மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும் முக்கியத்துவம்போல மற்றவர்களும் இவரைப்பற்றி அவ்வப்போது மதிப்புரை செய்துள்ளார்கள். எமக்கு மத்தியில் வாழும் பேனா பிடிப்பவர்களில் இலக்கிய ரசனையும், கற்பனை வளமும் கொண்டவர்கள் மிகவும் அதிகம். ஆனால், ஒருசிலரே உளவியலைத் தொட்டுப் பார்ப்பவராக இருக்கிறார்கள். அதில் மாஸ்டருக்கு மிகவும் அதிகமான பங்குண்டு. 1992ம் ஆண்டிலிருந்து மாதம் தவறாது, மாணவர் - பெற்றோர் பிரச்சினைகளை, தான் வாழ்ந்த காலங்களை, குடும்பத்தில் பெற்ற அனுபவங்களைக் கொண்டு பல் துறைகளிலும், சிந்தனைப் பகுத்தறிவாளனாக எழுதியுள்ளார். புத்தகத்திற்கு அணிந்துரை எழுதும்போது அதில் இடையிடையே திருக்குறள், கவிதைகள் தத்துவஞானிகளின் கருத்துக்கள் என வந்து போகும். வாசித்தேன், சொன்னேன் என இல்லாது ஒவ்வொரு வரிகளையும் வாசிப்பார். ஒரு புத்தகத்திற்கென விமர்சனம் செய்யப் பல நாட்கள் செலவு செய்வார். எனது புத்தகமான ஒலியலைகளின் சங்கமம் வெளியீட்டுக்கான தலைமையுரையில் பேசியபோது, அதில் எத்தனை இடங்களில் ஒருவரின் பெயரும், வார்த்தைகளும் வந்துள்ளன என அவர் எண்ணிக் கூறிய பிறகுதான் நான்கூட எண்ணிப் பார்த்தேன்.

கனடாவில் உளவியலை நன்கறிந்து, அதனைப் படைப் போரின் தொகை மிகக் குறைவாகவுள்ளது. சிந்தனைப் பூக்கள் பத்மநாதன், சிவநாயகமூர்த்தி, கலாநிதி. பாலசுந்தரம் ஐயா ஆகியோரின் புத்தகத்துக்கு தனது உரையை எழுதிய போது, மாஸ்டரின் ஆதங்கமாக இருந்த விடயத்தை நன்கு கோடு போட்டுக் காட்டியுள்ளார். உளவியலைப் பற்றி எழுதப் பலர் முன்வரவேண்டுமென்ற போக்கில் எழுதியுள்ளார். திரு. சிவபாலு அவர்களும் உளவியலைப் பற்றிப் பத்திரிகைகளில் எழுதிவருகிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மாஸ்டரின் உளவியலைச் சார்ந்த கட்டுரைத் தொகுதி 'மனம் எங்கே போகிறது' என்ற புத்தகமாக வந்தது. பெற்றோருக்கு அறிவுரை வழங்கும் அற்புதமான புத்தகம்து.

காலத்திற்கேற்ப, சூழலுக்கேற்ப தன்னை மாற்ற வேண்டும் என்பதில் மாஸ்டர் முன்மாதிரியாக வாழ்கிறார். உதாரணம் ஒன்று. “இங்குள்ள பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும்போது பாடசாலை படிக்கட்டுகளில் ஏறுகையில் என்னை நானே எச்சரிப்பேன். கனகசபாபதி உனது கைகளை காற்சட்டைப் பொக்கற்றுக்குள் வை. பின்னேரம் பாடசாலை முடிந்ததும் வெளியே வரும்வரை கைகளை மறந்தும் வெளியே எடுக்காதே.” எங்கள் பிறந்த நாட்டுக் கல்வி கற்பித்தல் முறையையும், புகுந்த நாட்டு முறையையும் பிரித்து விளக்குவதற்கு இதனைத் தவிர வேறு வரிகள் தேவையில்லை. குழந்தைகளின் சுயவிருத்திக்கு எவ்வாறு பெற்றோர் உதவலாம் எனப் பல விடயங்களைத் தன் கட்டுரைகளில் தொட்டுக் காட்டியுள்ளார். உலகத்தில் எந்த மூலையில், எந்த அறிவுத் துறையில், கலையில் நிகழ்ந்துள்ள சமீபத்து வளர்ச்சி பற்றி தேடலுடன் எழுதுவது அவரின் தனித்துவமாகும். அவர் ஒரு விலங்கியல், தாவரவியல் ஆசிரியரென்பதை வாசிக்கும் புத்தகங்களில் அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம். சாதாரணமாக வீட்டுத் தோட்டத்தைப்பற்றி எழுதும் போது தாவரவியலை எப்படிப் புகுத்துகிறார் எனப் பாருங்கள். மரங்களிலே அதிகமான பழங்கள் வெடித்து விடுகின்றன. இதற்குக் காரணம் சுளைகள் அதிக நீர்த்தன்மை உடையவை. எனவே அவசரக் குடுக்கையாக விதைகள் பழத்தின் உள்ளே முளைத்து விடுகின்றன. இதனால் உட்பருமன் அதிகரிக்க அதனை தாக்குப்பிடிக்க முடியாமல் வெளித்தோல் வெடித்து விடுகின்றன.

விஞ்ஞானத்தைக் கற்பவர்கள் கலைத் துறையை அதிகம் விரும்புவதில்லை. மாஸ்டர் இயற்கையை நேசிக்கும் ஆற்றலைப் போல, இயற்கையின் அழகையும் மிகவும் ரசிக்கும் ஆற்றலும் கொண்டவர். நண்பர்களுக்கு கமுகு மரத்தையும், பிள்ளைகளுக்கு தென்னையும், மனைவிக்கு பனையையும் ஒப்பிடுகிறார். இதில் கமுகு மரத்தின் தன்மையை எவ்வாறு இயற்கையுடன் இசைந்து வர்ணிக்கிறார் பாருங்கள். நீர் கிடைக்கும் போதுதான் கமுகு பிரயோசனம் தரும். நீர் இல்லையென்றால் சோடை பாய்ந்து விடும். நீர் தரும் வரை

என்ன கம்பீரம். பச்சைப்பச்சேலென மடலோடு கூடிய இலைகள். மடல்களுக்குக் கீழே நூற்றுக்கணக்கான காய்களுடன் தொங்கும் பாக்குக் குலைகள். பூவும் பொத்தியுமாய் மெல்ல மெல்லப் பிஞ்சும் காயுமாக அடியில் செம்மஞ்சள் நிறத்தில் பாக்குக் குலைகள். மரத்தின் அடியில் குவிந்து கிடக்கும் அணில் பதம் பார்த்த ஒரு சில பழங்கள்.

தாவரத்தைப் போல உயிரினங்களையும் மாஸ்டர் மிகவும் நேசிப்பவர். பூனை, அணில், எலி, மாடு என அவைகளைப் பற்றியும் கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளார். இதில் என்னைக் கவர்ந்த ஒரு பகுதி. இது விளம்பரத்தில் ஏற்கனவே வெளி வந்த விடயம். பூக்கன்றுகளுக்கு நீர் பாய்ச்சும்போது நடக்கும் மிகவும் ஒரு சாதாரண சம்பவத்தை, எப்படி அதைத் தானும் ரசித்து எம்மையும் ரசிக்க வைக்கிறார் பாருங்கள்.

“செம்மஞ்சள் உடல், அதில் இடை இடையே நெருக்கமான கரும்புள்ளிகள், அழகிய கோள வடிவில் கரிய தலை. கரிய நிறமான கூரிய சொண்டு அழகுக்கு அழகு செய்தது. அது என்னைக் கண்டு வெருண்டோடவில்லை. நட்புடமையுடன் பழகியது. நான் நீர்ப்பாய்ச்சி அடுத்த செடிக்குப் போக ஏற்கனவே நீர்ப்பாய்ச்சிய இடத்துக்கு வருவார்கள். அங்கே சில மண்புழுக்கள் ஒன்றில் வெளியில் வந்திருக்கும் அல்லது தமது வளைகளிலிருந்து மெல்ல எட்டிப்பார்க்கும். பூனைக்கு விளையாட்டு சுண்டெலிக்குச் சீவன் போகிறது. எனத் தமிழிலே ஒரு பழமொழியுண்டு. சுண்டெலியைப் பிடித்த பூனை உடனடியாக அதனைத் தின்று தொலைப்பதில்லை. அத்துடன் விளையாடி தனது உல்லாசத்தை அனுபவித்த பின்னரே தின்று தீர்ப்பதில் ஆர்வம் காட்டும். இருவரும் இருமுனைகளும் பற்றியபடி இழுப்பார்கள், பறிப்பார்கள், விடுவார்கள், பிடிப்பார்கள், கொள்ளை இன்பம் துய்ப்பார்கள். சிறிய அனுங்கல்கள், முனங்கல்கள் அத்தனையும் அவர்கள் மொழியில்.”

எல்லாச் சமுதாயத்திலும் குழந்தைகளுக்குக் கதைகூறி உறங்கவைக்கும் தன்மை காணப்பட்டாலும், Bedtime Story என இங்கு கூறப்படும் கதைகளைத் தமிழில் பாட்டிமார்கள்

காலங் காலமாக வாய் மொழி மூலம் சொல்லிச் சொல்லியே தக்க வைத்துக் கொண்டார்களே தவிர அதற்கு நூல் வடிவம் கொடுப்பதில் மிகவும் பின்னடைவு காணப்படுகிறது. புலம் பெயர்ந்து வாழும் மக்களுடைய அவலங்களைச் சித்தரிப்பதா கப் புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் என்ற ஒரு வகை இலக்கியம் வரத் தொடங்கியுள்ளது. ஆனால் சிறுவர்களுக் கான இலக்கியம் எனக் கூறப்படும் கதைகளின் வருகை மிகமிகக் குறைவாகவே உள்ளது. நாளைய சந்ததியைப் பண்படுத்தும் வகையில் கதைகள் அமைய வேண்டும். அம்புலிமாமாவில் வேதாளம் விக்கிரமதித்தனைக் கொண்டு செல்லும்போது ஒரு புதிருள்ள கதையைக் கூறி பதில் சொல்லாவிடின் தலைவெடித்து விடும் என்ற கற்பனைக் கதைகள் யதார்த்தத்திற்கு அப்பாற்பட்ட கதைகளாக உள்ளன. எனவே இன்றைய மாணவர்களுக்கு ஏற்ப கதைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். இந்தப் பணியை மிக அற்புதமாக 'மணிமாறன்' கதைகளை உருவமைப்பதில் மாஸ்டர் கையாண்டுள்ளார். பிரபல எழுத்தாளரும் விமர்சகருமான தமிழ் அறிஞர் இரா. சம்பந்தன் இக்கதைகளைப் பற்றி இப்படிச் கூறுகிறார்.

குழந்தை இலக்கியமும் அதிபர் கனகசபாபதியும்.

தமிழ்ச் சமுதாயத்தை நல்வழிக்குத் திருப்ப வேண்டுமானால் எங்கு அதைத் தொடவேண்டுமெனப் புரிந்து கொண்டு, இயங்கியவர்கள் மிகச் சிலரே! அவர்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத் தின் நெளிவு எடுக்க, குழந்தைப் பருவம் தான் சிறந்தது என்று அறிந்து அந்தப் பருவத்தில் சில நற்பண்புகளை விதைக்கவும் சில தீய குணங்களை அகற்றவும் முனைந்தனர். அந்த முயற்சியின் பலனாக பஞ்ச தந்திரமும் ஔவையின் ஆத்திகூடியும் பாரதியாரின் பாப்பாப் பாட்டும் அழகப்பாவின் கதைப்பாடல்களும் பட்டுக்கோட்டையின் சில சினிமாப் பாடல்களும் உதயமாயின. கதை மூலம் குழந்தைகளுக்கு சமூக நீதியைப் புகட்டுவது ஒரு கலையாகவே கருதப்பட்டு வருகின்றது.

ஆனால் தமிழ் வாழ்வியல் அலகுகளைத் தொலைத்து விட்டுக் கூத்தாடும் புலம்பெயர் சமூகத் தடாகத்திலே பூக்கும் புதிய மலர்களுக்கு தமிழ் நீதிகளைக் கொண்டு செல்வது பாரதியும் ஒளவையும் செய்தது போன்ற இலகுவான விடயமல்ல. சட்டமே நீதி என்ற அன்னியக் கொள்கைகளுக்கும், இல்லை தருமமே நீதி என்ற தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்கும் இடையில் முரண்பாடு தோன்றாமல் இலக்கியங்களை ஆக்க வேண்டிய இடர்ப்பாடு புலம்பெயர் தமிழ் அறிஞர்கள் முன்னால் மலையென நிற்கின்றது.

எங்கள் குழந்தைகள் தமிழ் கற்க வேண்டும் என்பற்கு ஆயிரம் காரணங்கள் எம்மிடையே இருக்கலாம்! ஆனால் நான் ஏன் தமிழ் கற்க வேண்டும் என்பதற்கு குழந்தைகளிடம் ஒரு காரணம் கூட இல்லை என்பதே உண்மையாக இருக்கிறது வெளி நாடுகளில்!

இவற்றை எல்லாம் மனத்தில் கொண்டே அதிபர் அவர்கள் புலம் பெயர் குழந்தைகளுக்காக சிறுகதைகளை ஆக்கியிருக்கிறார். அவரை விஞ்ஞான நூல்கள் எழுதியவர், சமூகக் கட்டுரைகள் எழுதியவர் என்றுதான் பலருக்குத் தெரியும். ஆனால் ஒரு தாயாக இருந்து தமிழ்ப் பிள்ளைகளுக்கு சிறுகதைகளும் எழுதியுள்ளார் என்பது பலருக்குத் தெரியாது. அந்தக் கதைகளைப் படித்துப் பார்த்தால் முதலில் தெரிவது அவரின் செழுமிய பண்பே! கதைகளில் வரும் சிறு குழந்தைகளைக் கூட அவன் என்று எழுதாமல் அவரென்றே குறிப்பிடுவார் அதிபர். அவன் என்று குறிப்பிடத் தெரியாமல் அல்ல. கதைகளில் கூட அப்படிக் கூப்பிட மனம் இடந்தராததால் தான்!

ஒரு எழுத்தாளன் தானும் குழந்தை நிலைக்கு மாறியே சிறுவர் இலக்கியங்களைப் படைக்கிறான். தன்னுடைய குடும்பம் பொருளாதார ஏற்றத் தாழ்வு முன்னால் குவிந்து கிடக்கும் பிரச்சனைகள், துயரங்கள் அனைத்தையும் மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டே புதிய உலகில் சஞ்சரிக்கின்றான். அங்கே விண்ணுக்கும் மண்ணுக்கும் பேதமின்றி அவன்

உள்ளம் பறக்கின்றது. அதிபரும் அப்படித்தான்! மாணவர்களின் அரவணைப்புக்கு மத்தியிலும் மானுடத் துயரங்கள் அவருக்கும் உண்டு.

**‘மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்
தன்புகழ் நிறுவித் தான் மாய்ந்தனரே’**

என்ற புறநானூற்று வரிகளுக்கேற்ப தன் வாழ்வை நிறுவி இருக்கிறார் நூல்களாக! அவை தமிழ்ச் சமுதாயத்தைப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு வழி நடத்தும் தன்மை மாய்ந்தன!

இனி அவர் ஒரு இடத்தைப் பற்றிச் சொல்லும் போது பூமியில் அது எங்கு இருக்கின்றது என்று சொல்லி புவியியல் செய்திகளைக் கொடுப்பார். உதாரணமாக கென்னியா நாடு ஒரு கதைக்குத் தளமாக அமையும் போது ஆபிரிக்கா கண்டத்தின் கிழக்குக் கரையோரமாக அமைந்த கென்னியா நாட்டிலே என்று ஆரம்பிப்பார்! கியூபாவில் நடைபெறுவதாக கதை அமைக்கும்போது அமெரிக்காவின் புளோரிடா மாநிலத்துக்குத் தெற்கே அமைந்த மேற்கிந்திய தீவு கியூபா என்பார்! அவருக்கு அந்த நாட்டு மக்கள் தொகை கொண்டு சராசரி வருமானம் வரை அனைத்துமே தெரியும்! அதைக் கதையில் திணிக்க மாட்டார். அவர் ஆசிரியர் அல்லவா? தன் வித்துவத் தன்மையைக் குழந்தைகளின் தலையிலே ஏற்றமாட்டார்!

ஒரு கதையிலே ‘நுனவுற்’ என்பது வட துருவத்துக்கு அண்மையாகவுள்ள கனடாவின் பகுதி. அண்மையில் தான் புதிய மாகாணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அங்குதான் துருவக் கரடி, கறிபோ போன்ற அசாதாரண விலங்குகளைக் காண முடியும் என்று எழுதுவார். இது குழந்தைகளுக்கு மட்டுமின்றி பெரியவர்களுக்கும் அறிவூட்டுவதாக உள்ளது.

அவர் கதை சொல்லும் இடங்கள் மட்டுமல்ல அவர் எடுத்துக் கொள்ளும் பாத்திரங்களும் குழந்தைகளுக்குப் பிடித்தவையாகத்தான் இருக்கும்! கொறில்லா குரங்கும் டொல்பினும் துருவக் கரடியும் என்று புலம் பெயர்ந்த குழந்தைகளுக்குத் தெரிந்த பாத்திரங்களே அவர் கதைகளில் விரவி வரும்!

கியூபா நாட்டிலே விடுமுறைக்காகச் செல்லும் குடும்பம் ஒன்று பற்றிச் சொல்லி சுறாவால் தாக்கப்படவிருந்த அம்மாவை டொல்பின் காப்பாற்றுவதாக முடிப்பார். இது போல கடும் குளிரிலே வீட்டை விட்டு வெளியே வந்த சாரா என்ற பெண் குழந்தையை துருவக்கரடி காப்பாற்றி குளிர் தாக்காமல் கட்டியணைத்து விடியும் வரை வைத்திருந்ததாக ஒரு கதையில் செய்தி தருவார்! இன்னுமொரு கதையில் விபத்துக்கு உள்ளாகி பெற்றார் மயங்கி விட, குழந்தையைக் காப்பாற்றப் பூட்டிய காரின் கண்ணாடிகளை கொரில்லா குரங்குகள் உடைப்பதாக எழுதுவார்!

இவையெல்லாம் விலங்குகள் கூட மனித நேயத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்றன என்ற செய்தியை நிறுவி குழந்தைகள் மனதிலே மனித நேயத்தை உற்பத்தி செய்யும் அதிபரின் முயற்சியே ஒழிய வேறில்லை! பிறருக்கு உதவ வேண்டும்! அதுவும் ஆபத்தில் உதவ வேண்டும் என்று பிள்ளைகளுக்குத் தெரிவிக்க நேரம் ஒதுக்கிய அதிபருக்கு புலம்பெயர் தமிழ்ச் சமூகம் கடமைப்பட்டிருக்கிறது!

புத்தியுள்ள கொக்கு என்ற அவரின் சிறுகதை மிகவும் உன்னதமானது. குழந்தைகள் அறிவைப் பட்டை தீட்டக் கூடியது! இரண்டு சிறுவர்கள் அன்னப் பறவைக்கு உணவாக பாண் போடும் போது அருகில் உள்ள கொக்கு ஒன்றுக்கும் பாணைப் போடுகிறார்கள். தினமும் அவர்கள் போடும் பாணை கொக்கு உண்ணாமல் கொத்தி எடுத்துச் செல்கிறது. குஞ்சுகள் தான் பாண் உண்ணாதே என்ற எண்ணம் உறைக்க பாண் எங்கே போகின்றது என்று பார்க்க ஒரு சிறுவன் கொக்கு தினமும் செல்லும் திசையில் சென்று காவல் இருக்கிறான். மற்றச் சிறுவன் வழக்கம் போல பாணை எறி கிறான். கொக்கு வருகிறது. கொண்டு செல்கிறது. தண்ணீரிலே அந்தப் பாணைப் போடுகிறது. மீன்கள் இரை கிடைத்ததெனக் குவிகின்றன. கொக்கு சுலபமாக அந்த மீன்களைப் பிடித்துக் கொள்கிறது. அதோடு மட்டும் நின்று விடவில்லை. கொக்கு அந்தப் பாண் துண்டை எடுத்து இன்னொரு இடத்தில் போடுகிறது. மீன்கள் குவிகின்றன.

கொக்கு பிடித்துக் கொள்கிறது. இவ்வாறாக அந்தக் கதை முடியும்.

இது குழந்தைகளுக்கு எழுதப்பட்ட கதையா? இல்லை பெற்றோருக்கு சொல்லப்பட்ட அறிவுரையா? இல்லை புலம் பெயர் சமூகத்துக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட அரசியலா? தெரிய வில்லை! ஆனால் எல்லாமே உள்ளது இந்தக் கதையில்! அதிபரின் எழுத்து ஈட்டியின் முனையே இவ்வளவு கூரானது என்றால் அதை முழுவதுமாகப் பயன் படுத்திக் கொள்ள தமிழ்ச் சமுதாயம் தவறிவிட்டது போலவே தெரிகிறது! அதிபர் என்ற கார்முகில் குழந்தை இலக்கிய மழையாகப் பொழிய தமிழ் உலகம் காற்றாக வீசட்டும்! எழுத்து மழை வெள்ளமாகப் பாயட்டும்! அந்த சுகத்திலே பயிர்கள் வளரட்டும்! அந்தப் பயிர்கள் அன்பையும் மனிதாபிமானத்தையும் அறுவடையாகத் தரட்டும்! அதுவே அதிபருக்கு நாம் செய்யும் கைமாறாகும்!

**“ஒழுக்கல் உடையுழி ஊன்றுகோல் அற்றே
ஒழுக்கம் உடையவர் வாய்ச்சொல்”**

என்றார் திருவள்ளுவர்! வழுக்குகின்ற நிலத்திலே நடப்பவர்களுக்கு விழுந்து போய்விடாமல் இருக்க ஊன்றி நடக்கத் தடி எப்படி உதவுமோ அது போல வாழ்வுப் பாதையில் வழுக்காமல் இருக்க ஒழுக்கம் உடையவர்களின் வாய்ச் சொல்லை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள் என்றார் வள்ளுவர். கை காட்டும் ஒழுக்கம் உடையவர்களில் அதிபரும் ஒருவர் என்றால் அது மிகையாகாது!

சொற்ப கல்வியறிவை முதலீடாக வைத்தே கனடாவில் எழுத்து வியாபாரம் செய்யும் கூட்டத்துக்கு மத்தியில் தன் வாழ்நாளைப் பெரியோருக்கும் சிறியோருக்கும் என்று முழுமையாகப் பயன்படுத்தி வருபவர் அதிபர். தன் அறிவையும் செல்வாக்கையும் தன் குடும்பத்துக்குத் திசை திருப்பி விட்டிருந்தால் யாருமே எட்டமுடியாத உயரத்தில்தான் அவரைத் தமிழ்ச் சமூகம் கண்டிருக்கும். ஆனால் தன்னலங் கருதாத உழைப்பால் இன்றும் அவர் எங்களில் ஒருவராகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்.

பதவி துறந்து கனடா வந்தும் சமுதாயத்தோடு ஒட்டாமல் பந்தாவோடு வலம் வரும் பல பெரியவர்களை நாள் தோறும் காணும் எமக்கு அதிபரின் வாழ்வியல் முறை ஒரு பாடமாக அமைந்து என்றும் வழிநடத்தும் என்று நம்புவோமாக! இன்று போல அவர் இன்னும் பல்லாண்டுகள் வாழ தமிழ்ச் சமூகம் இறைவனிடம் கையேந்தட்டும்! அன்போடு!

தெல்லிக் கலைக்கூடம் தெரியக் கூர்தீட்டிக்

கல்லில் பொறித்த தமிழ்க் கண்ணியவான் - நல்லபெரும்

அழியலை கடந்திங்கும் அன்னைத் தமிழ்வளர்க்க

வாழியவே நூறாண்டு மகிழ்ந்து!

இது வரை மாஸ்டர் ஆறு புத்தகங்கள் எழுதியுள்ளார்.

அவற்றின் விபரம் வருமாறு:

ஒரு அதிபரின் கூரிய பார்வையிலே

கனேடிய இலங்கைப் பாடசாலைக் கல்விகளுக்கிடையான வேறுபாடுகள். இங்கு புலம் பெயர்ந்து வந்த மாணவர்கள் மற்றும் பெற்றோர்களை எதிர் நோக்கும் பிரச்சினைகள்.

பெற்றார் பிள்ளை உளவியல்

புலம் பெயர்ந்த நாட்டினிலே பெற்றோர்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் இடையே ஏற்படக் கூடிய பிரச்சினைகள் தீர்வுகள்.

மாறன் மணிக்கதைகள் 1-2

சிறுவர்களுக்கான சிறுகதைகள்

திறவு கோல்

விஞ்ஞானம்சார் செய்திகளை எளிமையான விளக்கங்களோடு எழுதப்பட்டுள்ளது.

மனம் எங்கே போகிறது

உளவியல் மற்றும் கற்றலுடன் சம்பந்தப்பட்ட தத்துவங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மாஸ்டர் தனித்தனியே எழுதிய கட்டுரைகள் கதைகளின் தொகுப்பு. 'ஒரு அதிபரின் கூரிய பார்வையிலே' மற்றும் 'பெற்றார் பிள்ளை உளவியல்' ஆகிய இரண்டு நூல்களும் தமிழர் தகவல் சஞ்சிகையில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பு. அவற்றினைத் தொகுப்பதில் 'தமிழர் தகவல்' ஆசிரியர் திருச்செல்வம் ஈடுபட்டார். 'மாறன் மணிக்கதை 1'ல்

வந்த கதைகள் ஜேர்மனியில் பிரசுரிக்கப்படும் 'வெற்றி மணி' மாத சஞ்சிகையில் வெளிவந்தவை. 'மாறன் மணிக்கதைகள்-1' ஜேர்மனியில் 'வெற்றி மணி' ஆசிரியரால் பிரசுரிக்கப்பட்டன. அதற்கான படங்களையும் அவரே வரைந்தார். 'மாறன் மணிக்கதைகள் 2' யாழ்ப்பாணத்தில் திருமதி கோகிலா மகேந்திரன் அவர்களால் பிரசுரிக்கப்பட்டது. அழகிய படங்களை அங்கே வாழ்கின்ற சிறந்த ஓவியர்களைக் கொண்டு வரைவித்தார்.

'திறவு கோல்' 'சிவத் தமிழ்' என்னும் ஜேர்மனியில் வெளிவரும் சஞ்சிகையிலும், 'வெற்றிமணி' யிலும் பிரசுரமான கட்டுரைகளைக் கொண்டது. அதனையும் வெளியிட்டவர் இந்த இரண்டு பத்திரிகைகளுக்கும் ஆசிரியராகவுள்ள திரு. சிவகுமாரன் அவர்கள். 'மனம் எங்கே போகிற'திலுள்ள கட்டுரைகள் 'தமிழர் தகவல்' ஆண்டு மலர்களில் மற்றும் ஈழநாடு, தமிழ் ஈழச்சங்க ஆண்டு மலர் போன்றவற்றில் எழுதிய கட்டுரைகளைக் கொண்டவை. இவற்றினைத் தொகுத்து நூலாக்கிய பொறுப்பு திருமதி கோகிலா மகேந்திரனுக்கு உரியது.

பொதுவாகவே மாஸ்டரின் நூல்கள் கனடா, இங்கிலாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் வெளிவந்ததுண்டு. ஆனால் 'மனம் எங்கே போகிறது' 'திறவுகோல்' ஆகியன கொழும்பிலும், கனடாவிலும், இங்கிலாந்திலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. 'மனம் எங்கே போகிறது' இந்த நாடுகள் தவிர அவுஸ்திரேலியா, நியூசிலாந்து, ஜேர்மனி, நோர்வே மற்றும் சுவிட்ஸர்லாந்திலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இந்நூல் சம்பந்தமாக பிரான்சில் உள்ள வேலணை மகாவித்தியாலயத்தின் பழைய மாணவர் சங்கம் தமது ஆண்டு விழாவினுக்கு மாஸ்டரை பிரதம அதிதியாக அழைத்து நூலினை வெளியிட்டதுடன் அந்நூல் பற்றிய கலந்துரையாடல் ஒன்றினையும் ஏற்பாடு செய்திருந்தது. மிகவும் மகிழ்ச்சியான செய்தியாகும்

இவரின் கதைகளில் சில தீராததிலும் தினக்குரலிலும் தினகரனிலும் வீரகேசரியிலும் பிரசுரமாகி உள்ளன. கனடாவில்

வெளியாகும் உதயன் பத்திரிகையில் 'உலகம் போகிற போக்கு' என்ற தலைப்புடன், விளையாட்டுக்கள் பற்றியும் வாராவாரம் எழுதி வருகிறார். தாயகத்தில் விளையாட்டில் அவ்வளவு ஈடுபாடு காட்டாத மாஸ்டர் கனடாவுக்கு வந்த பின்பே அதிகம் ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினார். விளையாட்டில் மாஸ்டருக்கு கிறிக்கட் மிக விருப்பமானது. இந்திய அணி அபிமானத்துக்குரியது. அனைத்து கிறிக்கட் போட்டிகள், ரென்னிஸ் ஆட்டங்களைத் தொலைக் காட்சியில் பார்ப்பார். இதனை விட பேஸ்போலில் டோறண்டோ அணியான Blue Jays அவரின் அபிமானத்துக்குரிய அணி. அவர்கள் விளையாடும் 162 போட்டிகளில் ஒரு சிலவற்றினைத் தவிர- ஏனையவை யாவும் பார்ப்பார்.

தாயகம், வீடு, விளம்பரம், தூறல் ஆகியவற்றுடன், ஜெர்மனியில் வெற்றி மணி பத்திரிகைக்கும், சிவத்தமிழ் சஞ்சிகைக்கும் வெவ்வேறு துறை சார்ந்த விடயங்களை அன்று புதுமைலோலன் என்றும், இன்று கபோதி, கௌரி, கௌரிமணாளன் என புனைப் பெயர்களிலும் பல ஊடகங்களுக்கு எழுதி வருகிறார்.

நோர்வே நாட்டிலுள்ள பல்கலாசார அமைப்பு ஒன்று இவரை அங்கு அழைத்து பிள்ளை வளர்ப்புப் பற்றிய கருத்தரங்கத்தில் பங்கு பற்ற வைத்தது. பாரிஸ் நகரிலே வேலணை மத்திய மகாவித்தியாலயப் பழைய மாணவர் சங்கத்தினர் பெற்றோர்களுக்கான கருத்தரங்கு ஒன்றை நடத்தினார்கள். அதிலும் பங்குபற்றினார். கனடாவில் பல்வேறு கல்விச் சபைகள் நடத்திய தமிழ் மாணவர்கள் பிரச்சினை சம்பந்தமான கருத்தரங்குகள் பலவற்றில் கலந்துள்ளார். மேலும் லண்டன், அவுஸ்ரேலியா, இலங்கை, கனடா போன்ற நாடுகளிலுள்ள தொலைக்காட்சிகள் இவரைப் பேட்டி கண்டுள்ள போதிலும் அண்மையில் இந்தியாவுக்கு, செம்மொழி மகாநாட்டில் கலந்து கொள்ளச் சென்றபோது கலைஞர் தொலைக்காட்சி இவருடன் ஒரு சந்திப்பை நடத்தி, குடும்பப் படத்தை தினத் தந்திப் பத்திரிகையும் பிரசுரித்தது.

“தேசங்களின் சிறந்த பாதுகாப்பு என்பது கல்விதான்” என சிந்தனையாளர் அல்பர்ட் ஹப்பார்ட் கூறிய உண்மை வடிவத்தை மாஸ்டரின் வாழ்வில் கண்கூடாகக் காண்கிறோம்.

செம்மொழி மகாநாடு:

24.6.2010 அன்று கோவையில் தமிழுக்கு விழா எடுக்கப் பட்டது. அதற்காக தூய தமிழில் எழுதப்பட்ட பாடலுக்கு ஒஸ்கார் விருது பெற்ற ஏ. ஆர். ரஹ்மான் இசையமைக்க, மத்திய அமைச்சர் திரு. ராசாவின் ஏற்பாட்டில் தமிழர்களின் மொபைல் ரிங்டோனாக இலவசமாகக் கிடைத்தது. மூன்று நாட்கள் தமிழ் நாட்டில் பள்ளிகளுக்கு விடுமுறை கொடுத்ததுடன், ஐந்து நாட்கள் கோவை தமிழ் மொழியால் அதிர்ந்தது. செம்மொழி மகாநாட்டுக்குப் பிரமாண்டமான ஏற்பாடு செய்யப் பட்டு உலகத்திலுள்ள பல நாடுகளிலிருந்து பல தமிழறிஞர்கள் இந்த மகாநாட்டுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

கனடாவிலிருந்து இம்மகாநாட்டுக்கு கனகசபாபதி மாஸ்டர் சென்றது கனடாத் தமிழருக்குப் பெருமைக்குரிய விடயமாகும். இதில் தமிழ்நாட்டு முதல்வர் கருணாநிதியின் 21 கட்டுரைகளும், கவிஞர் கனிமொழியின் மூன்று கவிதைக்கான கட்டுரைகளும் வாசிக்கப்பட்டன. அத்துடன் மாஸ்டரும் செம்மொழி மகா நாட்டில் கனடாவின் வெள்ளி விழாக் காணும் தமிழ்க் கல்வியைப் பற்றிய ஆய்வுக்கட்டுரை ஒன்றை வாசித்துள்ளார். மகாநாட்டில் பல தமிழறிஞர்கள் கேட்டு மகிழ்ந்த அக்கட்டுரையை மாஸ்டர் எனக்குத் தந்தார். பெற்றோருக்கு அறிவு தரக்கூடிய அப்பேச்சின் ஒரு சிறு பகுதியை நீங்களும் இங்கு வாசிக்கலாம்.

கனடாவில் வெள்ளி விழாக் காணும் தமிழ் மொழி

ஈழத் தமிழர்கள் பெரும் அளவிலே புலம்பெயரத் தொடங்கி ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுகளைக் கடந்து விட்டன. கணியன் பூங்குன்றனின் இலக்கியத்திற்கு ஈழத்தமிழர்களின் புலப்பெயர்வு இலக்கணமாய் அமைந்துள்ளது என்றால் மிகை

அல்ல. எங்கு வாழ்ந்தாலும் அங்கு தமிழர்களின் கலாசாரமும் மொழியும் பேணப்பட வேண்டும் என்பதில் தீவிரம் காட்டி, புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலே அதற்கேற்ற வகையில் அரசாங்கத்தின் அனுசரணையைப் பெற்றும் பெறாமலுங்கூட தமது எச்சங்களுக்கு மொழியையும் கலாசாரத்தையும் பயிற்று தற்கு அவர்கள் கடினமாக உழைத்தார்கள். அந்த முயற்சி ஓரளவு வெற்றியையும் ஈட்டியதை கண்ணாரக் கண்டுள்ளோம். அந்த வெற்றி பற்றிய ஆய்வினையும் தொடர்ந்து தமிழை அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளுக்கும் எடுத்துச் செல்வதற்கான வழிகள் என்ன என்பது பற்றிய ஆய்வே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமையும்.

நெல்லுக்கு இறைத்த நீர் வாய்க்கால் வழியோடி

கனடாவினது மொழிக் கொள்கையில் கடந்த இரண்டு தசாப்தங்களில் ஏற்பட்ட இரண்டு பிரதான மாற்றங்களாக அமிழ்வுக் கல்வி (Immersion Education) மற்றும் பாரம்பரிய மொழிக் கல்வித் திட்டங்களைக் கூற முடியும். முன்னையது பிரெஞ்சு மொழி கற்றலுடனும் பின்னையது பூர்வ குடிமக்கள் (Aboriginals) அல்லது முதல் தேசியத்தின் (First Nations) கல்விக் காகப் புகுத்தப்பட்டு, படிப்படியாக விரிவாக்கம் பெற்று, சமீபகாலத்தில் கனடாவிற்குப் புலம் பெயர்ந்து குடியேறிய சிறுபான்மை மக்களின் கல்வியுடனும் சம்பந்தப்பட்டவை. வெவ்வேறு காலங்களிலே இயற்றப்பட்ட நான்கு சட்ட மூலங்கள் கனடாவினது கல்விக் கொள்கையினை வழி நடத்துதற்குக் காரணமாகின்றன.

கனடாவின் அரசியல் சாசனம்

(British North American Act 1867) 1987ல் நிறைவேற்றப்பட்ட இச்சாசனத்தில் படிக்கும் பாடசாலை மாணவர்களுக்கு கல்வி வழங்கும் கடப்பாடு அந்தந்த மாகாணங்களைச் சார்ந்தது, ஆகவே கனடாவில் கல்வி சம்பந்தமான தீர்மானங்களை எடுத்தலும் அவற்றினை நடைமுறைப்படுத்தலும் நாட்டின் பத்து மாகாணங்களையும் 3 பிரதேசங்களையும் சார்ந்தது,

அரசகரும மொழிக் கொள்கை

(Official Languages Act 1960, revised in 1988) 1960இல் நிறைவேற்றப்பட்டு பின்னர் 1988ஆம் ஆண்டிலே திருத்தம் செய்யப்பட்ட இச்சட்டமூலம் இருமொழிக் கொள்கைக்கு (Bilingualism) வித்திட்டது. இதன் பிரகாரம் ஆங்கிலம், பிரஞ்சு, ஆகிய இரண்டு மொழிகளே கனடா பூராவும் அரசகரும மொழிகளாகின்றன. சட்டம் சார்ந்த உரிமைகள், அரசசேவைகள், தொழில்சார் வாய்ப்புகள் மற்றும் பொதுமக்களுடன் தொடர்பாடல் ஆகியவை யாவும் இரண்டு அரசகரும மொழியிலும் அமைய வேண்டும் என்பதுடன் விற்பனைப் பொருட்கள் மற்றும் வியாபார நிலைய விளம்பரங்களும் இரண்டு மொழிகளிலும் நாடு பூராவும் இருக்க வேண்டுமென இதன் மூலம் வலியுறுத்தப் பட்டுள்ளது.

மொழிக் கல்வியைப் பொறுத்த மட்டிலே கனடாவின் மாநிலங்களுக்கிடையே அது சம்பந்தமான நேரடித் தொடர்பு ஒன்று இல்லாத போதும் ஒன்றாறியோ மற்றும் பிரிட்டிஷ் கொலம்பியா மாநிலங்களின் கல்விக்கொள்கை மிகவும் தெளிவாக இயற்றப்பட்டுள்ளது. இம் மாநிலங்களிலே இரு மொழிக்கொள்கை மிகவும் சீரிய முறையினிலே கையாளப்படுகின்றது. இம்மாநிலங்களிலே ஆங்கிலம் முதன் மொழியாகவும் பிரெஞ்சு இரண்டாம் மொழியாகவும் பாடசாலைகளில் மாணவர்களுக்குப் போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. கியூபெக் மாநிலத்திலும் இக் கொள்கை செயற்படுத்தப் படுகிறது எனக்கூறலாம். அங்கே பாடசாலைகளில் ஆங்கிலம் இரண்டாம் மொழியாக போதிக்கப் படுகிறது.

கனடாவின் மனித உரிமைகள் மற்றும்

தன்னுரிமைக்கான சாசனம்

1982ல் இயற்றப்பட்ட இத்தீர்மானத்தின்படி உத்தியோக பூர்வமான சிறுபான்மை மொழிபேசும் குடும்பத்தினைச் சார்ந்த பிள்ளைகள் தமது தாய் மொழியிலேயே ஆரம்பக் கல்வியையும் இரண்டாம் நிலைக் கல்வியையும் கற்பதற்கு உரிமை உண்டு. இங்கு ஆங்கிலம் முதல் மொழியாக உள்ள மாநிலங்களில் பிரெஞ்சு மொழி மற்றும் பிரெஞ்சு முதன்

மொழியாக உள்ள மாநிலத்தில் ஆங்கில மொழி பேசுவோரையே உத்தியோக பூர்வ சிறுபான்மை எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அந்த இரண்டு மொழிக் கொள்கையுடைய ஒரு நாட்டிலே அந்த இரண்டு மொழிகளுமே அந்நிய மொழிகள் அல்ல என்பதால் இரண்டாவது மொழி என்ற பதம் பாவனைக்கு வந்துள்ளது.

கனடாவின் மனித உரிமைகள் மற்றும் தன்னுரிமைக்கான சாசனத்தினைப் பிரகடனப் படுத்தி இருமொழிக் கொள்கையினை வலியுறுத்திய பெருமை கனடாவின் 15வது பிரதம மந்திரியாக விளங்கிய பியரே ருறுடோ அவர்களையே சாரும். மொழிக்கல்வி வழங்கல் மகாணங்களுடைய பொறுப்பாயிருந்த போதிலும் அதனைப் பெறுவது மனித அடிப்படையுரிமை என்பதை இச்சட்ட மூலங்கள் வலியுறுத்தியதுடன் எந்த ஒரு பாடசாலையிலும் இருபது பெற்றோர்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு மொழியினைத் தம் பிள்ளைகள் கற்பதற்கு வசதி செய்துதர வேண்டும் என விண்ணப்பித்தால் ஆவன செய்வது பாடசாலை அதிபரின் தலையாய கடன் என இச்சட்டம் வலியுறுத்தி உள்ளது.

கனடாவின் பல்கலாசார சட்டமூலம்

கனடாவின் மத்திய அரசினது இரு மொழிக் கொள்கை பல்கலாசாரத்தை உட்படுத்தும் வகையிலேயே 1990ல் சற்று விரிவாக்கம் செய்யப்பட்டது. அதன் காரணமாக ஆங்கிலம் மற்றும் பிரெஞ்சு மொழி தவிர்ந்த ஏனைய மொழி பேசுபவரின் பெறுமானம் அங்கீகாரம் பெறுகிறது. ஆனாலும் மத்திய அரசினதோ மாநில அரசினதோ கொள்கைகள் அன்னிய மொழிக் கல்வியிலும் பார்க்க இனக்குறோத உணர்வு மற்றும் ஏனையோருடைய கலாசாரத்தை உணர்தல் போன்றவற்றினையே வலியுறுத்துகின்றன. மத்திய அரசினது குடியமர்வுக் கொள்கை, வேலை வாய்ப்பு, குடும்பம் ஒன்றின் சேர்க்கை அகதிக் கோரிக்கை காரணமாக வருடாவருடம் 200000 அன்னிய நாட்டினர் கனடாவில் குடியுரிமை பெறுகின்ற வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. இதனால் 290 இலட்சம் சனத்தொகை உள்ள ஒரு நாட்டிலே குடிவரவாளர் தொகை 17 வீதத்திற்கு

அதிகமாக உள்ளது. அண்மைக் காலங்களில் குடிவரவாளர்களில் பெரும் தொகையினர் பொருளாதாரத்தில் முதன்மை வகிக்கும் மாகாணங்களான ஒன்டாரியோ, பிரிட்டிஷ்கொலம்பியா மற்றும் கியூபெக் மாநிலங்களின் பிரதான நகரங்களை அண்டியே குடியேறியுள்ளனர். இவ்விதம் குடியேறியவர்களில் ஏறக்குறைய 50 வீதத்திற்கு மேற்பட்டோர் ஆங்கிலம் மற்றும் பிரெஞ்சு மொழியறிவு அற்றவர்களாகவும் இந்த இரண்டு மொழி தவிர்ந்த இன்னொரு மொழியினையே வீட்டுமொழியாகக் கொண்டவர்களாகவும் உள்ளனர். கனடாவின் சனத் தொகையில் 10 வீதத்தினர் அல்லது 28 இலட்சம் மக்கள் ஆங்கிலத்தையோ அல்லது பிரெஞ்சினையோ வீட்டுமொழியாக உபயோகிப்பதில்லை. இவ்வெண்ணிக்கை வருடா வருடம் அதிகரிக்கச் செய்கிறது. ஆகவே ஆங்காங்கே காணப்படும் கல்விச் சபைகளும் சமூக முகவர்களும் இந்த மக்களின் மொழியைப் பேணுதற்காக திட்டங்களைச் செயற்படுத்தல் இன்றியமையாததாகிறது.

தமிழ் ஒரு தேர்வுப் பாடமாக டொறண்டோப் பல்கலைக் கழகத்தின் ஸ்காபரோ வளாகத்திலும் தலை நகரத்து வளாகத்திலும் போதிக்கப்படுகிறது. தமிழ் மொழியினைக் கற்பதால் தம் பிள்ளைகள் ஆங்கில மொழித்திறனைப் பெற முடியாது போய்விடும் என்ற அநாவசியமான பயம் இங்கு வாழ்கின்ற கணிசமான தொகையான பெற்றோர்களுக்குள்ளது. அதன் காரணமாக அப்பெற்றோர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்குத் தமிழ்க் கல்வி போதிப்பதில் அசிரத்தை காட்டுகின்றனர். ஒன்ராறியோ மாநிலப் பாடசாலையில் கல்வி கற்கின்ற தமிழ் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை ஏறக்குறைய 30000. இவர்களில் 15000 மாணவர்கள்தான் தமிழைக் கற்க முன்வந்துள்ளார்கள். தமிழ் கற்க முன்வராத பலர் பல்வேறு அரங்கக் கலைகளை அக்கறையுடன் கற்று வருகிறார்கள். ஆகவே தமிழ்க் கல்வியைப் புகட்டுதற்கு அரங்கக்கலையினை ஓர் ஊடகமாகப் பிரயோகித்தால், கற்பவர்களுக்குத் தமிழில் பரிச்சயம் ஏற்படலாம் அல்லது ஈர்ப்பு ஏற்படலாம் எனப்பல சந்தர்ப்பங்களில் கூறியுள்ளோம்.

தோட்டக்கலை

அண்மையில் எனது கணவர் இலங்கைக்குப் போயிருந்தார். கனடாவுக்கு வந்தபின் நண்பர்கள் “இலங்கையின் நிலமை எப்படி இருக்கிறது?” எனக்கேட்டபோது “மக்கள் இப்போது சண்டையில்லாமல் சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் மக்கள், கட்டிடங்கள், தெருக்கள் அழிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்க மிகவும் வேதனையாகவுள்ளது. எமது மூத்த தலை முறையினர் எமக்காக விட்டுச் சென்ற பயனுள்ள பல மரங்கள் அழிக்கப்பட்டு விட்டன. கட்டிடங்களை குறுகிய காலத்தில் கட்டிவிடலாம். இந்த அழிந்த மரங்களை உருவாக்க எத்தனை வருடங்கள் காத்திருக்க வேண்டும். அதுவும் தனக்குப் பிடித்தமான கிழுவைமர இனமே போரில் இருதரப்பினரும் பாவித்த இரசாயனப் பொருட்களால் அழிந்து விட்டது.” எனக் கவலையுடன் கூறினார். இதே கருத்தைதான் கவிஞர் தாகூர் இப்படிச் கூறுகிறார்.

கவிதைகளை என்னைப் போன்ற பாமரர்களும் படைக்க இயலும். ஆனால் ஒரு பூச்செடியை ஆண்டவன் ஒருவனால் மட்டுமே படைக்க முடியும்.

இந்த உண்மையைத்தான் கண்ணனும் ‘மரஞ்செடி கொடிகளும் நானே’ என்று கூறுகிறார். நடமாடும் விலங்குகள், மனிதர்கள் போன்றவை தாம் உயிருள்ளவை என்றும், தாவர இனங்கள் உயிரற்றவை எனச் சிலர் நினைப்பதுண்டு. ஆனால் உயிர் உள்ளவை செய்யக் கூடிய அத்தனை பணிகளையும் தாவரங்கள் செய்கின்றன. அத்துடன், இடம்விட்டு இடம் மாறாத தாவரங்கள் ஒளிச்சேர்க்கையின் மூலம் உணவுப் பொருட்களை கனிகள், விதைகள், தண்டுகள், கிழங்குகள், வேர்களில் சேமித்து வைக்க அதனை மனிதனும், விலங்குகளும் உணவாக்கின. இத்தனை சிறப்பு வாய்ந்த உயிர்களை நைஜீரியாவில் மாஸ்டர் விவசாயக் கல்வி அதிகாரியாக நியமனம் பெற்றபோது. பல முற்போக்கான திட்டங்களைச் செயற்படுத்தி சொக்கற்றோ மாநிலத்தில் தனது பாடசாலை வளவுகளில் மரம் நடுதலில் எடுத்த அக்கறை காரணமாக வசித்த கிராமத்தில் நிறையவே மரங்கள் அவர் பெயரை ஞாபகப் படுத்தும் வண்ணம் இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டு

இருக்கின்றன. காட்டு இலாகா மூலம் வேப்ப மரங்களையும், முருங்கை மரங்களையும் நட இவர் உதவினார்.

காலாகாலமாக இயற்கையின் நடவடிக்கையை நம்பி ஏற்படுத்திக் கொண்ட கணிப்பு தற்போது பிழைத்து விட்டது. வெப்பநிலை மாறி விட்டது. சூரியனின் வெப்பம் அதிகரித்ததாலும், உலகம் மாசடைதலையும் பார்க்கும்போது இயற்கைக்கு தனது மரபை உடைக்க வேண்டுமென்ற வெறியின் காரணமாக வானிலை ஆய்வாளர்கள் ஏமாந்து பரிதவிக்கிறார்கள். அறிவியலைப் பற்றி அறியாத பாமர வர்க்கத்திற்குத் தெரிந்த விடயமான உலகத்தில் அழிவுகள் அதிகரிப்பதற்கு இயற்கையை நிந்திப்பதும் சூறையாடுவதும் தான் காரணம் என்ற சின்ன உண்மை கூடப் பகுத்தறிவாளனுக்குத் தெரியவில்லைப் போலும். பிள்ளைகள் பெரிய வீடுகளில் வசதியாக வாழ வேண்டுமென்ற ஆசையில் எத்தனை பெரிய மரங்களுக்குக் கருமாதி நடத்தினோம் எனச் சிந்திக்கிறார்களா? அதிகரித்து வரும் வெப்பத்திற்கு அறிவியல் சார்ந்தவர்கள் பக்கம் பக்கமாக எழுதுகிறார்கள். இயற்கை மாறவில்லை. மனிதன் பேராசையால் மாற்றி விட்டான். இயற்கை சீற்றம் கொள்கிறது. பசுமையான காடுகளை கொங்கீரிட்டு கட்டிடமாக நிர்மாணித்ததாலும், மலை மேடுகளில் கைவைப்பதாலும் இயற்கை மனிதவர்க்கத்திற்கு அடிக் கடி பதிலடி கொடுக்கிறது. அதை உணர்ந்தும் மனிதன் தொடர்ந்து தவறு செய்கிறான். ஏதோ குருட்டு அதிர்ஷ்டத்தில் தப்பிப் பிழைத்தாலும், அடுத்த சந்ததியைக் காப்பாற்ற மரங்களை நடவேண்டும் என்ற கொள்கையை விதைக்கவும் மண்ணுலகில் இயற்கை எவ்வளவு அழகு என்பதை செயல் முறையில் காட்டவும் கனகசபாபதி மாஸ்டரை இறைவன் நமக்குக் கொடையாகக் கொடுத்துள்ளார்.

அந்தப் பத்து வயதுச் சிறுவனுக்கு சைக்கிள் ஓடிப்பழக வேண்டுமென்ற கொள்ளை ஆசை. அம்மாவிடம் கெஞ்சினாலும், “உனக்கு வயது காணாது” என மகனின் ஆசையைத் தட்டிக்கழிக்க, சிறுவனுக்கோ அம்மா கூறும் வயது வரை காத்திருக்கப் பொறுமையில்லை. சைக்கிள் ஓடத் தெரிந்த

மருமகனிடம் ரகசியமாகப் பழகச் சென்றார். அங்கே சதி விளையாட, இடையில் இருந்த தென்னை மரத்துடன் சைக்கிள் மோதி, இரத்த வெள்ளத்தில் கிடந்த சிறுவனை மருந்துகட்ட அழைத்துச் செல்ல, அச்சிறுவனோ தன் வேதனையை மறந்து அங்கிருந்த ரோஜாவின் அழகில் கிறங்கி மனதைப் பறிகொடுத்தான். அந்தச் சிறுவன் வேறு யாருமல்ல. கனகசபாபதி மாஸ்டர் தான். அன்று ரோஜாமீது ஏற்பட்ட தீராத காதல்தான் இன்று அறுபதுக்கும் மேற்பட்ட ரோஜாக்கள் அவர் வீட்டிலிருந்து தெருவில் போவோர் வருவோரைப் பார்த்துக் கண்ணடித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அத்துடன் மீன் வளர்ப்பதிலும் நிறைய ஈடுபாடு இருந்தது. காங்கேசன் துறையில் மாஸ்டர் வாழ்ந்தபோது வீட்டின் முன்னே 12 அடி வரையில் விட்டமுள்ள தொட்டி ஒன்று கட்டிப் பெருந் தொகையில் வண்ண வண்ண மீன்கள் வளர்த்தார்.

கனடாவில் கடந்த பத்து வருடங்களாக 'ஒலிவாறோ' என்ற ஒரு தோட்டக்காரனை வைத்துத் தோட்டம் செய்யும் ஒரே ஒரு ஈழத்தமிழர் மாஸ்டர் என்றால் மிகையாகாது. ஒலிவாறோ நல்ல ஆங்கிலம் பேசத் தெரியாதவராக இருந்தாலும் இத்தனை வருடங்களாக இருவருக்கும் இடையே உறவு நீடிக்கிறது என்றால் அதற்குச் சில காரணங்கள் உள. மாஸ்டர் அழைத்த உடனே வந்து, சொல்லும் வேலையைச் செய்வதுடன், அவர் கேட்கும் ஊழியத்தை மாஸ்டர் பேரம் பேசாமல் கொடுத்து விடுவார். மாஸ்டர் வீடு ஒலிவாறோ இருக்கும் இடத்திலிருந்து அதிக தூரத்திலிருந்தாலும், நல்லெண்ணத்துடன் வந்து வேலை செய்வார்.

'தானியத்தை விதைப்பவன் புண்ணியத்தை விதைக்கிறான்' என்று ஒரு பாரசீகப் பழமொழியுண்டு. மாஸ்டர் போகுமிட மெல்லாம் தாவரங்களுக்கு உயிர்கொடுக்கத் தவறுவதில்லை. மகாஜனாவில் வனப்பை மெருகூட்ட அவர் உண்டாக்கிய அசோக மரமும், விசிறி வாழையும் பரம்பரையாக வாழும் சொத்தாக இருக்கிறது. மாஸ்டர் திருமணத்தின் பின் குடிபுகுந்த 'கௌரியகம்' கட்டாந் தரையாக இருந்த

சுண்ணாம்புக்கல் இடத்தையும் தனது கடும் உழைப்பால் பசுஞ் சோலையாக்கினார். தென்னை, மாமரம் போன்ற மரங்களுடன், நிலத்திலும். பூஞ்சாடிகளிலும் மல்லிகை, கனகாம்பரம், செம்பரத்தை, போகன்விலியா, வெட்சியுடன், சிறுவனாக இருந்தபோது தான் எப்படி ரோஜாமீது காதல் கொண்டாரோ, அதைப் போல பார்ப்பவர்கள் கௌரியகத்தின் அழகை ரசிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கில் பலவண்ணத்தில் சிறியதும் பெரியதுமாக, கட்டையும் நெட்டையுமாக, செடியும் கொடியுமாய் 'ஹக்கல்' பூந்தோட்டத்திலிருந்து வாங்கிவந்த ரோஜாக்களும் கூட்டம் கூட்டமாக நந்தவனக் காட்சி தந்தன. அருகில் நடக்கும் எல்லா நல்ல நிகழ்வுக்கும், சேலைக்கேற்ப பெண்கள் பூச்சூடிக் கொள்ளவும், புகைப் படக் கலைஞர்கள் படம் எடுக்கவும் மாஸ்டரின் தோட்டம் கைகொடுத்தது. "பூக்களைப் பறிக்காதீர்கள்" என்ற படத்திற்கான விளம்பரப் பலகையை இப்படியான வீடுகளில் மாட்டிவிட்டால் பூக்களின் வாழ்வு சிறுது காலமாவது நீடிக்குமல்லவா? இயற்கையை நேசிப்பவர்கள் தங்கள் வீட்டில் வளரும் பூக்களைக் கூடப் பிள்ளைகள் போலத்தான் நேசிப்பார்கள். நானும் எனது கணவரும் சில சமயங்களில் காற்று பூக்களைப் பிடுங்கியெடுக்கும் போது. அந்த மலரின் நிலைகண்டு எம் மனம் படும் வேதனைக்கு வடிவம் கொடுக்க முடியாது.

எவராவது போய் மாஸ்டரிடம் பூக் கேட்டால் இல்லை எனக் கூற முடியாமல் கத்தரிக்கோலைத் தந்துவிட்டு, வீட்டுக்குள் போய்விடுவார். கண்ணெதிரே மிகவும் பிரியத்துடன் தான் வளர்த்த பூக்களை வெட்டுவதை அவர் பார்க்க விரும்புவதில்லை. நைஜீரியாவில் குடிப்பதற்கே நீர்தட்டுப்பாடு இருந்த நிலையில் வீட்டில் உபயோகிக்கும் ஒவ்வொரு துளியையும் பயன்படுத்தும் வண்ணம் பூச்செடிகளை வளர்த்தார். அது மட்டுமல்ல ஒவ்வொரு செடிக்கும் ஒரு சரித்திரம் இருப்பதைப் போல, செடியின் பூர்வீகம், வளர்ப்பு முறை என்பவற்றை விளக்குவார். தாவரவியலைக் கற்றதால் அவர் வளர்க்கும் செடிக்கும், சாதாரணமான ஒருவர் வளர்க்கும் செடிக்கும் நிறைய வித்தியாசமுண்டு. நைஜீரியாவில் உள்ளவர்கள் வெண்டிக்கு அவ்வளவாக உரம் பாவிக்காமையால் செடிகள்

பெரிதாக வளர்வதில்லை. மாஸ்டரோ தாராளமாக செயற்கை உரம் விளாசிவிட செடிகள் வளவின் வெளிச் சுவருக்கு மேலாக வளர்ந்து கிராமத்தை எட்டிப் பார்த்ததுடன், காய்கள் ஓரடி நீளம். இது வீதியால் போகின்றவர்களைக் கவர்ந்ததுடன், ஊரே ஒன்றுகூடி மாஸ்டர் இல்லத்திற்கு வந்துவிட்டது, இந்த அதிசய வெண்டி வகையினைக் காண்பதற்கு. இது சாதாரண வகைதான் என மாஸ்டர் எத்தனை முறை சத்தியம் செய்தும் அவர்கள் நம்பவில்லை. அவர்களின் கடவுள் அல்லாமேல் ஆணையிட்டுக் கூறியபோது தமக்கு அதன் விதை வேண்டும் என்றார்கள். தாராளமாகக் கொடுத்தாராம். ஆனால் விளைச்சலைப் பார்ப்பதற்கு முதல் கனடா வந்துவிட்டார்.

அண்மையில் அவரின் வீட்டுக்கு நானும் கணவரும் போயி ருந்தோம். ஒருபக்கம் கண்களைப் பறிக்கும் பூந்தோட்டம். மறுபக்கம் மரக்கறித் தோட்டம். வாசலில் சிவப்பு, வெள்ளை வெங்காயத்தைத் தனித்தனிக் கூடைகளில் நிரப்பி வைத்திருந் தார். தோட்டத்தில் மூன்றடி உயரத்திற்கு வளர்ந்திருக்கும் லீக்கையும், சுமார் பத்து இறாத்தல் எடையுடன் மத்தளம் போலக் காட்சிதரும் இலைக் கோவாவை, ஏனைய காய்கறி-களை அவர் சமைப்பதில்லை. தோட்டக்காரனுக்கு ஊதியம் கொடுத்து பல்லாயிரம் டொலரைச் செலவு செய்து தன்னைக் காண வருவோருக்குக் கொடுப்பதில் அவர் அடையும் இன் பம் அலாதியானது. அன்று அவரின் பாரியார் விதம் விதமாகச் சமைத்துக் கொடுத்து இன்பம் அடைந்தார். இன்று மாஸ்டர் வருபவருக்குப் பசுமையான காய்கறிகளைக் கொடுத்துத் திருப்தி அடைகிறார்.

தோட்டக்கலை மூலம் தான் பெற்ற அனுபவத்தைக் கூறுவதன் மூலம் மற்றவர்கள் பயனடைய வேண்டுமென்ற நோக்கில் டி.வி.ஐ. தொலைக் காட்சியில் நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னர் காய்கறித் தோட்டம் பற்றியும் 2009, 2010ஆம் ஆண்டுகளில் பூக்கன்றுகள் பற்றியும் பேட்டி கொடுத்துள்ளார். அதனைவிடப் பூக்கன்றுகள் பற்றி விளம்பரம், உதயன் பத்திரிகையிலும் எழுதியுள்ளார். Scarborough Mirror பத்திரி கையின் புகைப்படக்காரர் ஒரு முறை வந்து மாஸ்டரின்

தோட்டத்தினைப் படமெடுத்துக் கொண்டு போனார். ஆனால் துரதிர்ஷ்டமாக அது பத்திரிகையில் வரவில்லை. டோறண்டோ ஸ்டார் பத்திரிகையில் தோட்டக்கலை பற்றி எழுதும் Soniya Day என்கிற பெண் மணியுடன் மின்னஞ்சல் மூலம் தொடர்பு கொள்வதுண்டு. ஒருமுறை மாஸ்டர் கொடுத்த தகவல்கள் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகியிருந்தது. கடந்த முப்பது வருடங்களாக நீரழிவு வியாதியால் பாதிக்கப்பட்ட போதிலும் வருத்ததைக் கூறி எந்த நிகழ்விலும் மாஸ்டர் பின் வாங்கியதில்லை. கோடைகாலங்களில் மூன்று மணித்தியாலங்களைத் தோட்டத் திற்கு நீர் பாய்ச்சச் செலவிடுகிறார். புல்லுக்கு நீர்பாய்ச்ச Sprinkler ரைப் பாவிக்க விரும்புவதில்லை.

பவள விழாவுக்கான வாழ்த்துக்கள்

2010ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 4ஆம் திகதி தனது 75வது பவள விழாவைக் கொண்டாடிய மாஸ்டரைப் பல்லாயிரம் அன்புள்ளங்கள் வாழ்த்தினார்கள். அத்தனை வாழ்த்துக்களை இப்புத்தகத்தில் சேர்த்துக் கொள்வது சாத்தியமற்ற விடயமாகும். என்றாலும் உறவினர் சார்பாக திரு. குரு அரவிந்தன், நட்பின் மகிமையை உணர்த்த திரு. அ. பூரணச்சந்திரன், தமிழறிஞர் சார்பாக கவிஞர் வைரமுத்துவின் வாழ்த்துக்களும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

அதிபர் என்றும் நடமாடும் பல்கலைக் கழகம் என்றும் எல்லோராலும் அன்புடன் அழைக்கப்படுகின்ற திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்கள் 2010 செப்டம்பர் 4ம் திகதி 75வது அகவையில் காலடி எடுத்து வைக்கின்றார். எவ்வளவு காலம் வாழ்ந்தார் என்பது முக்கியமல்ல, எப்படி வாழ்ந்தார் என்பதுதான் முக்கியம். வாழுங்காலத்திலேயே சாதனையாளர்களைப் பாராட்ட வேண்டும், பணமும் பொருளும் முக்கியமல்ல, ஒருவரைப் பாராட்டும் போதுதான், அந்தப் பாராட்டுகள்தான் அவரை மேலும் மேலும் சாதனைகள் படைக்கத் தூண்டுகின்றன என்பதால் இவ்வாழ்த்துரையை எழுதுகின்றேன்.

திரு. பொ. கனகசபாபதி அவர்கள் ஆசிரியராகவும் பின்னாளில் அதிபராகவும் இருந்த தெல்லிப்பளை மகாஜனாக் கல்லூரி, தனது நூற்றாண்டு விழாவைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் இந்த நேரத்தில், இவரது எழுபத்தைந்தாவது பிறந்தநாளைக் கொண்டாடுவதும் மிகவும் சிறப்பானதாகும். எல்லோரும் தான் பிறக்கிறார்கள், ஆனால் புகழ் பெற்றவர், எல்லோராலும் மதிக்கப்பட்டவர் என்று சொல்லும் போது, இந்த மண்ணிலே எதை விட்டுச் செல்கிறார்கள் என்பதில்தான் அவர்களின் புகழ் தங்கியிருக்கிறது. வெறும் ஜடமாக வாழாமல், பிறந்த மண்ணுக்கு, புகுந்த மண்ணுக்கு, இனத்திற்கு, மொழிக்கு என்ன செய்தார் என்பதில் இருந்துதான் ஒவ்வொருவருடைய புகழும் இந்த மண்ணில் பேசப்படுகிறது. நாங்கள் எல்லோரையும் நினைவு கூருகிறோமா? இல்லையே! தான்,

தன்னுடைய குடும்பம், மற்றவர்கள் எக்கேடு கெட்டாலும் கவலையில்லை என்று சுய நலத்தோடு வாழ்ந்து மடிந்தவர்கள் தான் இந்த உலகில் அதிகம். அப்படிச் சுயநலத்தோடு வாழ்ந்து மடிந்தவர்களை யாருமே நினைவு கூருவதில்லை. பெற்ற பிள்ளைகள் கூட அவர்களை மறந்து விடுகிறார்கள். வாழுங்காலத்தில்கூட யாரும் அவர்களைக் கண்டு கொள்வதில்லை. இவர்களை எல்லாம் பின்தள்ளிவிட்டு அதிபர் கனக சபாபதி அவர்கள் சென்ற இடமெல்லாம் தடம் பதித்தார். அந்நாள்தான் இன்று கற்றறிந்தோரால் புகழ்ந்து பேசப்படுகின்றார்.

அவர் பிறந்த மண்ணான சண்டிலிப்பாய், திருமணம் என்ற பந்தத்தில் இணைந்து புகுந்த மண்ணான காங்கேசன்துறை இரண்டுமே அவருக்குப் புகழ் சேர்த்தபோது, அவராலும் அந்த மண் பெருமையடைந்தது. தன்னிறைவான தான் பிறந்த ஒரு கிராமம் என்பதால் சண்டிலிப்பாயை அவர் பெரிதும் விரும்பினார். அன்பு மனைவியின் ஊர் என்பதால் காங்கேசன்துறையை அவர் மதித்ததார். அதிபரைப் பற்றி யாராவது குறிப்பிட்டால் அவர் எங்க ஊர் தானே என்று சொல்வதில் பலரும் பெருமைப்பட்டார்கள். அப்படிச் சொல்ல முடியாதவர்கள் எங்கள் பள்ளிக் கூடம் தானே என்றாவது சொல்லிக் கொண்டார்கள். அதுகூடச் சொல்ல முடியாதவர்கள் அவரிடம் டியூசன் எடுத்தேன் என்றாவது குறிப்பிடுவார்கள். ஏதோ ஒரு விதத்தில் பூவோடு சேர்ந்த நாரும் மணக்கும் என்பது போல, அதிபரைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது அவரை நன்றாகவே தெரியும் என்று சொல்லிக் கொள்வதில் அவர்களும் பெருமைப்பட்டார்கள். நெருங்கிப் பழகியவர்கள் அவரைக் 'கனெக்ஸ்' என்று உரிமையோடு அழைத்தார்கள்.

இவர் தனது ஆரம்ப கல்வியைச் சண்டிலிப்பாயிலும் பின்கந்தரோடையில் உள்ள ஸ்கந்தவரோதயாவிலும் கற்றார். பட்டப்படிப்பை இந்தியாவிலே தொடர்ந்தார். தெல்லிப்பளை மகாஜனா கல்லூரியில் நீண்ட காலம் ஆசிரயராகவும் பின் அதிபராகவும் கடமையாற்றினார். இடையே புத்தூர் சோமஸ்கந்தா கல்லூரியில் அதிபராகக் கடமையாற்றினார். தவிர்க்க முடியாத சிலகாரணங்களால் அதிபர் பதவியைத் துறந்து,

குடும்பத்தோடு நைஜீரியாவிற்குச் சென்றார். சிறிது காலம் அங்கே கற்பித்தலில் ஈடுபட்டுவிட்டு, கனடாவிற்குத் திரும்பினார். கல்விச் செல்வம் ஒன்றைத்தான் நாங்கள் இந்த உலகில் எங்கு சென்றாலும் தடையின்றி எடுத்துச் செல்ல முடியும் என்பதால் அவரிடம் இருந்த கல்விச் செல்வம் சென்ற இடமெல்லாம் புகழ் பரப்பி அவரைப் பெருமையடைய வைத்தது.

இன்பமும் துன்பமும் இயற்கையின் நியதி என்பதுபோல இவரது மகிழ்ச்சியான வாழ்க்கையில் பிரிவு என்ற துன்ப நிகழ்வுகளும் தொடர்ந்து இடம் பெற்றன. ஆம், வந்தோரை வரவேற்று வாழவைக்கும் கனடாவில் காலடி எடுத்து வைத்ததில் இருந்து துயரங்கள் இவரைப் பிடித்துக் கொண்டன. அருமை மனைவியான அமிர்தகௌரி நாயகியை (டாளி 05-10-1988) காலனிடம் பறிகொடுத்த இவரின் துயரம் ஆறுமுன்பாகவே அருமை மகனான மணிமாறனையும் (நணா) பறிகொடுத்தார். அதிலிருந்து தெளியுமுன்பாக அன்புத் தாயாரையும் பறிகொடுத்தார். அடுத்தடுத்து நடந்த இந்த மரணங்கள், பாசம் மிக்க அந்தக் குடும்பத்தையே உறைய வைத்து விட்டது. இந்தக் குடும்பத்திற்கு இதென்ன சாபக்கேடு என்று எல்லோரும் அவரது துயரத்தில் பங்கு கொண்டார்கள். ஊரிலே இவரை, டாளியின் கணவர் என்றுதான் எல்லோரும் சொல்வார்கள். ஏனென்றால் இவரது மனைவி அன்பும் பண்பும் நிறைந்தவர் மட்டுமல்ல, விருந்தோம்பலிலும் நிறைந்தவர்.

வார இறுதி நாட்களில் கல்லூரி மாணவர்களின் சயிக்கிள்கள் தான் அவரது வீட்டு மதிற்கரையில் நிரையாக நிற்கும். பாடம் சம்பந்தமாக மட்டுமல்ல, அரசியல், சினிமா, விளையாட்டுத் துறை, பூந்தோட்டம் என்று எல்லாத்துறையும் அங்கே அலசி ஆராயப்படும். இன்சொல்லால் மட்டுமல்ல, இவரது விருந்தோம்பல் காரணமாக நைஜீரியாவில் வாழ்ந்த காலத்தில் இவர்களது வீட்டைச் 'சத்திரம்' என்றுதான் அழைப்பார்கள். "ஆத்மா அழிவற்றது, ஆதலால் எந்த உயிர் பற்றியும் கவலைப்படாதே" என்ற கீதை வாக்கியத்தையுணர்ந்து, காலம்தான் துயர்துடைக்கும் என்பதால், காலன் தந்த துயர்

மறக்க அவர் இந்த மண்ணில் பொதுத் தொண்டுகளில் ஈடுபடலானார். தனிமை மிகவும் பயங்கரமானது, அது மனிதரை மெல்ல மெல்லக் கொன்று விடும் என்பதை அவர் அறிந்து வைத்திருந்ததால்தான் தனது நேரத்தைப் பூந்தோட்டத்திலும், காய்கறித் தோட்டத்திலும் செலவிட்டார். தனிப்பட்ட வாழ்க்கையில் சோகத்தைச் சந்தித்தாலும், அதையே நினைத்து மனமுடைந்து போகாமல், நேரம் கிடைத்த போதெல்லாம் பொதுத் தொண்டுகளில் ஈடுபட்டார். எத்தனையோ சிரமங்களுக்கு மத்தியில் தகப்பனாகவும், தாயாகவும் இருந்து பிள்ளைகளை வளர்த்தார். மனைவி உயிரோடு இருந்திருந்தால் தனது பிள்ளைகளின் வாழ்வு மேலும் சிறந்திருக்கும் என்று அடிக்கடி குறிப்பிடுவார். அவரிடம் இருக்கும் அறிவுப் பொக்கிசத்தை எப்படி வெளியே எடுப்பது, அதனால் எப்படிப் பயன் பெறுவது என்று தெரியாத சிலர், தங்களுக்கு மேடை கிடைக்க வில்லையே என்ற ஆதங்கத்தில், இந்த வயதிலும் தடிபிடித்துக் கொண்டு இவரேன் இப்படி அலைகிறார் என்று முணுமுணுத்ததைக்கூட நான் கேட்டிருக்கிறேன். கையில் இருக்கும் வெண்ணெய், நிஜத்தைவிட்டு நிழலைத் தேடும் இவர்கள் கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை என்று நினைத்துக் கொள்வேன். சென்ற இடமெல்லாம் எத்தனையோ வைத்திய கலாநிதிகள் இவரது கையைப் பற்றிக் கொண்டு “சேர், உங்களால் தான் இன்று நான் நல்லாயிருக்கிறேன்” என்று மனதாரச் சொல்லும் போதெல்லாம் நானும் அவரை நினைத்துப் பெருமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

எமது அடுத்த தலைமுறையினர் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியை இந்த மண்ணில் மறந்து விடக்கூடாது என்பதற்காக அவர்கள் தமிழ் மொழி கற்பதற்கான வசதிகளைப் பல முறைகளிலும் முன்னின்று ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார். இங்கே உள்ள பாடசாலைகளில் தமிழை ஒரு மொழியாகக் கற்பிப்பதற்குப் பாடுபட்டது மட்டுமல்ல, இலக்கியத் துறையிலும் அதிக ஆர்வம் காட்டத் தொடங்கினார். ‘அதிபரின் கூரிய பார்வையில்’ என்பது அவரது முதலாவது நூலாகும். தொடர்ந்து ‘பெற்றோர் பிள்ளைகள் உளவியல்’ என்ற நூல் வெளி வந்தது. அதன்பின் ‘மணிமாறன் கதைகள்’ ஒன்று

இரண்டு என்று இரண்டு சிறுவர்களுக்கான நூல்களை அமர-
ரான இரண்டாது மகனின் நினைவாகத் தொகுத்து வெளியிட்-
டார். 'மனம் எங்கே போகிறது' என்ற நூல் தற்போது பிரசுர
மாகியிருக்கிறது. அதிபர்களைப் பற்றி இப்பொழுது எழுதிக்
கொண்டிருக்கும் கட்டுரைகளையும் தொகுத்து ஒரு நூலாக
வெளியிட இருக்கின்றார். நல்ல இதயத்தையும், சிறந்த
பண்புகளையும் கொண்ட இவர் நீண்ட காலம் நீடுழி வாழ
வேண்டும் என்று வாழ்த்துகின்றோம்.

- குரு அரவிந்தன்

A Tribute to Mr. Ponniah Kanaga- sabapathy on the Eve of his 75th Birthday.

We implore the Almighty to bless Mr.Kanagasabapathy on his 75th birthday wishing him sound health and mental peace in the years ahead to continue with his mission for many more years. It is opportune to recollect at least a few achievements as far as I know about him during the past 40 years.

Some are born great and some have greatness thrust upon them. But Kanex as he is known to his friends and colleagues has achieved greatness through hard work, dedication, and humility. These noble qualities make him out standing among his peers.

He is a man of many parts. He served in different capacities during the past 50 years or more. He started his career as a teacher of Zoology at Mahajana College Tellipalai and re-joined the same school as the principal few years later. Though he was compelled to leave the school early for personal reasons he made his impact as a successful teacher and principal during his tenure.

While in Nigeria soon afterwards he distinguished himself as a teacher of Agriculture a new field, for few years before he was elevated as an Education Officer in the Sokoto Ministry of Education, in recognition of his dedication to duty.

After emigrating to Canada the state Ministry of Education, recognizing his zeal, acumen and dedication to work, hand-picked him to the Ministry of Education as an Adviser to Lankan Tamil parents with children, having learning difficulties, due to multiple displacement in their home country. Though retired officially, Kanex is active both day and night even today. Now he has transformed himself as an author of

books on recent scientific developments pertaining to human biology in general and genetics in particular. Besides, he is writing articles and reports in diverse fields to magazines and weekly newspapers not only in Toronto but in many other countries where there are substantial Tamils settlements.

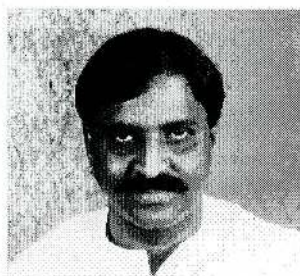
His latest strategy is to educate the young and the elderly people in his own inimitable style with a blend of the latest scientific developments, soaked with humor, so as to encourage all to keep abreast with recent developments in scientific research. He was invited to participate in the Tamil Research Conference as a delegate, held recently in Madras.

His concept of social life is something I always admire. He and his family as a whole are very hospitable. I have also observed that Kanex would continue to starve many hours until his invitees turn up for a meal, sometimes several hours after the appointed time. Similarly, he has also a habit of giving visitors a warm send off, walking together up to the gate, irrespective of weather, time or social status.

His contribution in the literary world would have been enormous had he not been encountered by the untimely demise of his better half and his beloved son in their prime years immediately after their resettlement in Canada.

Being associated with him for several years, I am optimistic that he will continue to carry on his literary work.

- Pooranasanthiran

கவிப்பேரரசு
வைரமுத்து
அவர்களின்
வாழ்த்துரை

6.9.2010

பவள விழாக் கிணங்கும் தேத்த தமிழகநாள்
திரு. கனகசபாபதி அவர்கள் என்
நெஞ்சுக்கு நெருக்கமானார். பார்த்தவுடன்
பழகத்தானும் பண்பாளர். தமிழ்த்தேன்
சிமந்து சிமந்து தணை நரைத்தவர்;
அணுபவங்களைப் பூர்த்தித்தவர்.
கல்விப் பண்டில் தன் வாழ்வு கருத்தவர்.
75 வீன்பது முதுமை அல்ல,
வாழ்வின் கின்ன.

அந்நாள் பெருமகன் கனகசபாபதி அவர்கள்
நூறாண்டு வாழ்ந்து தமிழ்மொழிக்கும்
இனத்திற்கும் மாணுபத்திற்கும்
நொண்டு செய்த சிறக்க
பணம் நிறைய வாழ்த்துகளுடன்
தமிழ்நாள் வாழ்த்தாள்தான் தமிழ்நாடு
அன்புடன்

நன்றிகள் உரித்தாகுக!

திரு. கனகசபாபதி மாஸ்டரின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தாங்கிவரும் 'உயர்ந்த மனிதர்' புத்தகத்திற்கு தகவல்களை, வாழ்த்துக்களைத் தந்துதவிய திருவாளர்கள் கந்தவனம், கதிர் துரைசிங்கம், சாமி அப்பாத்துரை, கணேசபிள்ளை, திருச்செல்வம், சிவநாயகமூர்த்தி, இரா. சம்பந்தன், எஸ். ஜெகதீசன், சத்யநாராயணா, சிவசிதம்பரம், கனக மனோகரன், குரு அரவிந்தன், ஸ்ரீரஞ்சினி, மற்றும் கனகசபாபதி மாஸ்டர் குடும்பத்தினருக்கும் தட்டச்சு உதவி வழங்கிய கலைவாணி, ஒப்புநோக்காளராகவும் ஏனைய பல வழிகளிலும் உதவி புரிந்த கணவர் வர்ணன், பிள்ளைகள் சுகன், நவீன் ஆகியோருக்கும் என் இதயம் கனிந்த நன்றிகள்.

- சரோ வர்ணன்

ஊரவர்கள் மத்தியில் கனகசபாபதி

குடும்பத்தவருடன் குதூகலமாக...

குடும்பத்தவருடன் கனகசபாபதி

பவள விழாவின் போது...

மகாஜனாவின் பழைய மாணவர் சங்கத்தின்
கனடா கிளையை ஸ்தாபித்தோர்

செம்மொழி
மகாநாட்டில்

சென்னையில் தங்கப் பதக்கம் பெற்ற
முதல் மாணவன் கனகசபாபதி

மகாஜனாவில் கனகசபாபதியின் முதல்
மாணவன் கதிர் துரைசிங்கம்

தங்காய் சரோ

இது? படிப்பவருக்கு படைப்புவரை அறிமுகம் செய்யும் கடைசிப் பக்கம். என் அறிமுக உரை ஒரு புதுவழி முறையில். இந்த என் எழுத்துக்கள் வாசிப்பவர்க்காக அல்ல. எனை நேசிப்பவளுக்காக. என் பிறந்தநாள் தெரிந்தநாள் முதல் வாயார வாழ்த்தும் ஒரு கானம் பாடிக்காக!

யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ? எந்தையும் உந்தையும் எவ்வழி கேளிர்? குறுந் தொகை எழுப்பும் நறுத்தேன் வினாக்கள் இவை. உன் அன்னையின் கிள்ளை மொழி தெலுங்கு. அது தமிழ் அன்னையின் பிள்ளை மொழி! பாமன்னனுக்கு கார்

வண்ணன் பல் வடிவங்களில் வாய்த்தலன். அங்ஙனே, நீயும் எனை ஒத்த ஈழத்தமிழர்க்கு எலாம் தங்கை. தமிழ் தங்கையர்க்கு தமக்கை. வெள்ளை முடிப்பிள்ளையர்க்கோ நீ “அவுங்க வூட்டுப் பிள்ளை!” மொத்தத்தில் நீ இன்று ஒரு பெரும் இந்தமிழ் குடும்பத்தின் இணைபிரியா அங்கம். நீ தமிழாள் பெத்த பிள்ளை இல்லை. தமிழுக்கு தத்துப் பிள்ளை எனில், சில தமிழ் பேராசிரியர்களிடமே இல்லாத உச்சரிப்புச் சுத்தம் உனில் உற்பவம் உறும் சொற்பதங்களில் வெளிவருவது பேராச்சரியம் தருகின்றது.

கனேடிய தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபன வானலையில் அடிக்கடி உன் குரல் ஒலிக்கும். பி.பி.சியின் தமிழோசையில் இடை இடையே உன் திருத்தமான கருத்துக்கள் தெறிக்கும். எம் தமிழை நீ நிறையவே வாசிக்கின்றாய். அன்னைத் தமிழை நேசிக்கும்படி அவள் பிள்ளைத் தமிழரை நீ யாசிக்கின்றாய். அவளை அலட்சியப் படுத்துகின்ற அசிங்கப் படுத்துகின்ற ‘டமிழா’களில் நீ காட்டும் ஆவேசத்தனம் என்னை ஆச்சிரியப் படுத்துவதுண்டு.

உன் தமிழ்த் தாகமும் எம் தமிழில் உனக்குள்ள மோகமும் குற்றம், குறை காண முடியாதவை. தமிழ்வேள் போல் நீயும் ‘இருதார மணம்’ எனும் குற்றம் புரிந்தவள்தான். தமிழன் வர்ணனை மணந்தாய், தமிழ் வண்ணத்தில் புதைந்தாய், முருகனுக்கோ வள்ளி என்ற கள்ளி இச்சாசக்தி. தமிழ் தாய் தமிழுக்கோ நீ கிரியா சக்தி!

கனேடிய தமிழ் ஒலிபரப்புக் கூட்டுத் தாபனத்தை தினம் கேட்போர் தொகை ஐம்பதினாயிரத்துடன் ஐக்கியம் உறும். எனின் அதன் இன, கன, சன பரிமாணத்தைக் காட்டும் எண்ணம் உன்னிடந்தான் பர்ணமித்தது. ‘ஒலியலைகளின் சங்கமம்’ என்ற மகுடத்துடன் அது பரிமளித்தது.

அறிஞர் திரு. கனகசபாபதி அவர்கள் அந்தகன் (கபோதி) பேரிலும் காரமாய், சாரமாய் வாரா வாரமாய் எழுதிடும் தமிழ் அந்தணன் பூணூல் பூநூல் தேவை இலாத புகழ் நூலோன். கனடாவில் கன தமிழ்ச்சபைக்கு அதிபதி இந்த கனக சபாபதிதான். இவர் பல்துறை வித்தகர், நல்தர விமர்சகர் கூட. இந்த எம்மொழி அறிஞர்க்கு செம்மொழி மாநாடும் அங்கீகாரம் அளித்திருக்கின்றது. கனகம் எனில் பொன். எனவே ‘பொன் கனகா’ ஒரு ‘தங்க தங்கம்’ தரம் மிக்க பொன்னை புடமிட்டுக் காட்டும் உன் எத்தனம் துணிச்சலானது. தங்கையே உனது ஊசி ஒரு தங்க ஊசி. எனவே, கொல்லன் தெருவாசிகளும் அதைக் கொள்வது நிச்சயம்.